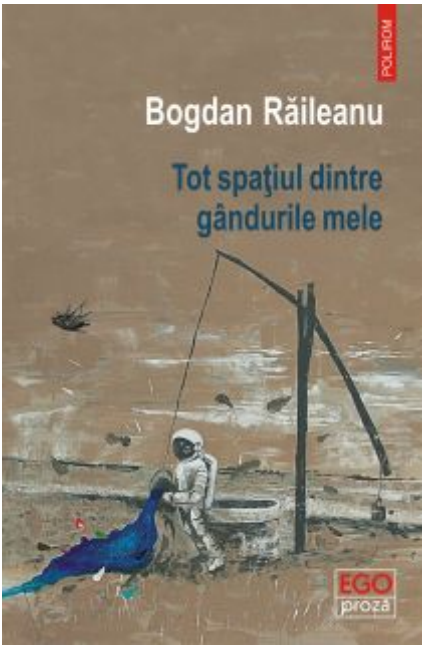

Bogdan Răileanu

Tot spaţiul dintre gândurile mele

Povestiri

EDITURA POLIROM

2017

© 2017 by Editura POLIROM

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-6000-1
ISBN PDF: 978-973-46-6001-8
ISBN print: 978-973-46-7124-3

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: George Popa, *Sky Trap* (detaliu)
Foto autor: © Andrei Pungovschi

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

BOGDAN RĂILEANU s-a născut pe 11 iunie 1980 la Buftea. A absolvit Facultatea de Jurnalism din cadrul Universității din Bucureşti. În 2014 a participat la o serie de cursuri de scriere creativă organizate de *Revista de Povestiri*, sub îndrumarea lui Florin Iaru şi Marius Chivu. În 2015 a debutat cu o povestire în revista *Iocan*. *Tot spațiul dintre gândurile mele* este cartea sa de debut.

„As a man on a cross I have
no fear
I can't belive these words I'm
saying."

John Frusciante

Tot spațiul dintre gândurile mele

Ştiu că zilele îmi sunt numărate şi că nu mai am nicio şansă să am copii aici unde am ajuns, dar drumul pe care am apucat-o acum douăsprezece zile este fără întoarcere. O simt în fiecare curent de aer care îmi scutură părul de pe abdomen. *The winter is coming*, cum spun unii vizitatori, dar, ah, abdomen, ce noroc pe tine! Cadavrul din care m-am târât acum o vreme nu se compară cu firimiturile pe care le găsesc în acest loc pe care l-am ales drept casă şi mormânt. Secretul meu e că ştiu să-mi țin gura şi nu fac atâta caz când mi se face foame, ca alte înaripate ale ordinului meu. În primele trei zile eram mai multe pe aici. Aveam ocazia chiar să-mi găsesc pereche, fiind primul mascul ieşit din carcasa scheletului de câine. Eram încă arătos, dar miile de ochi pe care am realizat că îi posed mi-au arătat că sunt mai rapid decât orice altă ființă din casa în care locuiesc şi curiozitatea m-a împins

în altă cameră. Asta m-a îndepărtat de grupul meu vreo câteva zile. Când m-am întors de unde am plecat, ştiam deja să citesc, iar mulţi dintre ai mei erau morţi. Pe un perete, o verişoară mai bătrână îşi freca anxioasă palmele pe abdomen. Mi-a spus că cei mai mulţi se săturaseră de praful de pe cărţi şi începuseră să caute disperaţi de mâncare. Unul mai flămând se repezise cu peste 800 de metri pe secundă spre gura proaspăt dată cu ruj a unei domnişoare care tocmai plătea cu cardul un volum de poezii. Întâmplarea s-a sfârşit tragic, dar sacrificiul muscoiului înfometat a adus imediat pe pardoseala din faţa casei de marcat o masă copioasă pe care mulţi s-au îngrămădit să o consume. Se pare că delicatesa a ajuns pe firele unui mop şi, odată cu acesta, au ieşit din casă şi majoritatea surorilor şi fraţilor mei. Pierduţi pe veci în răcoarea toamnei de afară. Verişoara mea cea anxioasă a sfârşit două ore mai târziu. Se pare că pe ea foamea a făcut-o să-şi pună capăt zilelor în plasa unui păianjen paşnic şi foarte strângător. În ceea ce mă priveşte, trebuie să recunosc că cititul mi-a adus numai avantaje. Odată ce am relizat că am o viteză superioară omului, nu a trebuit decât să îi privesc şi să înţeleg ce fac toţi oamenii care intră în casa în care locuiam. Mi-a luat câteva ore de stat lipit pe un perete, dar am înţeles. Oamenii veneau acolo

pentru cărți. Le deschideau şi se uitau pentru o vreme în interiorul lor. Nu-mi explic ce s-a întamplat cu adevărat, ştiu doar că într-o seară am hotărât să-mi odihnesc aripile bătrâne în camerele de la etaj. Era târziu şi lumea plecase acasă, ca de obicei, înainte să se stingă luminile. Sus era întuneric şi nu auzeam decât chiorăitul mațelor mele, când au pătruns în încăpere un bărbat şi o femeie. Ea împrăştia un miros dulceag, el trăsnea a tutun. Au pus două teancuri de cărți pe pardoseală şi s-au aşezat să-şi tragă sufletul. Nu erau foarte obosiți, pentru că după câteva secunde bărbatul o aşează pe fată pe o masă şi începu să o dezbrace. S-au împerecheat îndelung pe masă. În urma lor au rămas un parfum îmbietor şi câteva căni de ceai sparte. Când au plecat, am dat un survol şi am adulmecat masa. Se vede că venise toamna, pentru că nu era aproape nicio urmă de transpirație. Dar printre cioburile de căni şi plicurile de ceai împrăştiate pe jos, undeva lângă piciorul mesei, am dat peste ceva care m-a transformat în cea mai cultă muscă din istoria neamului meu: două oceane de spermă luceau în lumina lunii care intra pe geam. M-am îmbăiat o noapte întreagă. La răsărit, cele două picături se evaporaseră în aer, dar eu ştiam să citesc. Parcă fusesem orb şi acum puteam să văd din nou. Literele negre aproape la fel de mari ca mine se legau în

fața ochilor mei compuşi în cuvinte pe care le înțelegeam. Librarul era dăruit cu puterea citirii. Aşa că acum stau şi privesc atent de pe tavanul librăriei cum se strâng oamenii, parcă mai mulți ca de obicei. Mă strecor agil şi experimentat printre pletele spălate cu şampoane parfumate şi gurile rujate din belşug. Dar chiar că e o zi specială. Pe o masă în mijloc e un morman de prăjituri. Nimeni nu se apropie de ele. Simt untul în fibra fursecului cum se degradează încet-încet şi devine vechi cu fiecare secundă care trece. Ideile mi se topesc în creierul minuscul, parfumurile, culorile îşi reduc spațiile dintre ele şi se suprapun unele peste altele în jurul farfuriei. O planetă nouă pe care trebuie să aterizez. Oricum, lumea e ocupată cu tipul bărbos care explică ceva. Mâinile lui încă mai miros a unt şi zahăr vanilat. Sunt rapid şi ştiu să-mi țin gura, iar masa are culoare neagră. O-ho, dar cât zahăr s-a risipit în jurul acestei farfurii şi toată masa asta rămâne ignorată. Mă duc să vomit puțin pe fursecul de la margine. De cât timp locuiesc aici? De treisprezece zile, nu? Merit măcar atât. Dar nu-mi spune, bărbosului nesuferit i s-a făcut foame? De ce nu a rămas acolo unde stătea mai devreme? Trebuie să fug până nu e prea târziu. Uite aici, pe marginea mesei. Dar ce e asta? O carte. Cred că înțeleg ce o să se întâmple. Măcar am timp să văd cum

se numeşte: *Tot spațiul dintre gândurile mele*. Asta o să mă omoare? Oh, am îmbătrânit grozav în ultimul timp. Sper să mi se întindă mațele cât mai hidos pe spațiul ăsta dintre gândurile lui.

Alex

Toată lumea a zis că era timid şi că ăsta a fost lucru' care i-a cântat marşu', că nu era şi el mai înfipt, mai tare în gură, aşa. Da' io cre' că el era aşa cum i s-a întâmplat lu' Geo brutaru' când s-a ars la buricu' de la degetu' mare acu' vreo doi ani. Făcuse o băşică mare şi a spart-o cu dinții şi, după ce a spart-o, s-a luat pielea rău, că zicea că îl ustura locu' chiar şi când adia mai tare vântu'. Sub pielea aia, Geo nu mai avea amprenta, nu mai avea liniile alea şi din cauza asta nu a mai putut să-şi deblocheze telefonu' cu degetu' vreo câteva săptămâni. Avea un telefon jmecher care se debloca cu amprenta de la deştu' ăla. Asta cre' că i s-a întâmplat şi lu' nea Ursan, nu mai avea amprentă. El ca om, vreau să zic. Lumea era telefonu' lui mobil pe care nu mai putea să-l deblocheze. Nu mai avea acces. Era şi timid, nu zic, da' io cred că nu mai avea amprentă şi din cauza asta oamenii nu-l mai vedeau. Nu-l mai vedea lumea, pe bune. Da' îl vedeau animalele. Era

bun cu animalele, le iubea şi nu se temea nici de câinii turbați. Într-o vreme a avut şi patru câini cu care umbla prin oraş. Dormea cu ei, mânca cu ei. Iarna nu venea la adăpost, că avea câinii, se încălzea cu ei. Îi botezase pe toți patru Alex şi, când striga o dată *Alex*, toți patru încremeneau şi veneau la el şi îşi băgau capetele galbene şi gri sub mâinile lui ca să-i mângâie. Îl iubeau câinii ăia şi el pă ei şi era alt om când îl vedeai vorbind cu ei. Nu era timid, cum zicea lumea. Era fără amprentă. Suferise mult şi d-asta şi-a pierdut amprenta. Mi-a povestit mai demult, când erea voie cu câini vagabonzi în oraş şi ne întâlneam în parc la Operă. Venea cu Alex după el, avea o vorbă, zicea că el umblă singur între patru pereți, avea o pedeapsă, şi câinii ăia patru era pereții lui. El stătea mereu în centru şi câinii de le zicea el *Alex* mergeau doi în față şi doi în spate ca nişte badigarzi. Singur între patru câini, spunea şi fuma aşa de ți se făcea poftă de o țigară.

Fusese cineva nea Ursan la viața lui. Terminase o facultate şi lucrase în anii ‘90 pe la nişte televiziuni. Nu s-a legat nimic, că zicea, bă, Negrule, ca să fii ziarist bun, tre’ să ai sânge în tine, să ai tupeu, şi lui nu-i plăcea asta, să fie tupeist, lui îi plăcea să scrie, da’ să nu deranjeze pe nimeni, zicea. Avusese o familie, un copil de 5 ani, şi făcea nişte bani, acolo. Nevastă-sa era mai în vârstă ca el şi îi

zicea mereu că ea pusese casa la bătaie şi că el tre' să pună mâna acu' să facă ceva, că copilu' creştea şi avea nevoie de haine, de una, de alta. Într-un an, după revelion, şi-a pus în cap să scrie o carte şi s-a chinuit vro câteva luni. I-a spus lu' nevastă-sa ce voia să facă şi asta l-a luat că ce carte vrei să scrii, mă, tu? Că, dacă ştia că vrea să scrie cărți, nu mai făcea copii, că în vremurile astea nu mai citeşte nimenea cărți, da' nea Ursan s-a ambiționat, i se pusese pata cu cartea şi a plecat d-acasă vo două luni să scrie în linişte. În timpu' ăsta copilu' lui a fost călcat de o maşină şi a murit. Când s-a întors acasă, copilu' era deja îngropat şi nevastă-sa în doliu. L-a dat afară din casă fără un cuvânt. A dormit în cimitir o vreme, lângă mormântu' lu' ăla micu', până l-a prins Poliția şi l-a dus la secție. Avea acte, da' nu mai avea casă. Aşa a ajuns să doarmă pân canale pă la gară şi vara în clădirea aia părăsită de a făcut-o Ceauşescu la Eroilor. Câinii i-a cules de pe străzi cu timpu' şi i-a botezat pă toți după copil. Când îl mai vedeam cu câinii după el şi-l întrebam ce mai faci, bre, nea Ursane, răspundea sec: „Aştept să crăp", şi pleca fumând şi râzând la câini. Nu deranja. Dacă venea alți boschetari să doarmă unde stătea el cu câinii lui, le dădea locu', le dădea şi haine şi nu-l mai vedeau. O dată, când eram la Operă, în parc acolo au venit doo femei bete,

țigănci. Noi stăteam şi fumam şi împărțeam nişte haine pe care le lăsase cineva de pomană la un bloc. Țigăncile s-au aşezat la banca noastră şi ne-au cerut țigări.

„De unde țigări?”, a zis nea Ursan şi îndesa la hainele alea într-o sacoşă.

„Dacă-ți dau pizdă, dai şi tu o țigară?”, a zis una şi şi-a rânjit fasolea la el.

Nea Ursan a lăsat sacoşa lui cu haine şi a stat aşa, ca o statuie, fără să facă nimic. N-a spus nimic, da’ plângea încet.

„Da’ ce-ai, fă, în sânge? Ți s-a făcut dă pulă dă boschetar?”, a zis ailaltă femeie şi a împins-o şi au plecat hăhăind.

Nu l-am mai văzut vreo doo zile dup-aia. L-am găsit într-o dup-amiază la Universitate la fântână. Stătea cu câinii pe o bancă. A râs când m-a văzut şi mi-a făcut semn să vin să stau cu el. Dădea de mâncare la nişte vrăbii şi m-a întrebat dacă ştiu să fac diferența care e vrabie şi care e vrăbioi. De unde să ştiu, bre, i-am zis, că nu ştiam, de un’ să ştiu io? Şi mi-a arătat că alea care era vrăbii avea o pată maro pe piept. M-am uitat la nea Ursan aşa, puțin, şi am văzut io că era îmbrăcat cam bine. Avea un costum negru care atârna pă el ca pă gard, da’ costumu’ erea brici şi m-am gândit că l-o fi ciordit de undeva. M-a rugat după

ce a terminat pâinea de dat la vrăbii dacă pot să stau şi io cu câinii cât merge el până la teatru. I-am zis că merg cu el până acolo dacă vrea, că nu era departe peste drum şi a râs. Mi-a zis că nu crede că-l lasă cu câinii în sala dă teatru, că el avea bilet, îi cumpărase un băiat de la care ceruse o ţigară.

„Ştii cum am făcut rost dă bilet?", m-a întrebat nea Ursan.

„Cum, bre?", am zis uitându-mă la costumu' lui.

„I-am zis o ghicitoare. Uite, ţi-o zic şi ţie şi, dacă ştii răspunsu', îţi dau biletu'. Ai fost v'odată la teatru?", a zis şi mi-a arătat biletu'.

„Da' îmi dai şi costumu' dacă ghicesc?", i-am zis. Îmi plăcea costumu', era bengos.

„Ţi-l dau mă, Negrule. Da' fii atent. Eşti atent? Ia să te văz: ce nu a văzut Dumnezeu niciodată pă pământ?", m-a întrebat şi a zâmbit aşa, cu bunătate. „Un om mai bătrân dăcât el", mi-a zis el răspunsu', că io tăceam ca prostu', habar n-aveam ce mă întrebase.

„Cum adică?", l-am întrebat ca să mă dumiresc, da' n-a vrut să-mi mai zică.

„Hai, dă o ţigare, că îţi dau ţie costumu' oricum", a zis şi m-a bătut râzând pe umăr.

Am mers şi a cumpărat un pachet dă ţigări şi p-ormă ne-am dus la teatru. Mi-a zis să-l aştept la scări acolo şi s-a dus înăuntru, da' câinii a-nceput să latre şi au vrut să intre după el. A ieşit la ei şi i-a mângâiat, le-a vorbit ceva şi a mai intrat o dată, da' câinii, hop, după el, au lătrat şi mai tare. Femeia de la intrare se uita deja urât la el când l-a văzut cu haita dă câini şi a zis că, dacă nu pleacă câinii d-acolo, cheamă paza şi a chemat paza, că unu' din câini a început s-o latre. Nea Ursan a zis o dată tare *Alex* şi câinii au tăcut. I-a mângâiat şi s-a aşezat mai într-o parte aşa cu ei, pe scări. A oftat de două ori şi i-a mai mângâiat niţel. A scos biletu' şi mi l-a dat, ia-l, mă, a zis.

„Ce să caut io la teatru, bre?", i-am zis şi ne-a buşit râsu' p-amândoi şi am deschis pachetu' de ţigări să fumăm.

Pe urmă a venit Băsescu primar în Bucureşti şi a început cu hingherii să alerge câinii vagabonzi pân oraş. Nea Ursan stătea mai mult în canale de frică să nu-i salte ăştia câinii, da' tot n-a scăpat. Un câine i l-a omorât primăria cu bomboane cu otravă şi încă doi i-a săltat hingherii într-o dimineaţă. Îi pusese lanţ lu' ultimu' Alex. Era un câine mititel, gălbui, cu capu' mare, de lup. El zicea că e corcitură de lup, da' cine îl credea că din lup poa' să iasă pichinez. Mi l-a lăsat cu lanţu' să am grijă de

el o zi, că vroia să meargă la adăpostu' unde duceau hingherii câinii să-i caute p-ăia doi. Când s-a întors d-acolo n-a vorbit nimic, îi tremura țigara între deşte şi dădea să plângă. Nu-i găsise. Era supărat tare.

Se jigărise, că nu prea mânca şi mai mult fuma. Stătea în clădirea aia mare de la Eroilor. O tăiaseră unii odată cu buldozerele, că zicea că vrea s-o facă mol, da' au lăsat-o aşa tăiată cu găuri în ea şi Nea Ursan îşi făcuse acolo un loc. Stătea la etaju' doi şi se uita la maşini cum treceau pe stradă, îl mângâia pe Alex pe cap şi fuma. Ieşea rar să caute de mâncare. Îi mai aducea unu' şi altu' câte ceva, i-am mai adus şi io, da' mai mult cerea țigări şi băutură. Începuse să vorbească singur cu câinele când se-nbăta.

Pe urmă a venit o iarnă mai grea, da' tot n-a vrut să meargă la adăpost. Au fost şi minus cinşpe grade în nişte nopți. Io mă întâlneam cu mai mulți boschetari undeva pă Dacia, lângă o casă mare, albă, unde făcuse unii de la o asociație un adăpost nou. Ne dădea mâncare, pijamale şi o masă. Nu era ca la adăposturile de la stat. Era altfel, că nu-i obliga statu' să ne ia dă pă străzi şi i-am zis şi lu' nea Ursan să vină.

„Hai, bre, că te lasă şi cu câinele ăştia acolo. Vrei să mori dă frig p-aci?", îi ziceam, da' n-a vrut să asculte. Zicea că îi ține Alex de cald şi că, dacă pot, să-l ajut cu

nişte ţigări. Stătea la Gară într-un canal cu nişte drogaţi bolnavi. I-am adus un cartuş, să aibă mai multe zile, şi i-am zis că-i mai aduc. Pă mine mă angajase asociaţia asta, că mă văzuse mai tânăr aşa, şi zicea că dacă vreau să muncesc pentru ei, să le ţin evidenţa la oamenii care veneau la adăpost şi să fac paturile, să aduc mâncarea, să o împart seara. Mă plătea câteva milioane şi îmi dădea o cameră într-un subsol să dorm. Le-am zis şi lor de nea Ursan şi am mers cu ei la Gară, acolo în canal, să-l luăm, da' nu mai era decât Alex acolo. Boschetarii mi-a zis că îl luase Poliţia într-o seară că fusese o bătaie de la băutură şi murise unu'. Nea Ursan nu se băgase, da' când a venit Poliţia i-a săltat pă toţi care era acolo. L-am luat pe Alex la mine în subsol şi m-am dus cu ăştia de la asociaţie la Poliţia Capitalei să-l căutăm. A plâns când m-a văzut. L-au ţinut vreo câteva zile să confrunte declaraţiile şi i-au dat drumu'. A venit şi l-a luat pe Alex. Zicea că se duce acolo la el la Eroilor, că se mai încălzise afară, şi a plecat. S-a dus direct pă lumea ailaltă. L-au găsit unii mort, îngheţase cu ţigara în mână. Câinele lătra lângă el când a venit ăia de la IML să-l ridice.

L-au ţinut vreo cinci luni într-un frigider la morgă, că cică nu avea primăria bani să-l îngroape. Io nici atâta, ăştia de la asociaţie au vorbit şi ei la primărie şi primăria

le-a tot zis că se ocupă, da' io ştiu că nu s-a ocupat, pentru că Alex stătea cu mine în subsolu' meu şi o dată la câteva zile tot dispărea. Prima oară am crezut că l-am pierdut, da' când m-am dus la IML să-i duc costumu' ăla larg lu' nea Ursan ca să aibă în ce să-l îmbrace pentru înmormântare, l-am găsit şi pă Alex acolo, păzea. Când i se făcea dor, Alex pleca. Uneori intra până jos la morgă şi stătea acolo, lângă frigiderele alea de fier. Îl ştiau deja doctorii p-acolo şi le-am zis şi io că era câinele lu' nea Ursan şi câinii simte, domne, când moare omu' care a avut grijă de ei. A durat ceva. Prin august, aşa, cred că l-au înmormântat, că Alex nu se mai ducea la morgă, da' urla noaptea de ți se făcea păru-n cap măciucă şi seara, când veneam cu el dă la asociație, nu mai voia să intre în casă, nu mai voia şi gata. Dormea la uşă, da' în casă nu voia să intre. Oamenii din bloc s-au supărat că Alex se pişa în scară şi puțea şi mă certau şi ăştia de la asociație, da' io trebuia să am grijă de câine şi cre' că înțelegea când vorbeam cu alții de el şi de problemele astea, că se uita la mine cu o față de ți se rupea inima. În schimb, se pusese pe mâncat şi rădea tot ce-i puneam. Cre' că mânca mai mult ca mine. În vreo doo luni cre' că pusese vreo câteva kile în plus şi începuse să se lățească în spate. Îi crescuse şi picioarele şi coada i să făcuse mai stufoasă, aşa. Când

lătra, ştia tot blocu', i se îngroşase şi vocea. Cam la un an aşa după ce dăduse ortu' nea Ursan, Alex era ditai dulău'. Când se ridica în patru labe, mai că mă dădea jos. M-am gândit că era de la mâncare. Îi luase boabe ăştia de la asociație şi şi ei ziceau că era de la mâncare.

Într-o dimineață m-a trezit cu lătratu' lui, îl apucase pandaliile. I-am deschis uşa, da' nu vroia să intre, stătea şi lătra la mine în prag. Am ieşit cu el, că n-aveam chef de scandal, şi am mers să-mi iau nişte merdenele de la Romană. Era coadă la patiserie şi stăteam cu câinele care tot lătra lângă mine. Lumea se uita, era şi un polițist la coadă la merdenele, se uita şi ăsta, şi am plecat cu Alex la alt magazin să luăm merdenele, că aici la Romană e triunghiu' merdenelelor, se ştie, şi am ajuns la stop, stăteam să se facă verde şi nu ştii niciodată când vine ceasu' rău, că mai bine rămâneam la coada la care mă pusesem. Alex s-a uitat la mine şi dintr-odată a țâşnit pe trecerea de pietoni. A trecut de maşinile care veneau din stânga, dar pe partea ailaltă n-a mai avut noroc. Praf l-a făcut. Maşina care l-a lovit s-a oprit în stâlpu' de la semaforu' din intersecție, unde era crucile alea de la revoluție. Imediat a venit Poliția. Din maşina care l-a călcat pe Alex se auzeau nişte gemete. Era o femeie. Polițistu' care fusese la coadă la merdenele i-a zis să stea

liniştită că vine imediat SMURDU'. Femeia avea nasu' spart sau ceva, că era plină de sânge pe față. Mă uitam la merdenelele pe care le ținea în mână polițistu' şi pe urmă la mațele lu' Alex, care era întins pe asfalt mai încolo, şi m-a luat borala. Polițistu' m-a văzut şi mi-a făcut semn să mă apropii. Şi pe urmă am ajuns aici şi cam asta e toată povestea cu câinele Alex şi cu nea Ursan. Adică ce ştiu io. Dacă vreți, pot să sun la asociație să le spun la oamenii d-acolo că-s la Poliție, că aveam nişte treabă pe la prânz, aşa. Să ştie dă mine că nu am fugit pă undeva.

*

„Bă, ce frig e, să moară mă-sa!", spune un polițist cu părul lins, dat pe spate şi prins într-o codiță scurtă.

„O să faci meningită, băi, Oprina, cu atâta gel în păru' ăla", spune un alt polițist aşezat la un birou.

„Bă, mânca-ți-aş, fumăm în birou, că nu mai pot. Îngheață sufletu-n mine", îi răspunde Oprina.

„Dacă ne prinde comandantu', o să ne ardă", spune polițistul de la masă.

„Lasă că am mai fumat şi altă dată şi nu ne-a prins. Păi, ce-o să facă, o să cheme un polițist de la locală să ne dea amendă?", spune Oprina şi râd amândoi.

E bine în biroul de Poliție. Un miros de fum de țigară amestecat cu cafea pluteşte în aer. E cald. Oprina se aşază şi el la birou şi deschide computerul. Merge greu. Deschide un document nou şi îşi pune ochelarii ca să vadă mai bine ce scrie pe ecran.

„Ai îmbătrânit, băi, Oprina, zici că eşti o bunicuță dată cu gel", râde celălalt polițist de la biroul său.

„Hai, mă laşi, mânca-mi-ai. Bunicuța a dat aseară la buci două ore pă ceas", răspunde Oprina privind pe deasupra ochelarilor în ecranul computerului.

„Băi, eşti nebun, tu vrei să nu mai apuci pensia aia?", răspunde celălalt polițist.

„Vreau să ajung la IML cu pula sculată, băi, Petrică, să n-aibă ăia loc să mă bage-n frigiderele alea", spune Oprina, apăsând cu grijă pe butoanele tastaturii.

„Apropo de IML, a fost azi un accident la Romană", spune Petrică, închizând un dosar.

„Mortăciune?", spune Oprina.

„Nu chiar. O maşină a lovit un câine şi pe urmă a intrat în semaforul din intersecție. Câinele a fost făcut praf. Femeia de la volan are o fractură de piramidă nazală şi maşina făcută praf în față", spune Petrică.

„Asta e! Doamne-ajută. Dacă avea deviație de sept, s-a scos femeia, îi repară doctoru' nasu' mai bine ca-nainte", spune Oprina indiferent.

„Dar să vezi chestie, când au venit ăia de la SMURD, s-au uitat la ce mai rămăsese din câinele ăla şi l-au trimis la IML, că li s-a părut ceva suspect la organele lui", spune Petrică.

„I-auzi, ce avea, SIDA?", spune Oprina.

„Ai să râzi. La IML, când l-au verificat, au stabilit că câinele avea o inimă, ficat, rinichi, splină de dimensiuni şi aspect foarte apropiat de cel uman. Practic, inițial ăia de la SMURD au crezut că înainte de accident câinele mâncase nişte organe umane, d-asta l-au trimis la IML", spune Petrică.

Oprina se opreşte din scris şi îşi dă ochelarii jos.

„Da' era mare câinele ăsta, nu?", spune ofițerul uitându-se la Petrică.

„Băi, era ditamai dulău'", răspunde Petrică.

„Dar să vezi una şi mai tare", continuă Petrică, „câinele era al unui boschetar. Ăla de murise anu' trecut şi i-a dispărut cadavrul din frigiderul de la morga IML, de i-ai făcut tu dosar. Ursan Vasile, mai ştii?"

„Parcă îmi aduc aminte", spune Oprina.

„Şi şi mai tare e faza cu femeia care şi-a fracturat nasu' în accident, e fosta soție a lu' Ursan Vasile. Joac-o p-asta!", spune Petrică dând din cap încet, aşa, ca pentru sine.

„Păi, vezi, mă, Dumnezeu nu bate cu paru'", spune Oprina uitându-se la colegul său mai tânăr şi mai burtos cum verifică o foaie de hârtie din dosarul pe care îl avea deschis pe birou. Ia o gură de cafea rece. Ar mai fuma o țigară, dar e încă înghețat de la ultima ieşire în frigul de afară. Se uită pe fereastră. E soare cu dinți. Câțiva porumbei se opresc la pervazul ferestrei şi îi înjură încet printre dinți, apoi îşi pune ochelarii pe nas şi începe să tasteze mai departe cu grijă.

Mâncare pentru lesbiene

Oraşul ăsta e un infern. Nimeni de aici nu mai prinde un loc în Rai. Dacă există Raiul, nimeni nu are vreo şansă să se apropie de poarta lui trăind în acest oraş. Nicio şansă. Chiar şi copiii sub 6 ani. Am auzit o dată unul de 5 ani zicându-i altuia că vrea să-i ia morții în pulă. Cum să zici aşa ceva la 5 ani? Nimeni nu scapă.

Uite la ăştia doi care au blocat strada de zece minute. Stau ca doi idioți şi se ceartă cine trebuia să acorde

prioritate. Unul din ei e roşu la faţă şi ţipă şi arată spre maşina din care a coborât, un Mercedes alb. De aici nu-mi dau seama cât de tare s-au lovit. Of, şi copiii au început să bâzâie. Nu am timp de stat în trafic. La 10 am o prezentare. Dau geamul jos. Răcnetele celui cu faţa roşie intră în maşină ca nişte animale turbate şi mă zgârie pe urechi. Copiii se sperie şi încep să plângă. Futu-i!

— Nu vă supăraţi, spun şi îmi dreg vocea că nu mă pot auzi. Nu vă supăraţi, puteţi să trageţi maşinile mai pe margine ca să deblocăm strada? continui şi regret că nu am claxon în loc de gură, pentru că nu mă aude nimeni. Nu vă supăraţi, strig şi bag un claxon lung. Haide, mami, că plecăm imediat, mă întorc spre Mara, care e toată numai lacrimi şi bale şi urlete în scaunul de bebeluş.

— Ce vrei, fă, ţi-a luat mă-ta stradă? aud din stânga.

Mă întorc şi dau să spun ceva, dar o flegmă mă loveşte pe obraz şi îmi intră în gură.

— Nu vezi, fă, că a fost accident? Ce claxonezi, în morţii tăi? răcneşte animalul burtos şi roşu la faţă care vine spre mine.

Mă blochez o fracţiune de secundă. Închid ochii. Nu-mi vine să cred. Văd în faţa ochilor imaginile pe care mi le-a trimis Ema. Starea vremii. În păduri au înflorit toporaşii, miroase a natură care revine la viaţă şi eu sunt scuipată

în gură în acest oraş de căcat în care ne înecăm cu praf şi miros de eşapament. Simt gustul flegmei. Ceva cu tutun. Mi-e greață. Animalul! Îmi smulg eşarfa de la gât şi mă şterg cu ea. Caut în geantă după spray-ul paralizant şi-l scot, dar e spray-ul cu apă de la Avène. Simt că explodez. Îl arunc cât colo şi răstorn geanta pe scaunul de lângă mine. Tubul mic şi roşu apare printre chei, farduri şi cărțile de rugăciuni. Nu l-am folosit niciodată. Nici nu ştiu cum. Probabil că apăs şi gata. Copiii urlă. Mă uit cu coada ochiului la ei. Doamne Isuse Hristoase, ține-mă! Telefonul începe să bipăie. E un mesaj de la Ema. Animalul loveşte cu palma în capota maşinii. Închid geamul şi blochez portierele. Îmi bate inima tare. Am încremenit cu spray-ul paralizant la piept. Mă uit la copii: e sfârşitul lumii în spate. Nu pot să mai stau aici. Dau înapoi şi ating maşina din spatele meu. Se aude un claxon ascuțit. Animalul burtos se dă la o parte şi răcneşte spre mine. Demarez şi îl ratez la milimetru pe bou, intru pe o străduță care nu ştiu unde duce, dar intru ca să nu-l mai văd. Telefonul sună încontinuu. Nu pot să mă uit. Sunt pe contrasens. Reuşesc să ajung la o intersecție cu strada Ghiocei. Trag pe dreapta să liniştesc copiii. Telefonul s-a oprit. Mi-e sete. Trebuie să mă spăl pe față.

— Ce faci, mami? Hai, nu mai plânge, că ajungem acum la grădi, îi spun Marei, care e toată numai muci.

Rareş urlă şi el. Are o nară din care îi iese un balon de muci care se umflă în ritmul plânsului. Îmi vine să râd. Mă dau jos şi trag aer adânc în piept. Deschid portiera de pe partea lui Rareş şi îl ajut să-şi sufle nasul. Îmi tremură mâinile şi îmi vine să-mi aprind o ţigară. Nu ştiu ce să fac cu tubul de spray paralizant. Fir-ar să fie, ce târziu e!

— Rareş, ia spune-i tu Marei ce fel de dinozaur eşti? zic.

Îmi tremură vocea de nervi.

— Cu pene, spune Rareş printre lacrimi şi Mara începe să râdă.

— Şi cât de mare eşti tu, mama?

— Uite-atâta, spune şi îmi arată cu mânuţele desfăcute ceva mic cât un şoricel şi râdem cu toţii pe strada Ghiocei cum n-o să mai râdem, probabil, niciodată pe această stradă.

Grădiniţa e asediată de maşini. Pare că toată lumea a prins câte un Mercedes alb în intersecţii. Parchez la intrarea din Parcul Ioanid. E o ambasadă arabă aici, mereu uit ce ţară e, dar e păzită de zici că a fost atac terorist. Jandarmii ăştia oare chiar or şti să se bată? Sunt plini de arme, dar unii au ditamai burta. În fine, îi salut şi

le spun că nu stau mult, duc copiii şi mă întorc. Ne ştim deja şi îmi zâmbesc şi ei. Rareş se dă jos şi rămâne blocat în faţa unui jandarm pe care îl priveşte încruntat şi începe să strige DE-MI-SI-A! cu vocea lui piţigăiată.

— S-a mers la proteste cu copiii, doamnă? mă întreabă jandarmul cu un zâmbet în colţul gurii. Ştiţi că se dă amendă, Protecţia Copilului, astea.

— Ştiu, ştiu, îi spun grăbită şi îl iau pe Rareş de o aripă şi pe Mara de alta.

Numai de discuţii cu jandarmii nu am timp acum.

Rareş are 5 ani. Mara, 3. Doi îngeraşi cu picioarele pe pământ.

În casa mare în care au făcut grădiniţa e o energie bună. Mă duce cu gândul la Harry Potter. Tavanul înalt şi scara interioară din hol îmi dau senzaţia unui castel. Clasele în care stau copiii sunt la etaj. Au ferestre mari, luminoase şi podele de lemn. Nişte dinozauri din hârtie colorată sunt atârnaţi de bârnele din clasa lui Rareş. E luna dinozaurilor. Înainte să-i înscriu aici, am stat jumătate de zi în casa asta. Am vrut să mănânc mâncarea pe care o primesc copiii, să ascult educatoarele, să văd clasele. Ei spun că mâncarea e bio, dar nu mi s-a părut cine ştie ce. Casa m-a făcut să aleg grădiniţa. Tavanul înalt cu bârne de lemn care te bagă în poveste imediat.

Locul creează amintirile, nu gustul mâncării din grădiniță, ci locul. Eu nu îmi aduc aminte niciun joc de la grădiniță, nicio porție de mâncare, nimic. Îmi aduc aminte în schimb de dormitoarele reci cu paturile de metal, de sălile de clasă şi toaletele turceşti care miroseau a cloramină.

Rareş intră strigând DE-MI-SI-A în curtea grădiniței şi o tuleşte repede spre clasă. Azi grupa lui merge la Antipa să vadă dinozauri. La intrarea în clădire, educatoarea lui Rareş mă roagă să rămân o clipă.

— Vedeți că v-a lăsat asta mică nişte bale pe rochie, îmi spune educatoarea.

— A, da? spun şi văd şi eu petele mici şi lucioase de pe bluza mea neagră.

Le şterg cu silă, pentru că ştiu că nu sunt balele Marei.

— Voiam să vă mai întreb încă o dată dacă sunteți de acord să-l lăsați pe Rareş astăzi să meargă la Antipa, continuă educatoarea pe un ton scăzut.

— Da, cum să nu? Am tot zis să-l duc eu, dar am amânat. E vreo problemă? spun căutând un şervețel în buzunar, dar în buzunar nu am decât spray-ul paralizant.

— Nu e nicio problemă. Sunt doi copii care nu merg. Nu-i lasă părinții, pentru că a apărut zilele trecute un articol pe Facebook cu nişte schelete de dinozaur care ar fi radioactive şi s-au gândit că e periculos. Eu vreau să vă

spun că nu e nimic periculos. Am sunat de dimineață la Antipa şi am întrebat dacă e vreun pericol şi mi-au spus că oasele nu sunt în muzeul lor, ci la muzeul de lângă, la Geologie, spune femeia.

— Păi, şi e vreo problemă? Am citit şi eu articolul cu radiațiile. E o greşeală, din ce am înțeles.

— Nu e nicio problemă. Voiam doar să mă asigur că nu aveți nimic împotrivă.

— Da, nu am. Să meargă. Abia aşteaptă. De câteva săptămâni numai de dinozauri vorbeşte, îi spun şi dau să plec.

— Şi mai voiam să vă întreb ceva, mă opreşte. I-ați zis dumneavoastră de dinozauri cu pene?

— Da, o distrează pe Mara cu asta, spun.

— Ştiți că dinozaurii cu pene chiar au existat, îmi spune cu un zâmbet misterios.

— Da? Nu ştiam, eu i-am zis în glumă.

— A, înțeleg, spune şi face o față uşor dezamăgită. Am încercat să le explic colegelor că Rareş are dreptate când spune că dinozaurii aveau pene şi au început toate că să nu le mai spun copiilor asta, că ne sar părinții în cap. O colegă, mai în glumă, mai în serios, a zis că poate de la radiațiile alea or fi făcut dinozaurii pene.

— Nu vă faceți probleme, îi spun, zilele astea oamenii cred multe chestii, numai adevărul se pare că e mai greu să-l creadă. Auziți, aş vrea să merg până la baie să-mi dau cu puțină apă pe bluza asta, că am o întâlnire la birou şi nu vreau să merg aşa.

Merg pe stradă cu dinozauri şi pene şi Mercedesuri albe în gând. Încă mai simt scuipatul pe față, deşi ştiu că nu mai e acolo. Vântul adie uşor. E călduț. Îmi cumpăr un pachet de țigări şi mă urc în maşină. Mă uit la lucrurile răsturnate din geantă pe scaunul din dreapta. Rujul, un set de unghii false, tampoane, două cărți de rugăciuni, una luată de la o mănăstire din Grecia şi alta din biblioteca mănăstirii Crasna de lângă Vălenii de Munte, cheile de la casă, gel antibacterian, cremă de mâini, parfum şi, lângă portofel, micuț, albastru, lucios, un prezervativ. Îl iau. Mă uit la el. Oare de când l-oi avea în geantă? Telefonul începe să sune din buzunarul pantalonilor. Ema.

— Hai, că nu am putut să vorbesc, spun. Am avut o dimineață de coşmar. M-a scuipat un bou în trafic. În fine, îți povestesc la birou. Ce faci? Cum a fost la ai tăi?

— A fost OK, cum să fie? îmi spune. M-a sunat Anghel. Vrea să vorbim.

— Despre *pitch*? Ce vrea să vorbiți?

— Vrea să vorbim, repetă şi pune accent pe *vorbim*. El şi noi.

— A-ha, despre ce? întreb.

— Despre situația noastră.

— Adică? întreb iritată, ştiind la ce se referă, şi îmi aprind o țigară.

— Hai că vorbim la birou. Ce faci, iar fumezi?

— Da, mor de draci. Simt că explodez dacă nu trag un fum, şi trag un fum.

Maşina porneşte leneş, cu sunetul specific motoarelor Diesel. E un BMW seria 3 din 2011, pe care l-am primit de la Anghel acum doi ani – bonus pentru un contract pe care l-am adus în agenție. Tot cu maşina a venit şi o iconiță mică din argint atârnată la oglinda retrovizoare. Iconița e cu fața lui Isus şi am senzația că ori de câte ori Anghel are ceva serios să-mi reproşeze sau are chef de ceartă, iconița se întoarce cu spatele la mine. Pe spate e gravat în argint textul „Să nu iei numele Domnului Tău în deşert”. Am râs cu Ema de multe ori pe chestia asta, dar uite că acum iconița mă tratează cu spatele.

Anghel este patronul agenției, şeful meu, omul care a crezut în mine şi care mi-a dat aproape tot ce am acum, dar uneori poate fi de-a dreptul imposibil. Are toane,

visează lucruri noaptea şi vrea să le vadă în realitate. Şi mai e un lucru, Anghel este genul de antreprenor român care crede că Dumnezeu i-a dat tot ce are şi că, oricâte contracte a semnat cu statul sau oricâte parandărături a luat, biznisul lui tot pe voința lui Dumnezeu se bazează. De asta a şi împânzit birourile cu icoane, cheamă preoții la fiecare început de an să facă slujbă de sfințire a birourilor, organizează excursii la mănăstire pentru angajați sau pune afişe cu rostul postului în sala de mese. Uneori am senzația că nu-l cunosc deloc. Că e dubios. Are o moralitate alunecoasă. Simt că toată treaba asta cu Dumnezeu e un joc perfid dus între două personaje care îl compun pe Anghel, dar uneori pur şi simplu omul pare să creadă sincer că Dumnezeu e singura cale. Mai ales atunci când îi merge rău. Şi se lasă în mâinile lui. Nu dă oameni afară. Cumva lucrurile se aşază şi cade în picioare de parcă Dumnezeu chiar îi pune pământul sub picioare cu mâna. Mă fascinează, dar mă şi scoate din sărite, pentru că uneori pare să se folosească de lucrurile pe care le ştie despre mine sau le-a făcut pentru mine şi îmi forțează mâna spunând că vrea să mă salveze, că asta e misiunea lui, să ia oamenii aşa cum sunt şi să-i salveze, să-i aducă pe calea binelui. În fine, astăzi pare o zi în care o să mă

scoată din sărite. Întorc inconița cu fața spre mine, dar nu vrea să stea.

Parchez maşina în curtea agenției şi mai fumez o țigară cu cafeaua pe care mi-am cumpărat-o de la McDonald's (îmi place cafeaua lungă pe care o fac la McDonald's), apoi intru în clădire. Merg direct la toaletă şi îmi verific încă o dată bluza, totul pare în ordine. Spray-ul paralizant e tot în buzunar. Ce nebunie ieşea dacă începeam să dau cu spray paralizant spre umflatul cu Mercedes alb! Probabil că acum eram la Poliție şi copiii încă plângeau. Ema bea o cafea pe terasa de la etajul I. E singură. E îmbrăcată în rochia pe care i-am adus-o din Barcelona pentru că seamănă cu capul unei pisici, umerii sunt ca nişte urechi ascuțite, iar sub pieptul ei frumos are nişte mustăți lungi gri, care tremură de câte ori face o mişcare. Ei nu îi place în mod special rochia asta, mai ales pentru că eu râd de ea uneori când îi spun că dă limbi ca o pisicuță, dar ştie că o ajută când are prezentare la client, pentru că bărbații nu se pot uita decât la mustățile care tremură sub pieptul ei sfidător în timp ce explică strategii de comunicare sau împărțiri de bugete. E frumoasă. Mi se pare că a mai slăbit astea trei zile cât a fost plecată la părinții ei la Cluj. Părul negru îi străluceşte în lumina soarelui. Se uită în telefon şi soarbe din cafea fără să mă vadă.

— Hei, bună, ce faci? îi spun ca şi când aş vorbi cu o colegă oarecare şi mă uit în jur să văd dacă mai sunt colegi.

— Bună, Dana! îmi răspunde şi zâmbeşte îngrijorată. Ce s-a întâmplat? Ai avut accident?

— Nu, m-a scuipat un dobitoc, îi răspund cu ochii la mustățile ei. În fine, n-are rost să-ți mai povestesc. Era un bou care blocase strada şi, când am dat geamul jos să-l rog să tragă maşina într-o parte, m-a scuipat.

— Lasă că îmi povesteşti după, spune şi se ridică repede.

Chiar a slăbit.

— Hai că ne aşteaptă Anghel la el în birou şi nu prea avem mult timp.

— Deci e ceva urgent, zic.

— O fi visat ceva azi-noapte, râde şi dispare pe uşă.

— Dar de ce nu m-a sunat pe mine dacă era aşa important? zic, dar nu cred că mă mai aude.

Trec prin birouri, nu prea e multă lume la ora opt jumate într-o agenție de creație. În lift, Ema îmi pune o mână pe spate şi o afundă în pantalonii mei negri de stofă pe sub breteaua chiloților tanga. Are mâna rece. Mă sărută cu poftă şi cu multă salivă în gură. Are gust bun de cafea. În trei secunde sunt udă fleaşcă. Îi simt limba cum

îmi sfredeleşte cerul gurii pentru câteva clipe. Liftul se opreşte. Anghel are biroul la ultimul etaj al clădirii. Practic tot etajul e un sanctuar al credinței şi naturii. Multe icoane şi cruci pe pereți, cărți religioase pe care le-a primit de la diverşi, dicționare – e pasionat de semnificația cuvintelor –, cărți de istorie, cărți de literatură de mâna a doua, cărți despre plante şi Crinul Păcii. Mult Crinul Păcii. E obsedat de aer curat, de asta s-a şi mutat din Bucureşti la periferie şi tot de asta a depozitat pe tot etajul peste 40 de ghivece cu Crinul Păcii, o plantă de apartament care purifică aerul. E ca o seră când se deschide liftul. Plantele sunt aşezate peste tot, pe jos, pe dulapuri, pe biroul secretarei, pe rafturi, pe lângă cărți. Holul care duce spre biroul lui este străjuit de ghivece de o parte şi de alta. Crinul Păcii, mi-a povestit, e o plantă care creşte în pădurile tropicale la baza copacilor, printre ferigi şi alte plante, şi nu e foarte pretențioasă. A citit într-un roman de-ăsta de mâna a doua despre un cămătar care avea saloane de masaj erotic în Bucureşti. Era singurul care avea thailandeze adevărate care făceau masaj erotic şi fetele astea îi spuseseră cămătarului că, dacă vrea să aibă armonie în viață, să aducă Crinul Păcii în salonul de masaj, că în Thailanda în saloane aşa era tradiția. Pe

urmă a citit şi el pe Internet şi a văzut că într-adevăr există planta asta şi a început să cumpere.

Secretara lui ne zâmbeşte şi ne indică uşa biroului. Mustățile Emei dansează în fața mea. Intrăm în biroul lui Anghel. E mare, luminos şi cu mult Crinul Păcii pe pervazurile ferestrelor. Soarele intră din stânga peste scena din fața noastră. La biroul lui stă Anghel, care se uită la noi sever. În fața biroului, pe un fotoliu, mai stă cineva, dar nu-mi dau seama cine e. Un miros de ouă ochiuri combinat cu cartofi prăjiți mă ia cu asalt. Anghel ne face semn să ne apropiem şi să luăm un loc. Ne apropiem şi pe fotoliul mare din fața lui o descoperim pe doamna Tereza, una din cele două bucătărese ale agenției. Doamna Tereza a plâns sau ceva de genul ăsta, pentru că se uită la noi cu ochi înceţoşați.

— Ce s-a întâmplat? încep eu alertată. Doamna Tereza, sunteți bine?

Doamna Tereza îşi lasă ochii în jos.

— Dana, Ema, avem o problemă, spune Anghel. Adică nu ştiu dacă voi aveți o problemă, dar eu sigur am o problemă şi trebuie să o rezolvăm.

— Ce problemă? spune Ema.

— Doamna Tereza nu mai vrea să facă de mâncare, spune Anghel sec.

Mă uit la Ema. Ema se uită la mine şi zâmbeşte. Pare o glumă.

— Nu că nu mai vreau să fac de mâncare, spune doamna Tereza cu răceală în voce, că vreau să fac, Doamne fereşte, dar nu mai vreau să fac mâncare de post. Am vorbit şi cu Melania şi nu mai vrem.

— Suntem în postul Paştelui, spune Anghel rar, şi doamna Tereza nu mai vrea să facă mâncare de post.

— De ce, doamna Tereza? întreb zâmbind. Ce s-a întâmplat?

— la spuneți, doamna Tereza, de ce, completează Anghel, lăsându-se pe spate pe scaunul lui din piele.

Doamna Tereza frământă un şervet de bucătărie între degete şi se uită la Anghel.

— Deci nu e vorba de mâncarea de post, spune Tereza, da' eu nu mai cred, domnu' Anghel, în treaba asta care se întâmplă aici.

— Spune-le lor, nu-mi spune mie, că mie mi-ai spus deja. Spune-le lor, că de-asta le-am chemat, zice Anghel enervat.

— Deci nu mai cred, începe doamna Tereza. Nici eu şi nici Melania. Toată treaba asta cu icoanele, cu Dumnezeu, cu credința, cu preoții care vin p-aici, cu fă Tereza şi mâncare de post când începe postu' Crăciunului, hai,

Tereza, să facem şi în postul Paştelui mâncare de post, că ține lumea. E multă muncă pentru ceva care, nu ştiu cum să vă spun, nu mai credem. O să ajungem să facem mâncare şi pentru lesbiene acu'? spune Tereza uitându-se la mine.

Simt cum mi se ridică părul în cap. Cuvântul *lesbiene* în gura doamnei Tereza e ca un ciocan care mă loveşte drept în piept. Nu ştiu ce să spun. Mă uit la Anghel. Zâmbetul mi-a înghețat pe față. Încerc să fac legăturile şi totul îmi scapă printre degete. Ema, în schimb, întreabă foarte relaxată:

— Cum adică, doamna Tereza? spune şi pare că o bufneşte râsul.

— Păi, uite aşa, spune Tereza, că umblă vorba, toată lumea vorbeşte de la petrecerea de Crăciun încoace că v-a văzut cum vă pupați şi că mergeți în vacanțe împreună şi c-o fi, c-o păți, că sunteți lesbiene, cum se zice.

Ema izbucneşte într-un râs uşor exagerat. Eu am fața înghețată. Anghel se uită la mine. Încep să înțeleg. Simt cum mă enervez.

— Nu râdeți, că nu e de râs, spune doamna Tereza, că nu veniți niciuna de la şase dimineața aici să vă apucați să faceți mâncare pentru o sută şi ceva de persoane în fiecare zi şi de două ori pe an să trebuiască să faceți şi

mâncare de post. Deci, practic, câte trei-patru feluri de mâncare când e post. Nu ştiți câtă muncă e. Şi nu e posibil, domnu' Anghel, ca într-o firmă în care stau numai icoane pe pereți şi se presupune că lumea e creştină şi cu frică de Dumnezeu, să se întâmple ce se întâmplă. Adică de ce ne mai închinăm la icoane când stăm în sala de mese, dacă acasă unii sunt pidosnici? Chemăm preoții să țină slujbă, da' la petrecere ne dăm arama pe față. Şi nu vreau să fac mâncare de post pentru lesbiene, homosexuali şi alte probleme d-astea. Noi ne muncim aici şi alții se distrează.

Pauză. Mă uit la Ema. Zâmbeşte şi oftează. Mă uit la Anghel. Stă cu brațele încrucişate pe piept şi are o grimasă de nemulțumire pe față. Priveşte undeva sub birou. Doamna Tereza este o femeie micuță, pătrată, cu păr vopsit roşcat prins într-un coc mic la spate. Are o pereche de ochelari rotunzi mereu unsuroşi, care o fac să pară chinezoaică sau tătăroaică. Nu e frumoasă, dar când e binedispusă poate să fie simpatică. Are peste 60 de ani şi nu-i place să comenteze lumea despre mâncarea pe care o face. E alergică la piper, de asta nu pune niciodată în mâncare. Odată era să moară pentru că Melania a pus piper într-un gulaş. Noroc că e spitalul aproape. Adevărul e că nu-i iese mereu mâncarea cum trebuie, poate din

cauză că nu pune piper, şi când nu-i iese mâncarea e foarte ursuză. Nu-i place să muncească. Ar sta toată ziua la cafele şi la ţigară pe terasa bucătăriei, iar când vine postul devine irascibilă. Nu-i place că e pusă la treabă şi că trebuie să facă mai mult decât e plătită, dar acum câţiva ani Anghel a dat câteva mii de euro pentru soţul ei care făcuse un cancer la colon şi nu prea are de ales, face şi mâncare de post.

— Doamna Tereza, începe Ema pe un ton foarte cald, nu mai fiţi supărată. La petrecerea de Crăciun a fost o glumă ce s-a întâmplat. Recunosc că m-am pupat cu Dana, dar a fost o joacă, ce, n-aţi mai auzit fete să se pupe la petreceri în glumă? Nu e nimic serios. Uitaţi-vă la Dana, are doi copii acasă, are 46 de ani, e femeie serioasă. Merge la biserică. Doar nu a făcut copiii cu vreo femeie sau cu mine! Au râs colegii de dumneavoastră şi dumneavoastră i-aţi crezut.

— Ei, lasă, Ema, spune doamna Tereza, că v-am văzut şi eu o dată că vă ţineaţi în braţe aici pă terasă şi dimineaţa aţi venit de multe ori cu aceeaşi maşină. La ora opt jumate eraţi amândouă aici. Ce mai vorbim aici?

— Doamnă, continuă Ema, suntem prietene bune. Ne ştim de ani de zile. Asta e, prietenele se mai strâng în braţe, mai vin cu maşina împreună dimineaţa. Dacă nu

era Dana, poate că nici nu mă angajam aici, cine ştie? Oricum, de luna viitoare o să mă mut la Cluj pentru vreo câțiva ani. Fac un master acolo. Deci puteți să stați liniştită şi să vă vedeți de gătit mâncare de post în continuare la bucătărie.

Încerc să-i prind privirea Emei, dar se uită la Anghel. Nu-mi vine să cred. Până la urmă a făcut-o. Pleacă. E numai mâna lui Anghel aici, sunt sigură. Futu-ți gura mă-tii, Anghel! Şi p-asta bătrână, bucătăreasa asta unsuroasă şi puturoasă, îmi vine s-o dau cu capul de birou.

— Pleci? întreb mai deranjată decât vreau să par. Nu ştiam.

— Da, îmi răspunde Ema şi zâmbeşte, apoi o ia pe doamna Tereza de mână şi o mângâie amical, haideți, doamna Tereza, că au făcut colegii glume. Nu mai credeți tot ce auziți.

Doamna Tereza se uită chiorâş la ea. Anghel se uită la mine în continuare supărat.

— Deci cum rămâne, doamna Tereza? spune Anghel. V-am spus că nu sunt probleme aşa cum credeți. Deci faceți mâncare de post?

— Domnu' Anghel, un singur fel de post, se codeşte doamna Tereza. Nu mai putem nici noi să facem atâta mâncare. S-a mărit şi firma şi noi tot două suntem la

bucătărie. Poate ne facem şi noi lesbiene şi ne mutăm aici, începe să râdă baba.

— Bine, spune Anghel zâmbind. Hai, că trebuie să mergem la *pitch*. Dana, tu mergi cu mine în maşină.

Mă uit la Anghel cu o ură amestecată cu amărăciune. Nu spun nimic. Mă ridic şi ies. Am nevoie de aer, de încă o ţigară. Ce dimineaţă de căcat! Aş vrea să dispară toţi sau să mă evapor eu. Nu ştiu cum să fac. O iau pe scări, cobor un etaj şi ajung la bucătărie. Ies pe terasa de lângă sala de mese. S-a încălzit bine afară. Un elicopter medical aterizează în curtea spitalului de lângă agenţie. Mai mulţi brancardieri aşteaptă lângă platforma cu H-ul mare pe ea, probabil că vine de la *Helicopter* H-ul ăla? Pe o targă, un corp învelit în staniol este preluat în grabă de brancardieri. Dispar toţi în clădirea spitalului. O femeie plânge şi aleargă după ei. Uite că cineva are o dimineaţă mai de căcat decât a mea. Sting ţigara şi mă uit la cerul albastru limpede de deasupra Bucureştiului. Probabil că aerul e mai curat la Cluj, îmi spun şi intru în sala de mese. Doamna Tereza e singură prin bucătărie, pune o oală mare pe aragaz. Nu mă vede. Scot spray-ul cu piper din buzunar şi las o dâră lungă în urma mea, ieşind din sala de mese. O să fie o zi lungă astăzi.

Ce mai face Vincent Gallo

În primele ore de schi, corpul meu, obişnuit să stea într-un scaun de birou aproximativ şapte ore pe zi timp de cinci zile pe săptămână, este total nepregătit. Aproape că pot simți clăparii grei încinşi în jurul gambelor moi cum extrag acidul lactic şi îl împrăştie în fâşiile muşchilor. Seara, după şase ore de efort fizic prin frig, toate gândurile mi se amestecă într-un glob de cristal. Nu pot pune mâna pe nicio idee. Am senzația în aceste momente că pot gândi chiar şi cu degetul mic de la picior, că fiecare parte a corpului meu are o conştiință proprie care se admiră singură într-o oglindă a minții. Nu pot prinde nicio idee şi îmi place. E o agitație peste care torn încet câteva pahare de whisky. Sunt pe balconul unei pensiuni austriece în care miroase a tămâie. Toate hainele din dulap miros şi ele a tămâie. În alt an am locuit într-o pensiune a unor țărani austrieci care țineau şase vaci într-un grajd la parterul cabanei şi din cauza asta totul mirosea a bălegar de vacă, prosoapele, aşternuturile. Totul. Patroana pensiunii din acest an este o femeie care pare să facă parte dintr-o familie de nazişti religioşi. Uniforma ei albă cu influențe tiroleze îmi aduce aminte de un film al lui Haneke. Ceva rău aflat în stare latentă e îngropat între munții înalți ai

Austriei, sub fustele patroanei cu şorţ imaculat care împrăştie discret în jur o aromă de tămâie.

În faţa hotelului de vizavi, un băieţel de aramă fără haine pe el stă în genunchi pe o piatră în mijlocul unui mic heleşteu îngheţat. Pe creştet are un smoc de zăpadă, iar mâna stângă o ţine pâlnie în dreptul gurii. Pare imaginea extenuării în faţa iernii. Privirea o are îndreptată spre fereastra prin care pot vedea un bătrân tolănit pe un pat alb imens. Îşi aranjează părul rar, dându-l pe spate, şi îşi caută locul în pat. În cameră intră o fetiţă în halat de baie care se aşază pe marginea patului. Din spate i se vede părul blond cârlionţat. Bătrânul o mângâie pe creştet şi îi face loc lângă el în pat. Fetiţa se aşază cuminte şi îşi sprijină capul de umărul bătrânului.

— Crezi că statuia asta poate să excite un pedofil bătrân? îi zic lui Tudor, urmărind bătrânul cum îşi trecea gânditor mâna prin părul fetiţei.

— Trebuie să fii un pedofil foarte stătut ca să ţi se scoale la o statuie care stă în frig, îmi răspunde ridicându-şi privirea pentru o secundă din telefonul mobil spre băieţelul din mijlocul heleşteului îngheţat.

— Păi, tocmai, pedofilii cred că sunt foarte stătuţi. Începi să empatizezi şi ţi se face milă de bietul copil care stă fără haine pe el în mijlocul unui lăcuşor îngheţat şi

începi să-ți imaginezi lucruri cu statuia. Unde mai pui că stă în genunchi şi îşi ține mâna în formă de pâlnie în dreptul gurii, zic, încercând să-i distrag atenția de la *feed*-ul de Facebook.

— Ce pâlnie, mă? Aaa, păi, pe acolo scoate apă vara, când probabil că statuia se transformă într-o fântână arteziană, îmi zice.

— Poate că jetul ăla de apă face statuia să aibă un sens vara, dar iarna, un băiețel dezbrăcat, aflat în genunchi şi cu o mână pâlnie în dreptul gurii, uitându-se spre ferestrele hotelului poate să spună altceva unui bătrân pedofil aflat în vacanță la schi, nu?

— Ce tâmpit eşti, îmi zice şi începe să râdă în timp ce în camera de vizavi intră o bătrânică în halat de baie şi se cuibăreşte în pat alături de fetiță şi bătrân.

Iau încă o gură de whisky rece ca gheața şi o trimit în adâncul în care gândurile mi se amestecau cu senzația de foame care creştea.

În living, Miruna citeşte cu voce tare instrucțiunile în limba engleză pe care frau Hitler le lipise pe un perete din bucătărie.

— *We offer you the possibility to dispose waste for free. If it is not possible for you to separate the waste as on the demand of the community, we have to charge a fee of 40*

Euros. Deci pe lângă ăia 70 de euro pe care îi dăm pentru *final cleaning*, baba ne amendează cu 40 de euro daca nu suntem în stare să separăm gunoiul pentru reciclare.

— Dar măcar putem să lăsăm vasele nespălate când plecăm? zice Matei, care îşi turnă Cola peste whisky-ul meu pe care îl lăsasem pe masă.

— Ce faci, frate? întreb. De ce îmi pui Cola?

— Aşa beau eu, cu Cola, răspunde el.

— Aşa bei tu whisky-ul meu cu Cola?

— Aaa, scuze, şi luă alt pahar în care îşi turnă whisky cu Cola.

— Păi, şi ăsta cine îl bea? întreb iritat.

— Păi, aruncă-l, zice.

— Aruncă-l tu, că tu mi-ai stricat băutura.

Matei îmi ia paharul şi iese cu el pe balcon. După câteva clipe se întoarce cu el gol.

— Ia, frate, fă-ți viața! şi trânteşte paharul pe masă.

Nu mă deranjează tipul, în mod normal. Tot ce ştiu despre el este că e mult mai tânăr ca mine şi că Miruna este însărcinată cu el. Miruna însărcinată cu el este totuşi un gând care mă face mai agresiv decât aş vrea, aşa că pun mâna pe sacoşele de cumpărături şi intru în bucătărie. Desfac şi încep să umplu frigiderul. Cârnați cu brânză, cârnați simpli, wurşti, frankfurteri, brânză cu

mucegai, brânză feta, muştar, hrean proaspăt, somon fumé, unt austriac, unt elveţian, ouă, ulei de măsline, măsline, pâine neagră, pâine feliată, lapte, iaurt, cafea, ceai de mentă, ceai de fructe de pădure. Mă opresc la ceai.

— Miruna, tu ai voie să bei ceaiuri în timpul sarcinii? strig eu din bucătărie.

— Nu sunt pentru mine. Matei are nişte probleme cu stomacul, răspunde Miruna.

Iau ceaiurile şi le arunc în spatele frigiderului, după care ies din bucătărie cu un sandvici în dinţi.

— E bun parizeru', gras? întreabă Tudor cu ochii în telefon. Nu faci şi tu un platouaş să mănâncă şi gura noastră ceva?

— Eu nu sunt cu gătitul, răspund sec.

— Tu eşti cu mâncatul, completează Miruna, făcând aluzie la proporţiile pe care le-am luat în ultimii ani.

— Auzi, tu ai voie să schiezi aşa gravidă? o întreb muşcând din sandvici.

— Medicul zice că, dacă sunt atentă, nu păţesc nimic.

— Dacă era mai atentă, nu era însărcinată, îmi şopteşte Tudor la ureche în timp ce-mi rupe jumătate din sandvici.

— Ce zici, mă, Dorele, acolo? întreabă Miruna.

— Zic că trebuia să pună şi nişte unt pe sandvici.

A doua zi îmi simt încheieturile ca nişte balamale ruginite. Mă întreb dacă mi-am luat tuburile de Voltaren şi Bengay. Mă trezesc greu şi încep să cotrobăi pe întuneric în bagaj. E încă noapte în satul austriac. Găsesc o pungă de medicamente, dar fără unguente. În cameră se simte mirosul acru de alcool combinat cu damful de usturoi pe care Tudor îl degajă din patul lui. S-a băut destul de mult azi-noapte. Mă ridic şi bâjbâi pe hol spre baie. În living aud zgomot. Mirosul de cafea mă duce spre living. Miruna împinge o cană de cafea spre Matei, care stă cu capul sprijinit pe marginea mesei.

— Ce faci? întreb.

— M-am trezit şi l-am găsit aici. Au băut toată noaptea şi acum îi e rău, îmi spune Miruna în timp ce îl mângâie pe cap. A vomitat pe balcon. Nu vrei să ştii. Ajută-mă să-l duc în pat, te rog.

Matei pare distrus. Îl duc târâş până în pat. Camera lor e dezordonată. Lucrurile Mirunei stau claie peste grămadă la marginea patului, pe pat, pe scaunele din jur, ca la o percheziție. Sutiene, chiloți, şosete, tricouri, ochelari de schi într-o devălmăşie totală. Îmi aduc aminte apartamentul în care locuiam amândoi acum mulți ani. Nimic nu prevestea un viitor. Nimic nu era vreodată la îndemână. Totul era provizoriu. Toate lucrurile din viața

Mirunei puteau fi împachetate într-un geamantan care să încapă în compartimentul de sus al avionului. Viața ca în filme, spunea mereu. Astăzi chelneriță într-un bar, mâine în rol principal într-un film din noul val, *baby*. Exact! Doar că din actriță s-a transformat în PR, pentru că improviza întotdeauna foarte bine. PR-ul era şi el o rampă în lumina reflectoarelor. Roluri mai servile, dar plătite mai bine decât majoritatea actrițelor din România. Şi în cele din urmă sentimentul matern de împlinire a ființei a răzbit. Nu m-ar mira să aflu că Matei lucrează prin vreun bar, dar ce mai contează dacă serveşte scopul rasei?

— Ai nevoie de ceva de la farmacie? o întreb, uitându-mă cum îl înveleşte pe Matei.

Îi văd sânii cum stă aşa aplecată. Doi pepeni galbeni care stau să explodeze.

— Farmacie la ora asta? se uită la mine.

— Până mă spăl, până mă îmbrac, până ajung, se deschide. Ăştia deschid devreme, spun.

— Ai băut şi tu?

— Nu, mă doare un genunchi şi am uitat Voltarenu' la Bucureşti, răspund din living. Ar fi trebuit să rămân şi eu la Bucureşti.

Cafeaua e tare şi are zahăr. Îmi place. Aş fuma o țigară, dar mi-e silă să ies pe balcon. Mintea îmi fuge la sânii ei.

Mă simt bătrân şi gras. Ar fi trebuit să-mi fac un RMN înainte să-mi pun clăparii în picioare şi, de altfel, nici n-ar fi trebuit să fiu aici în dimineața asta. Era de o mie de ori mai bine la Bucureşti. Fără zăpadă, 12 grade afară, plus că puteam să mă țin de nenorocitul ăla de regim alimentar pe care îl începusem pe 1 ianuarie. Aici ce pot să fac, să mă pun la masă cu o sălățică şi nişte somonel şi să râdă toată lumea de mine? Parcă nu ştiu. Asta îmi mai lipsea. Şi nu-mi face nici o plăcere să mă uit la sânii Mirunei aşa, de parcă am fi nişte cunoştințe vechi şi nu ne mai împiedicăm în detalii d-astea anatomice. Miruna care e însărcinată, o, Doamne! Sau să-l ajut pe Matei să se întindă în pat pentru că-i e rău de la băutură? *Fuck off!* Nu-mi face plăcere nici să schiez cu genunchii ăştia varză, şi nici pensiunea asta nu e ce părea să fie pe Internet. Bani aruncați, în pizda mă-sii! Chiar am nevoie de o țigară.

— Dacă aştepți puțin, vin şi eu cu tine, scoate capul Miruna de după uşa dormitorului ei.

— Da, zic, nu plec chiar acum. Mă duc să fumez.

Cerul e rozaliu deasupra muntelui. Oare câte grade or fi în vârf la ora asta? În hotelul de vizavi, turiştii se trezesc unul câte unul. Poate ar fi fost mai bine dacă stăteam acolo. Aveam camera mea, nu mă deranja nimeni. Micul

dejun inclus. Puteam să umblu cum aveam chef prin cameră, să o frec seara uitându-mă la băieţelul de aramă. Îmi aprind ţigara şi mă scutur de ideea asta. La fereastra unei camere îl văd pe moşneagul de aseară. Se uită la mine şi îmi zâmbeşte cu o faţă amabilă. Îşi aprinde o ţigară şi trage din ea. Lângă el apare fetiţa, care îi aduce cafeaua. Moşul o sărută pe frunte, ia ceaşca de cafea şi soarbe o gură. Mai trage un fum. Ce idiot! Smocul de zăpadă de pe creştetul băieţelului de aramă s-a topit.

— Te superi dacă nu mai vin cu tine? se aude vocea Mirunei din spate. Matei a vomat iar. În pat. Dacă te duci, să iei şi ceva pentru stări de vomă. Poate îl ajută.

— Nu, cum să mă supăr? mă întorc spre ea. Iau.

E tot în tricoul de dormit. Sfârcurile i s-au întărit de la frig. Of, Miruna, şi tu mă trimiţi după ceva pentru stări de vomă.

— Cum se spune *stări de vomă* în engleză? întreb cu ochii la tricoul ei insuportabil.

— *Vomitive feelings*, habar n-am, îmi zice râzând şi se strânge în braţe de frig. Hai că intru.

Mă întorc la moşneagul din hotelul de vizavi cu *vomitive feelings* umblându-mi prin creier. Cu ce voce ai vrea să te rog să-ţi scoţi sutienul? Ce preferi între Christopher Walken şi Hunter S. Thompson? Prefer Vincent Gallo, îmi

spunea ea. Şi prefer să mergi cu 180 la oră, să mi se scurgă gândurile pe parbriz. Ştii de câte ori m-am gândit că atunci mai bine muream într-un accident? Dar nu aşa se încheie cea mai fericită perioadă din viaţa unui om. Sunt doar gânduri pe parbriz, cum spuneai tu. După fericire nu urmează nefericirea. După fericire începe o nouă căutare a fericirii. Asta înseamnă să fii optimist. Şi crezi că Vincent Gallo e optimist? o întrebam. *Who the fuck is Vincent Gallo anyway?* Vincent Gallo e Vincent Gallo, zicea. Îşi vinde sperma cu un milion de dolari dacă alegi inseminare *in vitro*, dacă vrei inseminare pe cale naturală, te costă cinci sute de mii în plus. Vincent Gallo e Vincent Gallo, *baby*. Spermograma lui arată mai bine decât a ta, ăsta-i adevărul. Şi până la sfârştiul săptămânii a trebuit să-mi fac bagajul. Am traversat strada cu dinţii strânşi. Cu ochii strânşi. Aveam *vomitive feelings*. Oare ce o face la ora asta Vincent Gallo? Verific telefonul. E aproape 8. Îndrept camera telefonului spre hotel şi fac o poză. Bătrânul trage perdeaua repede. Pun poza pe *wall* şi scriu: *Cu Vincent Gallo la schi*. Probabil că au deschis la farmacie deja. Sting ţigara. Trebuie să plec.

Muşcă şi taci

Simțea nisip sub pleoape. De fiecare dată când făcea ceva greşit sau ascundea vreo faptă la spovedanie, se simțea rău toată ziua şi până nu mărturisea nu scăpa. Acum se simțea iar rău, o dureau capul, ochii, dar nu ştia dacă de la nesomn sau fiindcă nu se culcase imediat după slujbă, cum îi spusese părintele să facă, şi stătuse până noaptea târziu la telefon cu fratele ei plecat în Spania, cu care nu mai vorbise de câteva luni.

— Hai mai repede, soră, că îndată răsare soarele şi ne prinde căldura pe drum, spuse părintele pornind motorul maşinii.

— Iertare, părinte, dar n-am găsit încărcătorul telefonului unde mi-ați spus că l-ați lăsat şi am aruncat o privire şi în stranã, spuse fata.

— Sper că nu ai îndrăznit să intri în altar, o opri părintele cu o voce gravă şi se uită în ochii fetei încruntat, apoi izbucni în râs repede. Am glumit, hai, că e târziu, încărcător găsim şi la Iaşi. Ne aşteaptă Maica Filofteia.

— Binecuvântează, părinte! Îşi aplecă fata privirea, urcându-se în maşină.

Maşina era plină de resturi de ambalaje de biscuiți, napolitane, eugenii, firimituri, chitanțe, facturi şi hârtii mototolite. Un miros dulceag de tămâie şi vanilie plutea în interior, ca şi când cineva ar fi gătit o prăjitură într-o

căldelniță uriașă. Turtă dulce, gândi fata, privind la gunoaiele de pe scaunul pe care trebuia să se aşeze.

— Adună şi tu alea într-o parte, făcu părintele semn spre resturile de pe scaun.

Porniră. Vânticelul rece al dimineții intra prin toate încheieturile maşinii. Drumul prin pădure era în întuneric total. Pe jos i-ar fi fost frică să-l facă singură. De o parte şi de alta se vedeau copacii deşi ai pădurii. O vulpe țâşni din tufişurile de pe margine şi se opri în mijlocul drumului, cu ochii în farurile maşinii. Părintele încetini. Vulpea căscă o dată lung şi porni mai departe, țopăind prin întuneric. Fata îşi făcu o cruce.

— Ascultă, Ană! spuse părintele după ce porni iar.

— Ascult, părinte.

— Ăsta e un semn, spuse părintele. Vulpea înseamnă veşti bune. Tu ai să ajungi la laşi şi mare binecuvântare ai să primeşti. Nu ai ținut în zadar post şi rugăciune la mănăstire. Harul lui Dumnezeu e acum cu tine.

— Binecuvântează, părinte, spuse fata.

— Dar tu ştii, Ană, de ce la mănăstirea Moldovița e mai multă putere şi har şi milă de la Dumnezeu decât la noi la mănăstire? Că ştii doar câtă lume se vindecă acolo de boală trupească şi sufletească şi câți credincioşi vin şi lasă acatiste şi se roagă pentru cei dragi.

— Ştiu, părinte, spuse fata, urmărind tufişurile de pe marginea drumului cum pier în întunericul nopții.

— Ce ştii? spuse părintele, zâmbind ironic la ea.

— Că vin oamenii, părinte, şi se vindecă şi se roagă la slujbă şi primesc ajutor de la Domnul.

— Nu ştii nimic, Ană, râse preotul.

— Nu ştiu, părinte? se miră fata, privindu-l pe preot.

— La Moldovița e lucrare mare de la Dumnezeu şi Maica Domnului, Ană, spuse părintele, făcând nişte rotocoale în aer cu mâinile grăsuțe.

— Binecuvântează, părinte, spuse fata cu evlavie, aşa am auzit şi eu, că a fost o vecină din satul meu acolo şi s-a rugat pentru bărbatul ei bolnav şi bărbatul ei s-a făcut bine. Doar că după aceea bărbatul a început s-o bată că de ce a dat toți banii din casă pe la mănăstiri şi femeia a rămas beteagă.

— Taci, tu, Ană, că vorbeşte Diavolul acum prin tine şi îți dă ispită, spuse părintele lovind uşor volanul.

— Iertare, părinte! spuse fata cu umilință şi se aruncă să pupe mâna părintelui de pe schimbătorul de viteze.

Ieşiră din pădure. Pe dealuri se vedeau luminițe prin căsuțele răzlețe. Oamenii îşi începeau ziua alături de animalele înfometate care îşi aşteptau porția de fân sau gălețile de apă.

— Ascultă, Ană, să-ți spun o taină mare, făcu preotul cu o voce joasă.

— Ascult, părinte. Binecuvântează, părinte! spuse fata şi îşi lipi fruntea de mâna preotului fixată pe schimbătorul de viteze.

— Ridică-te, că nu pot să conduc.

— Binecuvântează, părinte, şi fata eliberă mâna preotului din încleştare.

— La mănăstirea Moldovița e stareț Părintele Evdochie. Îl ştii, nu?

— Îl ştiu, părinte.

— Mare har de la Dumnezeu s-a pogorât asupra părintelui acum opt ani.

— Cum asta? întrebă fata.

— A visat-o părintele într-o noapte pe Cuvioasa Parascheva, spuse preotul.

— Minune mare, părinte!

— De fapt, în prima noapte a visat un deget al Cuvioasei Parascheva şi degetul i-a vorbit în vis părintelui să-i facă raclă mică în altar şi să țină post, adăugă părintele.

— Doamne Dumnezeule! spuse fata cu adorație.

— Şi a doua noapte, părintele a visat degetul Cuvioasei Parascheva cum plângea, dar degetul nu era în raclă şi

părintele doar auzea plânsul degetului. Şi a treia noapte la fel şi a patra la fel, tot auzea plânsul, dar nu mai vedea degetul.

— Ăsta e semn mare, părinte.

— După câteva zile de post şi rugăciune, a pornit părintele la Iaşi cu două măicuţe după el. Şi au ajuns la Iaşi şi era într-o vineri când se ţinea slujbă mai mare şi s-au dus la raclă să se-nchine. Lumea era la rugăciune şi când i-a venit rândul stareţului să pupe sfintele moaşte s-a pornit ca un iureş între credincioşii care aşteptau rândul la raclă şi l-au împins pe părintele cu capul în sicriu şi s-a trezit cu un deget al Cuvioasei drept în gură.

— Vaaai! ţipă fata, uitându-se la părintele care conducea maşina.

— Părintele nu s-a speriat, continuă preotul. A ţinut degetul în gură până au ajuns la mănăstire înapoi şi nu a scos un cuvânt. Măicuţele credeau că primise ascultare de la mitropolitul. Dar când a ajuns în mănăstire, părintele s-a oprit drept în altar şi a pus degetul Cuvioasei şi Sfintei Parascheva în racla mică de argint, a făcut o cruce mare şi s-a dus să se culce, că era obosit de pe drum.

— Doamne, părinte, ce minune mare!

— Da, soră, oftă părintele, şi de atunci au început minunile. Doar mie mi-a povestit părintele şi într-o zi mi-a

arătat şi racla în care stă degetul mic al Cuvioasei Parascheva. Racla e din argint masiv, a fost făcută la un meşter de la Bucureşti. Foarte frumoasă lucrare.

— Binecuvântat eşti, părinte!

— Mare e puterea lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului, spuse părintele şi se închină.

Fata îşi făcu şi ea o cruce şi începu să se roage pentru sănătatea familiei ei şi pentru sănătatea părintelui, cerându-şi iertare în gând pentru faptul că stătuse prea mult la telefon azi-noapte şi parcă simțea deja durerea de cap cum o mai lasă. Părintele luă mâna de pe schimbător şi începu să pocnească din degete în aer de câteva ori, apoi o întrebă pe fată:

— Tu cu ce degete pocneşti din degete, Ană?

— Poftim, părinte? întrebă fata cu inocență.

— Ce degete foloseşti când pocneşti aşa din degete? spuse părintele şi pocni repede din degetele-i butucănoase ca să vadă fata.

Fata se uită la el neîncrezătoare şi încercă să pocnească din degetele ei mici şi subțiri.

— Nu ştiu, părinte, că nu prea pocnesc.

— Păi, ia pocneşte, o îndemnă părintele.

Fata încercă de câteva ori şi reuşi la un moment dat să le pocnească. Părintele sări ca ars:

— Aşa! Asta a fost! Cu ce degete ai pocnit acum?

Fata repetă mişcarea neîncrezătoare, după care spuse timidă:

— Cu inelarul şi cu degetul mare.

— Minune mare, spuse părintele şi îşi făcu cruce. Eu asta visez de câteva nopți, cum îmi apare Cuvioasa şi îmi pocneşte din degete şi râde la mine. Eu văd în vis cum pocneşte cu inelarul şi degetul mare, dar mie nu-mi iese decât cu degetul mijlociu şi cel mare. Am vorbit şi cu părintele Evdochie şi mi-a spus că ăsta e semn mare, mai mare ca la dânsul.

— Ce vrei să spui, părinte? întrebă înfricoşată fata.

— Ce vreau să spun, soră, e că eşti binecuvântată între femei şi că Preacuvioasa Parascheva mi-a trimis un vis pentru tine şi că în tine îmi pun acum toată nădejdea şi speranța ca să ajungă şi mănăstirea noastră binecuvântată şi făcătoare de minuni.

— Dar, părinte, ce am făcut? spuse fata îngrijorată.

— N-ai făcut nimic, spuse preotul. Stai liniştită. Fă-ți rugăciunile şi azi, când om ajunge la racla Sfintei Parascheva, să fii pregătită şi să nu ai frică. Maica Filofteia o să-ți facă vânt şi eu o să fiu lângă tine.

Părintele se închină, după care pocni o dată din degete şi puse ambele mâini pe volan. Maşina trecu de un hop şi

legănatul se opri. Ajunseseră la asfalt. Gândurile şi rugăciunile se auzeau parcă mai bine, îşi spuse fata, privind prin parbrizul maşinii cum se crăpa de ziuă. La orizont apărea laşul.

Pe plaja Maroma

Autostrada era goală. Silueta neagră a maşinii aluneca tăcută pe asfaltul umed. Din când în când, prin ceață, în copacii de pe marginea şoselei se vedeau păsări de pradă care se odihneau impunătoare şi aşteptau să iasă soarele. O nouă zi de vânătoare începea. De pe bancheta din spate a Bentley-ului negru Radu Andrews privea la pădurea din zare. Era mahmur şi mintea îi fugea aiurea de la una la alta. Simțea că ceața de afară se continuă şi în capul său. În urechi avea un țiuit surd, iar fața şi-o simțea de hârtie şi dogorea ca şi când ar fi avut în el un foc care mocnea. Gura îi era îmbâcsită de la țigări şi alcool. Era prea dimineață pentru el. Acum câteva ore avusese o conversație despre Sean Penn şi îi tot revenea în minte expresia pe care o folosise fata la ieşirea din club: *Vreau să mă fuți ca Sean Penn*. Simți o furnicătură în stomac care îi urcă până în cerul gurii. Cum o fute Sean Penn? se gândi privind căsuțele sărăcăcioase ale unui sat de pe marginea

autostrăzii, în timp ce-şi mirosi palma cu care în urmă cu doar două ore îi frecase fetei clitorisul alunecos. Ce-o face Sean Penn la ora asta? *Whatever*. De la Sean Penn sări la Bill Gates şi la bani. 87 de miliarde de dolari, investiții *off-shore*. Sigur are bani în *off-shore*. De la Bill Gates ajunse imediat cu gândul la Steve Jobs, cancer de pancreas, apoi David Rockefeller, 101 ani, transplant de inimă. Imaginea miliardarului american îi apăru în fața ochilor. Pentru el arăta ca un cerşetor pe care, dacă l-ar fi întâlnit pe stradă, n-ar fi dat doi bani. Gândurile îi zburară la lucrurile pe care le vedea pe geamul maşinii. La marginea pădurii, un bărbat alerga un cal care fugea speriat, trăgând o căruță după el. Calul intră pe câmpul proaspăt arat şi căruța începu să sară din brazdă în brazdă ca o şalupă pe valuri. La una din mişcările bruşte ale căruței, ceva alb sări în aer şi ateriză la câțiva metri în fața bărbatului care alerga. Bărbatul se opri lângă grămăjoara albă de pe brazdă şi o ridică de la pământ. Era un bebeluş. Îl ținea în brațe ca pe un bebeluş. Se uită după cal, care rupsese hățurile şi acum alerga în voie cu viteză spre autostradă. Bărbatul privi în spate şi-i făcu semn să se grăbească unei femei care venea agitată spre el. Imaginea ieşi din raza vizuală a lui Radu, care îşi suci gâtul să vadă dacă animalul intră pe autostradă.

— Vrei să oprim? întrebă şoferul.

Pe telefonul lui Radu apăru un mesaj. „*Baby*, vrei să mă ții doar pentru tine? M-ai încuiat în casă...” Radu zâmbi, apoi se uită în retrovizoare la ochii oblici ai şoferului care aştepta un răspuns.

— Nu, spuse tânărul, zâmbind la mesajul din telefon. Nu vreau să întârziem. Se supără tati.

Îşi mângâie manşeta cămăşii albe, căutând monogramele numelui său brodate cu mătase neagră. Se apropiau de Ploieşti. Până la fabrică mai aveau cam jumătate de oră. Ştia bine asta, pentru că tatăl său, Paul Andrews, convoca deseori *board*-ul direct la birourile din fabrică. Ura Bucureştiul, chiar dacă avea multe investiții imobiliare acolo, o vilă mare pe bulevardul Kiseleff şi birouri în Pipera, dar credea că lumea poate fi mai punctuală venind din Bucureşti spre periferia Ploieştiului. Mai ales Radu, care dădea mereu vina pe trafic când întârzia.

Paul Andrews era un fizician englez pasionat de origami, care inventase un mod eficient de împachetare a *airbag*-urilor pentru maşini, inspirat de tehnicile japoneze de împăturire a hârtiei. *Airbag*-ul lui Andrews se deschidea cu o jumătate de secundă mai rapid decât orice alt *airbag* din lume şi asta îl făcuse multimilionar. În urmă

cu 29 de ani ajungea în România cu o bursă de cercetare la Institutul de Fizică de la Măgurele şi, ca mulți alți studenți din Bucureştiul anilor ‘90, îşi găsise femeia visurilor în Club A. După câteva beții în clubul din Centrul Vechi al Bucureştiului şi alte câteva plimbări pe marginea râului Dâmbovița, a cerut-o pe Maria de soție pe o bancă din Piața Operei. Ea a acceptat imediat, chiar dacă el nu era cel mai frumos bărbat din Club A, dar, la doar 28 de ani, Paul moştenise o casă în Londra din partea unui unchi bogat, iar casa valora o mică avere. Tot de la acest unchi luase şi pasiunea pentru origami.

Limuzina opri pe locul care era marcat cu numărul 1 în parcarea fabricii. Nu prea erau multe maşini în parcare, cum erau de obicei la întâlnirile de *board*. Radu coborî şi trase aer în piept bucuros că a ajuns primul la întâlnirea pe care o convocase tatăl său, nu avea stare. Urechile încă îi mai țiuiau. Şoferul îl bătu uşor pe spate şi îi spuse că îl aşteaptă jos, la cantină.

— N-ai o gumă? îi spuse privindu-l cu ochi sticloşi în care se vedea oboseala.

Şoferul îi întinse pachetul de gumă de mestecat. Soarele sclipea în geamurile clădirii de birouri. Îşi puse repede ochelarii de soare şi intră în clădire. Scara interioară care ducea la sala de conferințe de la ultimul

etaj urca în jurul unor cabluri de care erau atârnate diverse forme de origami supradimensionate, făcute dintr-un material opac în nuanțe de gri şi roşu care imita aspectul de marmură. Diverse păsări, dragoni sau forme geometrice cu muchii ascuțite păreau ca nişte blocuri sculptate în marmură care plutesc. Instalația era făcută de o artistă britanică, Susan Pearlbuck, pe care Radu o cunoscuse cât studiase la Londra. Fata a fost prima iubită oficială prezentată familiei de junele Andrews. După mai puțin de un an s-au despărțit. O relație nefericită, cum o numise mama lui Radu. Cât Susan lucrase la seria de sculpturi *Origami* pentru galeria de artă a fabricii de *airbag*-uri, Radu fusese într-o mică vacanță la Ibiza cu prietenii din facultate, de unde s-a întors cu un sifilis foarte contagios. Susan a vrut să-l dea în judecată când a aflat că a îmbolnăvit-o, dar Paul a intervenit şi i-a plătit artistei o mică avere în contul sculpturilor şi neplăcerilor pe care i le provocase Radu. La doi ani după experiența cu Radu, Susan a realizat o serie de sculpturi care reproduceau la o scară uriaşă diverse bacterii sau viruşi cu transmitere sexuală. Una dintre lucrări înfățişa o spirochetă înaltă de doi metri care avea în partea superioară ataşat un trandafir din marmură neagră cu muchii ascuțite, inspirate de tehnica origami. Sculptura

era scufundată în Tamisa, la flux rămânea la suprafață floarea trandafirului, iar la reflux ieşea la iveală corpul spirochetei, care arăta ca un arc supradimensionat cu mulți spini pe el.

Radu se opri la ultimul etaj şi se apropie de balustrada scării, uitându-se la obiectele de artă suspendate. Se aplecă şi rămase pentru două secunde în echilibru, sprijinit cu burta de balustradă şi cu o mână întinsă spre una din sculpturi. Desenă un penis pe suprafața acoperită de praf.

— Lăsați cafelele alea şi mai ştergeți şi voi praful de pe artele astea, spuse Radu trecând pe lângă biroul secretarelor, care zâmbiră crispate.

În sala de consiliu, Paul Andrews stătea într-un colț al mesei şi răsfoia o carte. Mirosea a cafea în sală şi a lemn de santal. Părul grizonant al bărbatului strălucea în lumina dimineții. Încă nu chelise. Fruntea înaltă şi pătrățoasă i se prelungea lucioasă mult spre zona scalpului. Radu traversă camera şi se aşează vizavi de tatăl său, care era absorbit de cartea pe care o ținea în față. Tânărul zâmbi, gândindu-se ce norocos era totuşi că nu semăna cu tatăl său la înfățişare.

— Ce faci, tati, ce citeşti? spuse Radu. Am ajuns primul?

Paul Andrews îşi ridică privirea şi îi zâmbi părinteşte pe deasupra ochelarilor. Închise cartea şi se frecă la ochi pe sub ochelari, ca şi când ar fi vrut să-şi alunge oboseala.

— Singurul, spuse bărbatul, privind spre fiul său.

— Cum adică? se miră Radu, frecându-şi mâinile cu o uşoară nervozitate de care nu ar fi putut să scape decât dacă ar fi fumat o țigară.

— Vrei o cafea? Cheam-o pe Laura să-ți aducă o cafea şi vorbim, spuse Paul, ridicându-se de la masă.

Puse cartea în biblioteca din spatele său, doldora de exemplare despre arta origami, şi luă în mână o statuetă mică pe care o cântări de câteva ori într-o mână. Statuia era o reinterpretare după *Gânditorul* lui Rodin. Bărbatul gol îşi sprijinea bărbia în mâna dreaptă, dar stătea picior peste picior. Spatele îl avea perfect drept.

— Vreau o apă, spuse Radu.

— Aha, spuse Paul, întorcându-se spre el, ai avut o noapte lungă.

Se aşeză la masă cu statueta în mână şi o puse lângă intercom. Apăsă un buton şi ceru apă de la secretare.

— Ştii ce e asta? spuse, împingând statueta spre fiul său.

— Ce să fie? O statuetă, spuse Radu, nedumerit de comportamentul tatălui său.

— Cum se numeşte? spuse Paul.

Radu puse mâna pe statuetă şi o întoarse cu faţa spre el.

— *Gânditorul* lui Rodin? spuse Radu, privind nesigur spre tatăl lui.

— Da, *Gânditorul* lui Rodin, dar ştii ce simbolizează? spuse Paul.

— Auzi, m-ai chemat aşa de dimineaţă aici ca să discutăm despre statuia asta? spuse Radu iritat.

— E important să înţelegi la ce te uiţi, spuse Paul, punând accent pe cuvântul *înţelegi*. Să înţelegi lucrurile, contextul în care sunt puse aceste lucruri.

— A, iar contextul, spuse Radu, dându-şi ochii peste cap şi împingând cu silă statuia spre mijlocul mesei.

— Când a sculptat Rodin statuia asta s-a inspirat din *Infernul* lui Dante, ştiai? spuse Paul, arătând spre statuetă. Gânditorul e persoana care stă la porţile Iadului şi se gândeşte la greşelile celor din Iad. Unii cred că îl reprezintă pe Dante la porţile Infernului, poetul, ştiai asta? spuse Paul. Contextul îi schimbă semnificaţia, înţelegi ce vreau să spun?

Radu îşi deschise telefonul. Se gândi iarăşi la Sean Penn. De data asta ca la un prieten bun. Şi-ar fi dorit să apară acolo din senin şi să-l întrebe dacă tatăl său îi ţinea

la fel discursuri. Căută repede pe Google. Wikipedia spunea că tatăl lui Sean Penn fusese regizor şi actor. Îl bufni râsul.

— Ce e aşa de amuzant? întrebă Paul.

— Nimic, spuse Radu, mă gândeam la Sean Penn.

— Ce legătură are?

— Păi, nu are nicio legătură cu Rodin, în mod sigur, spuse Radu.

— Dar cu ce are?

— Cu tine şi cu mine, poate.

— Adică?

— Adică mă întrebam dacă şi tatăl lui Sean Penn îi ținea predici cum îmi ții tu mie uneori, spuse Radu, privindu-şi tatăl. Nu de asta m-ai chemat azi?

— Nu văd legătura.

— Mă rog, Wikipedia spune că tatăl lui Sean Penn a fost regizor. Sean Penn a jucat prima oară într-un film regizat de taică-su, spuse Radu, zâmbind nervos. Cam cum joc şi eu în filmul regizat de tine. Înțelegi legătura?

— Ar fi fost bine să joci într-un film regizat de mine, îi răspunse zâmbind Paul.

— Exact. Un film despre context, spuse Radu ironic.

Una din secretare aduse o carafă de apă şi puse trei pahare pe masă.

— Trei? se miră Radu, privind la paharele de cristal de pe masă.

— Mai vine cineva pe la zece, spuse rece tatăl.

— Păi, şi ce a fost aşa urgent de a trebuit să ajung aici la opt dimineața, măi, tată? spuse Radu şi se ridică enervat de la masă.

Se apropie de fereastră. Soarele îi intră în ochi până la lacrimi.

Două lacrimi mari i se iviră în colțul ochilor şi asta îl făcu să se simtă bine. Undeva, departe, nişte ulii dădeau rotocoale largi deasupra unui câmp.

— Îți mai aduci aminte când i-am cumpărat mamei tale prima ei maşină scumpă? începu Paul Andrews cu o voce în care, din ce în ce mai des, i se putea citi vârsta pe care o avea şi o oarecare amărăciune pe care oamenii o capătă cu trecerea timpului. Aveai cinci sau şase ani, nu mai ştiu, nu cred că erai la şcoală. Eram toți trei în maşină. O mai ții minte? Un Mercedes CLK roşu, decapotabil. Făcusem primul milion de dolari în anul ăla şi atât m-a dus capul să fac, să-i iau maică-tii un Mercedes roşu, decapotabil. Ce fericită a fost când a văzut maşina!

Radu îşi căută țigările în buzunar şi scoase una, întorcându-se spre tatăl său.

— Era într-o duminică în mai, continuă Paul. Picura afară. N-am putut merge cu maşina decapotată. Şi nu ştiu dacă îți mai aduci aminte, eram la Piața Victoriei la stop, toată lumea era veselă şi ne uitam la dotările maşinii, când în dreptul geamului mamei tale a apărut un cerşetor şi s-a făcut linişte dintr-odată. Maria nici nu s-a uitat la el. Era un băiat de vreo 15-16 ani. A vrut să blocheze repede portierele maşinii şi a apăsat din greşeală pe butonul care decapota maşina. Ce s-a mai enervat! Ea mereu blochează portierele maşinii când apare vreun cerşetor.

— Aşa, şi? făcu Radu, căutându-şi bricheta în buzunar, şi eu fac la fel.

— Da, şi tu faci la fel, spuse tatăl. E un gest care spune multe despre cel care îl face, despre generozitatea lui, dar şi despre deschiderea lui la lucrurile din jur. Stai într-o maşină de minim o sută de mii de euro şi singurul lucru pe care instinctul îți spune să-l faci e să te blochezi în ea. Sunetul ăla sec şi sigur, fără putință de întoarcere, ca şi când ai apăsa un trăgaci imens din spatele căruia nu te mai simți amenințat. Ştiu că te-am întrebat şi pe tine odată de ce faci asta şi nu ai ştiut să-mi răspunzi.

— Hai, mă, tată, ce te-a apucat? spuse Radu cu un zâmbet încurcat. Îmi ții discursuri despre cum blochez maşina? Nu mai am doi ani.

Linişte. Un nou mesaj intră pe telefonul lui Radu cu un clinchet de clopoțel.

— Ai dreptate, spuse Paul. Nu mai ai doi ani. Să trecem la subiect. În jumătate de oră trebuie să sosească aici viitorul CEO al companiei pe care am condus-o în ultimii douăzeci de ani. M-am gândit bine şi nu vei mai prelua tu operațiunile. Ți-am pus în cont un milion de euro. E mai mult decât am avut eu vreodată în propriul meu cont.

Radu se uită perplex la tatăl său. Mâna i se încleştă pe telefon.

— Cu banii ăştia poți să-ți porneşti propriul tău *business*, continuă Paul, ca un avocat care citeşte un testament neplăcut auditoriului. Poți să faci ce vrei. Dacă îți faci un plan serios şi noul CEO îl aprobă, poți să iei o linie de credit prin companie, dar creditul va trebui să-l dai înapoi.

— Uau, făcu Radu, lăsându-se pe spate pe scaun. Cine e noul CEO? Îl cunosc?

— Nu îl cunoşti, spuse Paul. E un tip din Londra care a administrat un ONG mare. Are rezultate.

— Un ONG? spuse Radu, scuturând din cap ca şi când ar fi vrut să alunge veştile pe care tocmai le primise.

— Tot profitul pe care îl va înregistra compania de acum încolo se va duce către acest ONG, care desfăşoară activități de cercetare şi stopare a încălzirii climatice, spuse Paul imperturbabil.

Radu se ridică de la masă şi îşi aprinse țigara. Mâinile îi tremurau vizibil. Trase un fum adânc şi spuse:

— Bănuiesc că eşti pe moarte sau ceva, că altfel nu-mi explic. Mama ştie?

— Nu sunt pe moarte, răspunse Paul, dar asta e singura cale.

— Singura cale să ce? făcu exasperat Radu.

— Tu ai nevoie de propriul tău proiect. Ai nevoie să înțelegi singur ce înseamnă succesul.

— Dar pe mine m-ai întrebat? spuse Radu cu vocea tremurată şi roşu la față.

— Ce să te întreb? Dacă eşti de acord să merg pe drumul ăsta? Nu era cazul, compania este problema mea personală. Tu ai alte probleme pe care trebuie să le rezolvi. Ai lucruri la care trebuie să te gândeşti.

— La ce să mă gândesc, măi, tată? făcu Radu. De ce crezi că sunt la ora asta aici? Pentru că mă gândesc la

business, pentru că vreau să-ți arăt că pot. Şi tu ce faci? Nu îmi dai nicio şansă.

— Îmi pare rău că ți-am creat aşteptări, spuse Paul. Aşa cum am avut şi eu căutările mele, şi tu trebuie să le ai pe ale tale. Sper să înțelegi.

Tatăl şi fiul se priviră câteva secunde stăruitor. Unul îşi dorea să explice mai bine lucrurile pe care le simțea, celălalt ar fi vrut să se evapore, să nu mai audă nimic şi cu privirea aia să spună ultimele cuvinte. Radu strângea țigara între dinți de parcă ar fi fost un băț de înghețată pe care căuta cu limba ultimele rămăşițe dulci. Ochii îl usturau de la fum. Luă țigara şi o strivi de marginea mesei, zicând:

— De ce m-ai mai făcut?

Ieşi lăsând în urma lui o dâră înecăcioasă. Paul oftă adânc. Toți anii în care fusese prea departe de fiul său se întorseseră în camera asta de consiliu. Simțea cum îl sufocă, cum îl îneacă în fumul țigării care încă mai pâlpâia pe marginea mesei. Se ridică obosit şi strânse țigara în mână, simțind arsura mică din palmă ca o gură de apă rece. Deschise fereastra şi o aruncă. Aerul dimineții îl simți răcoros, năvălind peste fața lui împietrită, pe dinăuntru simțea o arsură. În depărtare, nişte păsări mari dădeau roată deasupra câmpului şi pentru o clipă avu

senzația că simte damful unui hoit. Poate era cadavrul unui animal sau poate era cuibul unui animal, atâta timp cât nu eşti acolo, nu vei şti, gândi paralizat de vină. Rămase adulmecând aerul în timp ce sunetul motorului de la limuzina fiului său se topea în liniştea dimineții.

*

Într-un pahar de sticlă pe care scrie *Bacardi* stau câțiva trandafiri înfloriți. Se uită la ei. Sunt nişte explozii de petale catifelate, albe, crem, roşii. Au ceva obscen şi pur în acelaşi timp în felul în care arată, ca nişte adolescenți în care musteşte sexualitatea şi curiozitatea. Paul Andrews adulmecă. Patroana pensiunii la care stă îi zâmbeşte iarăşi de pe terasă, la fel de exagerat, señor Adrews, ca trandafirii de pe masă care nu-l lasă în pace să-şi simtă nefericirea în voie. Eleganța parfumului îl face să se simtă nepotrivit. Îi aduce aminte de vremurile care au trecut, limuzine, birouri somptuoase, totul curat şi parfumat discret, la fel ca florile din pahar. Cămaşa de pe el e transpirată şi miroase. În rucsacul din cameră mai sunt câteva lucruri năclăite de transpirație. Ar trebui să se spele. Ar trebui să mănânce. Când a plecat din Bucureşti acum doi ani, avea 95 de kilograme. Acum are puțin peste

70. Gazonul din curtea pensiunii e verde şi liniştitor. Un bătrân înalt, slab, cu ochelari de soare şi pălărie pe cap piaptănă resturile de iarbă uscată de pe gazon cu o greblă deasă, specială. Îi place bătrânul ăsta. Are pielea bronzată şi ridată frumos, mâinile puternice îi inspiră încredere, dar şi teamă. Cine ştie câte morminte o fi săpat moşul în pustietăţile mexicane, îşi spune şi scutură din cap ca să alunge gândul. Ar fi putut să-şi cumpere şi el o pensiune în Grecia sau în Franţa şi să pieptene acum gazonul verde de rămăşiţele uscate. Să piardă timpul făcând o muncă de uzură, meticuloasă, care la final să-i ofere o mulţumire concretă şi un gazon perfect, pe care ar fi putut să calce nepoţii săi. Bătrânul înalt şi slab smulge nişte plante care s-au căţărat pe zidul casei, apoi le plantează la gard şi împleteşte vrejul plantei printre ochiurile plasei de sârmă. De undeva, din senin, se aude *Valsul nr. 2* de Dmitri Şostakovici în mod surprinzător, ca şi când melodia ar fi intrat din întâmplare la radio şi cineva cu chef de dans a dat volumul tare. Asta înseamnă că undeva în apropierea lui acest cineva dansează. Nu ar putea fi un bărbat. Mai ales în Mexic, pe căldurile astea. E probabil o altă doamnă care îşi taie trandafirii într-o curte alăturată. Entuziasmul ritmului şi melancolia muzicii îl strivesc în scaun. Îi e sete. Sunetul trece printre petalele tradafirilor şi devine greţos.

Sub mâna lui dreaptă, laptopul vibrează constant ca un puls electric foarte rapid. Rememorează fragmente din ultima discuție pe care a avut-o cu Radu acum aproape trei ani în biroul de la fabrica de lângă Ploieşti şi caută pe Wikipedia detalii despre Sean Penn şi tatăl lui. Nu mai ştie exact cum a fost discuția atunci şi de unde a apărut Sean Penn în peisaj, dar avea legătură cu tatăl lui şi cu el. Valsul lui Şostakovici are un moment de paroxism, bătrânul grădinar insistă acum cu grebla asupra gazonului, chiar dacă nu se mai văd fire de iarbă uscată. E adâncit în gândurile sale. Patroana îi spune ceva cu o voce ascuțită, iar bătrânul dă din cap blazat. *No iglesia*, reține Paul Andrews din vorbele repezite ale patroanei. A mai auzit cuvântul ăsta pe plaja Maroma, în apropiere de Cancún, acum un an. Era o plajă pustie cu un nisip alb, fin ca o pulbere, câțiva palmieri se aplecau spre valurile oceanului. Bătea un vânt puternic în ziua aia. Un mexican burtos şi mic de înălțime i-a arătat locul în care fusese găsit fiul său mort şi tot repeta *no iglesia*, *no iglesia*. Paul dădea din cap încet, surd, privind trunchiul copacului lângă care Radu îşi dăduse ultima suflare. Vântul îi răscolea hainele şi gândurile, şi lacrimile îi fugeau în spate ca nişte stropi de ploaie pe geamurile unei maşini în viteză. A aflat mai târziu că Radu era considerat sinucigaş

de Poliția mexicană şi de aici *no iglesia*, *no iglesia*. Mulți străini veneau în Mexic să se sinucidă, spunea Poliția, şi de aceea toate cazurile de supradoze la turişti erau considerate automat sinucideri. Dar Radu nu lăsase nicio scrisoare de adio, niciun semn, era doar foarte slab şi cu venele făcute praf. Valsul lui Şostakovici se termină în aplauze. Gândurile lui Paul sunt împrăştiate între plaja Maroma şi Sean Penn. Sună telefonul şi asta îl face să redevină alert. E Susan Pearlbuck. El e obosit.

— Hei, Susie. Ce faci, draga mea, totul în regulă? spune Paul încet la telefon.

— Nu-mi mai spune Susie, se aude de partea cealaltă a telefonului.

Zâmbeşte obosit. Când a reîntâlnit-o pe Susan la înmormântarea lui Radu, a strâns-o în brațe ca pe o fiică pe care şi-ar fi dorit s-o aibă şi i s-a făcut ruşine şi greață de el. Susan nu avea nicio vină. Radu nu avea nicio vină. El era cel vinovat. Nu vorbise niciodată mai mult de cinci minute despre viață şi moarte cu fiul său. Îl observase de la distanță, ca şi când s-ar fi uitat la un meci de fotbal la televizor, îl lăsase să se lovească cu capul de pragul de sus, cum spunea maică-sa. Nu fusese lângă fiul său decât când era prea târziu şi, de obicei, ca să repare daunele. Şi nici atunci nu vorbeau decât despre afaceri şi viitorul

fabricii. I s-a părut mereu că lecțiile de *business* pe care i le dădea aveau o legătură şi cu viața personală, chiar dacă *airbag*-urile nu se îmbolnăveau de boli venerice şi nici nu prizau cocaină, întotdeauna a crezut că Radu înțelege că e vorba despre viața lui când îi spune să fie atent. Credea că îşi făcea datoria de tată ținându-i predici despre afaceri. Nu era nici măcar ca tatăl lui Sean Penn, care îl distribuise în filmul său. El era un spectator la un film în care apărea din când în când fiul său, de fiecare dată mai străin şi mai singur.

La înmormântare au venit mulți cunoscuți de-ai lui Radu, dar dintre toți doar cu Susan a putut sta de vorbă. Au vorbit ore întregi pe terasa casei după ce s-a încheiat toată nebunia cu cimitirul. Ea era singura legătură pe care o avusese în realitate cu fiul său. Prin intermediul ei aflase de problemele reale ale lui Radu şi încă se simțea vinovat față de ea pentru ce pățise din neglijența lui ca părinte. Voia s-o ajute pe ea măcar, dar nu s-a gândit vreodată că se va întoarce în locul în care a murit Radu, la dracu-n praznic, însă acum era aici, într-o mică pensiune plină de trandafiri mexicani de la marginea plajei, şi avea o problemă.

O ascultă de câteva minute bune pe Susan la telefon şi dă din cap mormăind câte un *da* din când în când. Cu

degetul mare îşi mângâie încet băşicile din palmă şi zgârieturile.

— Eu de acolo vin, intervine Paul. Sunt câțiva agenți de poliție care păzesc locul şi nu m-au lăsat să torn betonul pentru soclu.

— Da, îmi imaginez, spune vocea mică din telefon a lui Susan. Am vorbit cu primarul şi cu şeful Poliției. Se rezolvă cu bani. Diseară.

— Bravo, Susie. Eşti de milioane, îi spune şi râd amândoi la aluzia lui.

Seara vine răcoroasă la malul oceanului. Plaja e pustie pe kilometri întregi. Paul şi Susan stau unul lângă altul şi privesc tăcuți la cofrajul uriaş de lemn cum se umple cu betonul cald adus de la şaizeci de kilometri distanță. La un moment dat, unul din muncitori strigă ceva spre şoferul cifei de beton şi îi face semn să se oprească. Cofrajul a cedat într-unul din colțuri, iar betonul se scurge ca un sânge negru plin de cheaguri groase. Cei doi muncitori care au făcut cofrajul nu reuşesc să oprească scurgerea. Şeful Poliției locale le face semn polițiştilor să-i ajute pe muncitori. Sângerarea e oprită şi lucrarea continuă. Generatorul de curent e un model Ford vechi, care se zgâlțâie din toate încheieturile, horcăie de parcă

urmează să moară şi acoperă strigătele oamenilor peste care bat cele trei reflectoare montate în jurul cofrajului.

— Parcă ar fi o scenă dintr-un film, spune Susan din întuneric.

— Adevărul e că am fi putut să facem un film bun cu banii pe care i-am băgat în treaba asta, spune Paul.

— Păi, e un film şi ăsta, spune Susan, sorbind dintr-un termos, doar că nu o să-l vedem decât noi şi poate alți sinucigaşi care se aventurează pe plaja asta. Primarul, după ce i-am dat banii, nu a mai vrut să vină aici să vadă ce facem.

— Era de aşteptat, spune Paul.

— Dar gândeşte-te că au totuşi dreptate, spune Susan. Cum ar fi fost să vină un mexican în România sau în Anglia şi să planteze o statuie în mijlocul unui câmp sau pe marginea prăpăstiilor din Dover în memoria fiului decedat? Toate bisericile ar fi sărit ca arse, autoritățile, toți.

— Nu ar fi venit, spune Paul. Când faci aşa ceva, cauți un loc cât mai pustiu. Nu cauți public. E ca lucrarea unui ucigaş care îşi ascunde crima în mijlocul deşertului.

— Păi, atunci poate ar fi trebuit să săpăm o groapă aici şi să îngropăm statuia, spune Susan. Nu am mai fi avut atâta bătaie de cap.

— Oricum peste câțiva ani probabil că va fi înghițită de ocean, spune Paul trist, gândindu-se la eforturile şi banii pe care îi aruncase pe geam cu încălzirea globală.

Susan îi pune o mână pe umăr lui Paul. La marginea luminii împrăştiate de reflectoare, printre câțiva palmieri gigantici, veghează în întuneric silueta de metal a lui Radu în poziția în care a fost găsit pe plajă. Pare că mirosul de beton lichid l-a adormit, cum stă aşa, întins pe-o parte.

Ultimul rinocer alb

Era august. Fiul meu se născuse de câteva săptămâni şi simțeam că trăiesc într-un vis din care aş fi vrut să mă trezesc. Trăiam cu toții după un program strict. Bebeluşul se trezea din trei în trei ore ca să mănânce. Uneori chiar mai des. Noi, părinții lui, ne ridicam din pat ca nişte maşini bezmetice şi puneam în funcțiune un mecanism complicat al îndestulării. Ce fericire când în cele din urmă nou-născutul adormea! Era sătul. Încă trei ore de linişte. Încă trei ore de timp, pentru că nu mai înțelegeam alternanțele nocture şi diurne, nu mai aparțineam de vreun teritoriu. Ştiam doar când era timpul sau că venea timpul sau că timpul trece. Timpul ieşise ca lanțul unei biciclete din locul în care învârtea roata şi acum zăcea în

mijlocul unui pătuț de bebeluş care mirosea a lapte praf şi cremă de oxid de zinc. Nu m-aş fi gândit niciodată că zincul poate fi atât de grijuliu cu fundul unui bebeluş. Dar ce ştiam eu despre chimie? Mai nimic. Abia trecusem pragul vârstei de 35 de ani şi singurele lucruri care mă interesaseră vreodată erau planeta şi schimbările care se petreceau cu ea.

Erau zile şi nopți fierbinți, cu soare arzător şi întuneric dogoritor. Încetasem să mai exist după regulile mele. Ziua devenea noapte, noaptea devenea zi. De multe ori, pe la 3-4 dimineața stăteam treaz lipit de plasa de țânțari de la fereastră şi adulmecam orice adiere a vântului. Erau momente foarte scurte în care de afară se simțea o uşoară răcire a aerului. Mă învăluia şi dispărea de parcă aş fi aspirat-o sub pielea mea însetată. Cu ochii închişi, îmi imaginam cum mă ridic prin tavanul apartamentului spre straturile superioare ale atmosferei unde era răcoare. Din întuneric auzeam şoapte care mă chemau în patul care dogorea leşinător. Aş fi vrut să fug, dar nu aveam unde. În spatele meu era o lume care abia se contura, în fața mea, o lume care se degrada.

— Nu te mai fâțâi atâta prin cameră, se auzi murmurul Soniei.

Dimineață trebuia să merg la birou, prima zi după un concediu de vreo lună şi jumătate. Nu eram pregătit. M-am întors cu fața spre întuneric şi am făcut un salt înainte în pat, căutând cu mâinile sub pernă un loc răcoros în care să-mi încep următoarele ore de somn. Am rămas nemişcat, întins pe patul cald şi aşteptând bătăile inimii să se netezească pe saltea.

— Cred că mâine la serviciu o să-mi întind canapeaua şi o să dorm primele două ore, i-am spus cu gura scofâlcită în perna transpirată.

— Păi, şi de ce te mai duci? a întrebat Sonia după o pauză lungă.

Cuvintele au rămas atârnate în aer, plutind ca şi somnul meu care nu mai venea. Sonia era într-un fel de depresie post-partum. Avea deseori momente în care ceda şi rămânea cu privirea agățată de lucruri ce-i aduceau aminte de viața de dinainte de copil, viața de profesor la Universitate. La capul patului avea un morman de cărți din care lua şi îi citea copilului ore în şir. În realitate, ştiam că citea pentru ea, că nu voia să piardă legătura cu ea, cu munca de la facultate şi cu doctoratul pe care îl începuse cu doi ani în urmă. Începuse să fumeze. Cred că se chinuia să nu cedeze şi mai mult în fața gândurilor pe care le avea. Nu prea vorbea despre asta. Nu era cazul,

spunea, dar, când şi-a dat seama că urmează să mă întorc la serviciu, a devenit mai irascibilă şi mai nesuferită.

— Pentru că trebuie, am răspuns într-un final. Vin austriecii mâine.

A oftat. Îi simțeam ochii cum se dau pe spate, repetând în gând „vin austriecii”.

— Ce prostie, spuse plictisită. Românii îi aşteaptă pe austriecii de la Greenpeace ca să protesteze împotriva defrişărilor din Carpați făcute de o firmă austriacă. Voi nu erați în stare să faceți asta şi singuri? Mare activist mai eşti şi tu!

Pauză. Nu ştiam ce să spun şi, chiar dacă aş fi ştiut, probabil că orice răspuns ar fi enervat-o. De două zile, de când primisem e-mail-ul cu sosirea austriecilor la Bucureşti, se enerva foarte repede dacă aduceam subiectul în discuție.

— Şi oricum, continuă Sonia, trăgându-şi perna mai bine sub cap, dacă ar vrea să facă ceva cu adevărat, ar trebui să facă la ei acolo, în Austria, adică să pună poliția să-l aresteze pe Şvainhofăr ăla, să-l ancheteze măcar. Aşa, ce o să facă? O să mergeți tot voi şi o să vă legați de nişte copaci în pădure sau ceva de genul ăsta. Câinii latră, ursu’ trece. La final, adevăratul responsabil, Şvainhofăr, nu păţeşte nimic.

— Schweighofer, am adăugat încet.

— Şi eu ce am zis? se întoarse Sonia spre mine.

— Şvainhofăr. *Şvain* înseamnă „porc”, am spus.

— Dar nu am dreptate? Ştii că n-o să rezolvați problema aşa, a spus Sonia pe un ton mai calm.

— Deocamdată asta e tot ce putem face. Vom vedea. Auzi, mâine când vine mama ta? am întrebat-o, încercând să schimb subiectul.

Din camera bebeluşului se auzi un scâncet mic. Conversația, respirațiile şi gândurile noastre au încremenit într-o tăcere scurtă, urmată de o explozie de urlete. Colici.

După ce am început lucrul, Sonia s-a închis şi mai mult în ea. Oboseala o făcuse să fie paranoică şi trăia cu impresia că mă duc la serviciu doar ca să scap de responsabilități. În primele zile m-a întrebat insistent despre ce făceam la birou. De fapt, era mai mult un interogatoriu. Stăteam în bucătărie şi beam un pahar de vin seara. Ea fuma şi îmi punea întrebări legate de serviciu. O simțeam depărtându-se de mine cu fiecare zi. Apoi a devenit indiferentă. Abia dacă schimbam câteva cuvinte seara sau dimineața. Mă făcea să mă simt vinovat şi nu aveam curaj să o abordez. La insistențele mele, a început să iasă seara să se vadă cu câte o prietenă de la facultate. Rămâneam eu cu copilul până pe la 12. Când

ajungea acasă, mirosea pătrunzător a alcool şi fum de ţigară. Eu mă culcam imediat, ca să pot funcţiona a doua zi la serviciu. Ea rămânea să mai fumeze şi să mai bea un pahar. Zicea că aşteaptă să se trezească copilul ca să-i dea porţia de lapte praf. Într-o seară am ajuns mai târziu acasă. Plângea în bucătărie. Când m-a văzut, s-a ridicat şi a trecut pe lângă mine ca şi când nu aş fi fost acolo. Am încercat să vorbesc cu ea, zicea că nu-i nimic, e doar o fază. S-a schimbat şi a ieşit afară. S-a întors dimineaţă. Eu dormeam cu bebeluşul lângă mine. M-a trezit. A luat bebeluşul în braţe şi l-a dus în camera lui. S-a culcat fără să spună un cuvânt. Pe urmă am aflat că la facultate colegii ei de doctorat au omis să o informeze în legătură cu o conferinţă la care ar fi trebuit să meargă în septembrie. Conferinţa avea loc la Paris, iar colegii au lăsat-o acasă, în noul ei rol de mamă.

Austriecii nu au făcut mare lucru la început. Ne-am uitat pe nişte hărţi, am discutat de câteva ori cu compania de stat care se ocupă de administrarea pădurilor şi am petrecut mult timp brainstormând ce ar trebui să facem. Au fost plecaţi câteva zile pe Valea Arieşului, să vadă nişte zone în care era prăpăd, au trecut prin Retezat şi s-au întors la Bucureşti vorbind singuri. Nu-şi imaginaseră cât de gravă era situaţia. Nu am putut să merg cu ei, evident,

deşi eu ştiam cel mai bine zonele în care se făceau defrişările ilegale. Oricum nu erau încă siguri ce fel de acțiune trebuie să facem. Urmau să ia o decizie la Viena şi pe urmă să acționăm. Între timp, Sonia începuse să iasă în oraş şi în timpul zilei. Mama ei mi-a atras atenția asupra problemei. Începusem să fiu şi eu puțin paranoic în legătură cu plecările Soniei de acasă, mai ales că nu voia să-mi spună ce făcea în timpul ăsta. I-am propus să căutăm un specialist, dar s-a opus. A spus că o să-şi revină şi singură şi că nu avea nevoie de ajutorul nimănui.

A venit septembrie. Încă din primele zile, căldurile au început să scadă, a plouat câteva nopți la rând. Soarele se îmblânzise. Umbrele se lungeau mai mult la apus. Vremea mai răcoroasă părea să-i facă bine Soniei. Dimineața, de obicei, ieşeam pe la 8 în părculețul de lângă bloc cu căruciorul şi plimbam copilul o oră înainte să plec la birou. Ca să ajung în părculeț, trebuia să trec pe lângă un şir lung de maşini care aşteptau la rând să iasă în bulevard. Simțeam gazele de eşapament cum mă asaltau şi grăbeam pasul, uitându-mă la bebeluşul care dormea liniştit în cărucior. Citisem că bebeluşii respiră de câteva ori mai repede decât adulții. Ca şi când şi-ar începe primii ani din viață alergând. Alergând printre maşini, mă gândeam de fiecare dată.

Într-una din dimineți a mers cu mine în parc şi mama Soniei. Doamna Prodan, o femeie de aproape 70 de ani care trecuse cu succes printr-un cancer de sân în urmă cu câțiva ani şi care de atunci purta mereu o perucă roşcată. Tot de atunci a dezvoltat şi un cult pentru părintele Arsenie Boca şi moaşte. Asta susținea că a salvat-o până la urmă din ghearele morții, nu mormanul de bani pe care domnul Prodan, dezvoltator imobiliar de succes, îl băgase în tratamente şi operații prin străinătate.

Mergea tăcută pe lângă mine. Părea supărată. Am crezut că s-a întâmplat iarăşi ceva cu Sonia. Nu a vrut să împingă ea căruciorul. La un moment dat ne-am oprit să-mi aprind o țigară. Eram în spatele bisericii de lângă parc. Mama Soniei luase o poziție demnă şi privea spre turlele bisericii cum se încălzeau în soarele dimineții. Îşi făcu o cruce privind în sus, ca şi când ar fi vorbit cu ea. Cred că spunea o rugăciune. S-a aplecat deasupra copilului care dormea dus şi i-a aranjat firişoarele de păr blond de pe frunte.

— Nu ştiu dacă ți-a spus Sonia, dar i-am propus să facem botezul copilului la biserica de la mormântul părintelui Arsenie Boca, a spus doamna Prodan zâmbind. Ce părere ai?

— Mi-a spus, i-am răspuns scoțând fuioare de fum pe nări.

— Am vorbit deja cu starețul mănăstirii de acolo. S-a bucurat. Pe 5 octombrie ne aşteaptă, a continuat repede doamna Prodan. Am aranjat şi cu cazarea tot acolo.

— Nu înțeleg de ce trebuie să mergem tocmai acolo, i-am spus. Dar în fine, decizia e luată.

Îmi simțeam gâtul uscat. Doamna Prodan s-a aşezat pe o bancă. Şi-a aranjat puțin peruca. Transpirase pe la tâmple. Şi-a făcut puțin vânt cu palmele.

— Vă e rău? am întrebat-o.

— Nu, nu. Mi-e doar cald. Peruca asta mă înăbuşă, spuse şi îşi sterse broboanele de transpirație.

Bluza cu volane pe piept nu lăsa să i se ghicească infirmitatea.

— Voiam să te mai întreb de nume, a început femeia, regăsindu-şi suflul.

— Ce anume? am întrebat.

— Am văzut şi eu azi certificatul de naştere. Suni Popescu? Ce nume e ăsta, Suni?

— Suni e numele pe care l-am ales împreună cu Sonia. E un nume de rinocer, i-am spus uitându-mă la ea.

— Poftim? Ce fel de nume e? spuse cu o privire pe care o vedeam deseori şi la Sonia când nu înțelegea sincer ceva.

— De rinocer, am zis.

— Cum adică de rinocer?

— Foarte simplu. În ziua în care s-a născut băiețelul, într-o rezervație din Africa a murit ultimul mascul de rinocer alb din lume. Pe rinocerul ăsta îl chema Suni, îi spun, şi ne-am gândit că e un nume simbolic.

— Măi, voi sunteți sănătoşi la cap? spuse tăios doamna Prodan.

— Nouă ni s-a părut frumos numele, i-am spus zâmbind.

Dar zâmbetul meu mai mult a enervat-o.

— Da' un nume românesc ce avea? Sunt atâtea nume frumoase. Nume de sfinți, nume cu semnificație, spuse doamna Prodan, ştergându-şi transpirația de pe frunte.

— Ce sens avea să îi punem un nume de sfânt? am întrebat-o.

— Avea. Sfinții sunt exemple pentru oameni şi o ocazie pentru copil să aibă o aniversare în plus. Aşa, ce o să aniversăm? Sfântul Suni? Parcă văd ce față o să facă părintele când o să ne întrebe cum îl botezăm.

— Nu vrem să avem un copil cu nume sfânt. Vrem să avem un copil bun, i-am spus. Numele ăsta vine cu o semnificație mult mai adâncă, de bunătate, grijă pentru lucrurile care ne înconjoară, de iubire. Dacă vreți,

rinocerul ăsta alb era şi el sfânt, că era ultimul. Dar a murit. Cu el a dispărut toată specia şi asta din cauza oamenilor. E o lecție în numele ăsta.

— Doamne fereşte! se ofuscă femeia. Te aude Dumnezeu ce prostii vorbeşti. Auzi, rinocer sfânt!

Am zâmbit iar. Se uită la mine.

— Nu e de râs, spuse. Şi puteați să ne întrebați şi pe noi ce părere avem. Părinții tăi ce părere au? Ştiu că nepotul lor are nume de rinocer sfânt?

— Nu le-am spus, dar nu cred că e alegerea lor. Dacă nu le convine, asta e.

— Aveam mai multe pretenții de la tine, Matei, a spus uitându-se la mine. Sonia este vai de capul ei în ultima vreme. Dar tu? Mă aşteptam la altceva. Ați cam scăpat hățurile, măi copii.

M-am uitat la ceas. Era târziu. Ar fi trebuit să plec.

— Cred că aveam şi noi totuşi un cuvânt de spus, a continuat înverşunată. Doar v-am ajutat atâta. Măcar aşa, din respect. Dacă îi spun lui Nicolae că pe nepotul lui îl cheamă Suni, cum crezi că o să-i pice? spuse femeia. Nu ştiu ce e în mintea voastră, dar unele lucruri nu se fac pur şi simplu. Ce, sunteți țigani să vă botezați copilul după maşina pe care o conduceți sau după telenovele?

— Să ştiți că trebuie să plec la serviciu, i-am spus uitându-mă la ceas. Îmi pare rău că nu vă place numele. Decizia asta am luat-o împreună cu Sonia. Asta e.

Doamna Prodan îşi strânse poşeta în brațe şi se ridică tăcută. Porni pe aleea parcului înapoi spre casă. Am urmat-o în linişte. În fața blocului, bebeluşul a început să plângă. Doamna Prodan l-a luat în brațe şi a dispărut cu el în scara blocului. Eu am legat căruciorul de balustrada scării şi am plecat la serviciu.

Două săptămâni mai târziu au sunat austriecii. Pe 4 octombrie era programată o operațiune masivă de tăiere în județul Gorj. Sonia spăla nişte vase în bucătărie când i-am spus. S-a uitat la mine lung câteva secunde, apoi a continuat să spele mai departe farfuriile din chiuvetă.

— Deci să înțeleg că nu vii la botez? mi-a spus sec.

— Vin direct de acolo, i-am spus. E aproape. Tu şi cu copilul mergeți cu ai tăi. Oricum ei s-au ocupat şi de organizare. Cred că ar fi mai bine să plecați de joi sau vineri, nu? Ca să vă instalați şi să faceți toate pregătirile pentru sâmbătă. E aer curat, munte. E bine pentru Suni. Iar eu vin după ce termin treaba cu protestul. Sâmbătă dimineață la prima oră sunt la mormântul lui Arsenie. Avem timp să ne şi plictisim până la slujbă.

— Văd că ți-ai făcut deja planul.

— Nu mi-am făcut niciun plan, am minţit. Haide, ştii de când aştept să facem ceva pentru pădurile astea. Sunt şi nişte jurnalişti care vin cu noi. Poate să fie o lovitură grea pentru Schweighofer.

— Va trebui să iei vinul, a spus. Nu pot să mă car şi cu vinul, şi cu copilul după mine. Mama a insistat să cumpăr un vin mai bun de la Bucureşti, că nu îi place lu' tata vinul mânăstiresc.

Am zâmbit şi am îmbrăţişat-o cu teamă că o să mă respingă, dar nu m-a respins. Şi-a pus o mână plină de detergent de vase pe după gâtul meu şi m-a sărutat. Sonia îşi revenea încet din disperarea care pusese stăpânire pe ea în urmă cu câteva luni. Urma să plece la Londra în noiembrie, la o conferinţă, şi începuse să facă o mică lucrare pe care trebuia să o prezinte acolo. Conducătorul ei de doctorat insistase să prezinte ea nişte concluzii preliminare ale studiului asupra literaturii de secol XVII sau ceva de felul ăsta. Era bine pentru Sonia. Lucra cu îndârjire şi avea grijă de copil cu dăruire. Ce fusese mai greu trecuse.

Am plecat pe 3 octombrie seara. Eu conduceam maşina noastră, un SUV Toyota RAV4 pe care îl primisem de la tatăl Soniei cu vreo zece ani în urmă. Cu mine în maşină erau doi austrieci, un jurnalist român de la un site de

investigații, 20 de metri de lanțuri, 10 lacăte, două bannere de patru metri lungime şi un metru lățime cu logoul Greenpeace, nişte sandviciuri şi 18 sticle de vin roşu de Corcova. Pe la 5 dimineața am ajuns în satul Gureni. Era întuneric. Satul era lung, înşirat de-a lungul şoselei care mergea în paralel cu un râuleț. Drumul era mai prost decât arătase acasă *street view*-ul de pe Google Maps, ce-i drept, fotografiile erau făcute în 2012. Eram patru maşini venite de la Bucureşti. Ne-am oprit şi am luat un localnic, omul nostru de legătură. Am trecut de sat şi am mers pe şosea până am ajuns la un baraj, barajul Clocotiş. Am parcat maşinile în curtea hidrocentralei. Aşteptam să treacă primele camioane goale spre locul defrişării ca să pornim acțiunea. Era răcoare între dealurile alea. Am ieşit din maşină şi am fumat o țigară. Austriecii vorbeau între ei. Păreau tensionați. Nu le convenea ceva. M-am uitat la telefon: doar două linii de semnal. Am stat o vreme pe marginea barajului şi am fumat liniştit. Priveliştea era frumoasă. Cerul se luminase. Lacul fumega în fâşii. Şeful Greenpeace de la Viena, Werner, a venit lângă mine şi a fumat şi el o țigară. Mi-a spus că auzise că eram proaspăt tată şi că ştie cât de greu e, dar că va fi şi mai greu şi a râs. Am râs şi eu şi l-am invitat la botez fără să mă gândesc prea mult. A zis că

vine. Pe la ora şase, omul nostru de legătură ne-a anunțat că trebuie să plecăm urgent. Camioanele care cărau lemne fuseseră aduse la locul de încărcare încă de aseară. Ne-am suit în maşini şi am plecat. Localnicul s-a suit la mine în maşină cu Werner. Am luat-o pe un drum forestier. Mi s-a părut că am mers ore întregi pe drumul forestier. La un moment dat am ajuns într-o poiană largă, unde aşteptau trei camioane mari cu remorcile goale. Arătau ca nişte carcase uriaşe. Între coastele lor de metal urmau să intre buştenii ca nişte plămâni cilindrici morți lipsiți de demnitate. Abia când ne-am apropiat mai bine de maşinile mari am văzut şi o maşină de Poliție parcată lângă. Şi-a aprins girofarul şi ne-a dat un *flash* cu farurile. Am oprit. În câteva secunde am fost înconjurați de vreo 20-30 de inşi care au început să lovească maşinile cu pumnii şi picioarele. Unii aveau nişte bâte cu care ne amenințau. Werner a încercat să se dea jos şi să strige *police*, *police* de câteva ori, dar şi-a luat un pumn în față şi, când a revenit în maşină, era plin de sânge. În celelalte maşini erau şi două fete. De obicei era bine să fie şi femei la acțiuni de genul ăsta, pentru că îmblânzeau spiritele, dar acum situația părea ieşită de sub control. Orice se putea întâmpla. Am pus mâna pe telefon să sun la 112, dar nu aveam semnal. Nimeni nu avea semnal în maşină. Într-un

final, dintre bărbații nervoşi care ne înconjurau s-au ivit şi doi polițişti burtoşi cam somnoroşi. Au venit în dreptul meu şi mi-au făcut semn să cobor geamul. L-am coborât şi o ploaie de flegme şi palme s-a abătut asupra mea. Polițistul a început să țipe la oamenii din jurul lui ca la nişte câini turbați. Oamenii îl împingeau şi pe el în portiera maşinii. S-a întors cu fața la ei şi a mai țipat de câteva ori să se potolească. Am ridicat puțin geamul şi m-am şters de scuipat. Îmi simțeam fața cum arde. Mă zgâriaseră. Mâinile îmi tremurau pe volan. Polițistul s-a întors spre mine.

— Vedeți, domne, ce-ați făcut? a spus cu o voce uşor pițigăiată. Agent-şef Neagu. Actele dumneavoastră, vă rog.

I-am dat actele.

— Ce căutați, domnu' Popescu, tocmai de la Bucureşti prin Subcarpații Olteniei, taman în pădurea asta? a continuat uitându-se în buletinul meu. Ați venit la un grătar? a spus cu un rânjet pe sub mustață.

— Suntem de la Greenpeace, i-am spus. Aveam informații că în zonă au loc defrişări ilegale şi am venit să protestăm.

Un val de înjurături şi de urlete s-au pornit instantaneu. Ne înjurau şi împingeau maşina cu mâini mari ca nişte lopeți.

— Ce defrişări ilegale, domnu' Popescu? a guiţat poliţistul. Ştiţi unde vă aflaţi? Asta e proprietate privată. Aţi venit să faceţi proteste în curtea oamenilor? Cine v-a trimis?

— Nu ne-a trimis nimeni, am spus. Am venit singuri. Dacă totul e legal aici, nu înţeleg ce au oamenii ăştia cu noi. De ce ne înjură şi sunt violenţi?

— Eu zic că aveţi noroc că eram şi noi pe aici, a spus poliţistul, băgând actele mele în buzunar.

— Nu îmi daţi actele? am întrebat.

— Ce să faceţi cu ele?

— Luaţi-mi datele dacă e vreo problemă şi daţi-mi actele înapoi, i-am spus. Domnule agent, sunt două femei în maşinile din spate, avem mai mulţi cetăţeni străini cu noi, cred că putem să vorbim civilizat. Dacă am făcut o greşeală, ne cerem scuze şi plecăm.

— Ce caută cetăţenii străini cu dumneavoastră? a întrebat poliţistul.

— Sunt nişte austrieci de la organizaţia Greenpeace din Viena. Au venit să ne susţină, pentru că ştiu că mare parte din lemnul defrişat ilegal în România e prelucrat de fabricile lui Schweighofer, i-am spus şi am mai primit o flegmă prin geam. Simţeam mirosul de mahoarcă din scuipatul care mi se întindea pe faţă. Îmi venea să vomit.

— Haideți să mergem la secție, să discutăm în liniște, a spus polițistul, făcând un semn spre celălalt polițist.

Oamenii încă huiduiau, dar se mai liniştiseră.

Am urmărit maşina de Poliție vreo oră aşa. Am ieşit din Gureni şi am intrat în Peştişani, o comună mai mare. Am parcat maşinile în curtea Postului de Poliție şi ne-am înghesuit, zece bărbați şi două femei, într-o sală mică cu câteva scaune şi o masă descleiată. Eu şi cu Werner am intrat în biroul Şefului de Post să ne explicăm. Werner avea nasul spart bine de tot. Se umflase. Am sunat la 112 şi, până a venit ambulanța, am ieşit afară la maşini. Şeful de Post dorea să arunce o privire în maşinile cu care veniserăm ca să se asigure că nu eram braconieri, pentru că umblă mulți străini aşa ca dumneavoastră p-aici cu Jeepuri care vin să vâneze, ne-a spus. Maşina mea arăta cel mai bine dintre toate. Era doar zgâriată şi îndoită tabla pe laterale. Celelalte aveau farurile şi stopurile sparte. Au scos toate lanțurile din maşini şi lacătele şi sticlele de vin pentru botez şi le-au dus în incinta Postului de Poliție. Şeful de Post a oftat lung când a văzut lanțurile cu care veniserăm şi a spus că trebuie să ne rețină.

— Domne, pe alții i-am luat şi pentru mai puțin, ne-a spus când am încercat să-l convingem că nu suntem braconieri.

Werner s-a enervat şi a început să țipe. Spunea că e numai vina omului de legătură. Că el ne-a băgat în situația asta.

— Dar unde ați mai văzut braconieri cu femei după ei? am încercat să-i explic.

— Lasă-mă, domne, că la Țiriac, când face vânătoarea aia mare, în fiecare an am auzit că vin o grămadă de femei. Ce, femeile nu ştiu să tragă cu puşca? a spus Şeful de Post, căutând ceva în agenda telefonului.

— Păi, şi ați găsit vreo puşcă la noi? Aveam nişte lanțuri cu care să ne legăm de copaci ca să protestăm împotriva tăierii, doar nu ne apucam să vânăm animale cu lanțurile, insist.

— Haide, domne, lăsați-mă cu protestele astea, spuse polițistul enervat. Am văzut şi eu la televizor, toată lumea protestează la Bucureşti. A venit Soros ăsta şi ne-a învrăjbit unii împotriva altora. Am ajuns să ne vindem țara străinilor. Datoria mea e să vă țin în custodie până vine echipajul de la Târgu-Jiu să vă preia şi să decidă ei. Până atunci, vă rog să poftiți în sala de aşteptare. Vasile, preia-i tu pe domnii şi du-i în sală. Când vine Salvarea, să aibă grijă de rănit, da? Mulțumesc.

Vasile ne-a preluat şi ne-a condus în sală. Stăteam pe jos, sprijiniți de pereți de o parte şi de alta a camerei.

Lângă uşa de la intrare era un morman de lanţuri şi de lacăte aliniate. Pe jos, între noi, erau întinse bannerele cu logoul Greenpeace. Am bufnit în râs. Era aproape ora prânzului, camioanele încărcate cu lemne probabil că treceau pe undeva pe lângă noi. Lumea începuse să dea telefoane. Jurnalistul care fusese cu mine în maşină ne-a anunţat că o echipă de la televiziunea publică e pe drum spre noi. Îmi era groază să o sun pe Sonia. Mai aveam timp.

Până pe la 10 seara nu a venit nimeni să ne întrebe nimic. Am primit mâncare de la soţia Şefului de Post, care s-a uitat cu scârbă la noi, şi l-am rugat pe Vasile să ne aducă două sticle din cutiile mele de vin care stăteau acum în biroul Şefului. N-a vrut. A zis că sunt dovezi. Am băut nişte apă. Am mai mâncat nişte sandviciuri. Werner a fost dus la spital. Pe la 11 au venit două dubiţe şi ne-au luat pe toţi şi ne-au dus la Târgu-Jiu. Interogatoriul a durat câteva ore. Ne-au dat amenzi pentru încălcarea proprietăţii private, pentru că se pare că pădurea în care ajunseserăm fusese retrocedată şi, pe la 8 dimineaţa, ne-au dat drumul. Ne-am întors cu un microbuz să ne luăm maşinile. La 10 dimineaţa, în clădirea postului de Poliţie din Peştişani nu era nimeni. Am aşteptat jumătate de oră să vină Vasile ca să-mi recuperez cutiile de vin din biroul

Şefului de Post. Mai erau doar două, una o luase Şefu' în contul mâncării pe care o făcuse soția. Vin de la Soros, a zis Vasile râzând cu subînțeles. I-am spus că nu e de la Soros, că e un vin românesc pe care l-am cumpărat pentru botezul copilului meu. Să vă trăiască, mi-a zis. Ce e, băiat, fată? Rinocer alb, i-am zis şi am tras portiera de la maşină după mine.

Zero grade

Vacanța de iarnă se termina în două zile. În ultimele două săptămâni, Tudor se trezise regulat pe la 9 jumătate dimineața şi prima întrebare pe care o punea soției sale era dacă dormise bine, a doua întrebare era dacă visase ceva, iar a treia, ridicându-se deja din pat, era dacă bea cafea. Alice de obicei mormăia nişte răspunsuri neinteligibile la întrebările lui şi apoi, chiar înainte ca el să iasă din dormitor, îl ruga să deschidă fereastra ca să intre aer curat. Îşi trăgea plapuma până sub nas şi deschidea ochii, urmărindu-l pe Tudor, care mai întreba încă o dată dacă vrea cafea. Răspunsul ei nu venea nici de data asta, dar Tudor se obişnuise să vorbească singur în toți anii de când erau împreună. Alice ar fi vrut să iasă afară din casă la un mic dejun, dar până să organizeze toate aceste

cuvinte într-o propoziție, Tudor intra deja în baie şi se spăla pe dinți şi pe față, gândindu-se cu groază că astăzi Alice o să vrea iarăşi să iasă în oraş de dimineață şi să facă împreună o plimbare până la una din cafenelele din centru. El nu avea chef de cafenele, mers prin zăpadă şi soare cu dinți. El era fericit şi aşa, să stea să lenevească şi să se plictisească gândindu-se la viața lui, să citească cu pauze lungi şi apoi să recitească pasajele în care se pierduse în propriile lui idei. Şi pe urmă să scrie sau nu. Îi plăcea vacanța de iarnă pentru că era singura vacanță în care era mai plăcut să stai în casă decât să ieşi.

În timp ce se ştergea de apa de pe față, deschise geamul de la baie şi simți aerul rece şi curat de afară. Ce noroc cu frigul ăsta că nu mai pornesc toate maşinile, gândi. Cu prosopul în brațe, ieşi din baie şi se îndreptă spre balconul de la living. Deschise uşa balconului şi privi sloiul de gheață care se formase pe streaşină. Luă un mop înghețat bocnă şi încercă să doboare bucata masivă de gheață care prinsese în interiorul ei un cablu. De când se mutaseră aici, se întrebase mereu ce era cu cablul ăsta care ieşea din podul blocului şi se ducea spre casa vecină. Probabil vreun fir TV sau de Internet al companiei de cablu, îşi spuse în timp ce împingea cu putere mopul în bucata de gheață. După câteva încercări, capătul mopului

se rupse şi căzu peste balcon. Se propti cu cealaltă mână de marginea balconului şi urmări mopul cum cade. Treisprezece metri în gol. Un fior îi trecu din gât spre stomac. Îşi ridică privirea şi văzu sloiul de gheaţă şi zăpadă care îi picura apă pe ceafă. Temperatura ajungea pentru prima oară după câteva zile de ger la 0 grade şi se simţea deja o umezeală plăcută de primăvară în aer. Sau i se părea? Alice apăru în cadrul uşii cu picioarele goale.

— Mamă, ce iceberg a crescut pe casă! Nu poţi să-l dai jos? O să se rupă firul ăla.

— Da, văd. Am încercat, dar nu merge. Am rupt şi mopul, spuse Tudor, adulmecând mirosul de metal pe care îl împrăştiau palmele sale pline de rugină, apoi o ciupi de un sân.

Alice se retrase repede şi aruncă o mână de zăpadă spre el, apoi intră în casă.

— Astăzi e rândul tău să speli vasele, decretă Alice în timp ce alerga spre baie veselă.

— Dar ce binedispusă eşti azi, spuse Tudor încet, privind încă o dată spre sloiul de gheaţă.

Mai lovi de câteva ori cu coada mopului în el şi intră în casă. Se opri în faţa chiuvetei pline de farfurii şi pahare murdare de vin după vizita prietenilor de aseară. Începu să spele conştiincios vasele şi la un moment dat o rază

puternică de soare intră pe fereastră şi trecu prin jetul de apă caldă de la robinet, iar Tudor se opri din treabă. Se şterse de apă pe pantaloni şi se îndreptă spre baie, unde Alice îşi făcea abluțiunile matinale. Bătu la uşă de câteva ori şi apoi intră. Alice stătea în pielea goală în fața oglinzii şi avea două dâre albe de cremă pe picioare. Semăna cu un războinic care se pregătea pentru luptă.

— Ce faci?

— Nu se vede? Ce vrei? răspunse Alice cu o mină serioasă, împingându-l cu mâna afară din cameră.

— Vreau să-ți spun ceva. Auzi, care a fost rezoluția ta de Anul Nou? o luă repede Tudor.

— Hai, mă, că eu nu intru peste tine în baie să te întreb care e rezoluția ta de Anul Nou, şi îl împinse pe uşă afară.

Când Alice intră în bucătărie, Tudor terminase de spălat farfuriile şi acum trecuse la pahare. Soarele arunca săgeți de lumină strălucitoare pe fereastră, iar Alice îşi dorea şi mai mult să iasă afară.

— Ce voiai să-mi spui? se apropie zâmbind Alice de Tudor.

— Pentru că m-ai dat afară din baie, ai pierdut ocazia să afli ce voiam să spun, zise Tudor cu ochii la pahare.

— Era important? insistă Alice.

— Pentru tine era foarte important. Şi era de bine, spuse Tudor, abţinându-se să zâmbească.

— Voiai să-mi spui că mergem afară să ne plimbăm şi să bem o cafea? întrebă Alice şi se apropie de el.

— Nu ştiu ce voiam să spun. Faptul că m-ai dat afară din baie te costă.

— Hai, că n-am vrut să te dau afară. Deci zi ce voiai să-mi spui, insistă Alice.

— Voiam să-ţi propun să mergem să luăm micul dejun în oraş şi până la 12 jumate eu să mă întorc acasă şi să-mi fac treburile mele, iar tu să o suni pe Mimi sau pe cine vrei tu şi să te duci la o expoziţie, un film, ce vrei tu.

— O expoziţie? întrebă Alice contrariată.

— Da, nu ştiu. La un muzeu, la o expoziţie. De când nu ai mai fost la un muzeu în Bucureşti? Eu cred că nu am mai fost din clasa a treia.

— Da, bine, nu vreau la expoziţie. Dar vreau la plimbare şi o cafea bună, spuse Alice ieşind din bucătărie şi scuturându-şi părul umed.

Tudor aranjă paharele şi scoase gunoiul în care îndesă sticlele de vin goale rămase încă de la revelion aliniate lângă calorifer.

Afară aerul părea să anunţe instalarea prematură a primăverii. Din toate streşinele curgea apă, ţurţurii se

prăvăleau peste capotele maşinilor, iarna îşi descompunea trupul alb într-un cadavru murdar şi fleşcăit. Tudor simțea kilogramele în plus pe care le pusese pe el în ultima vreme şi încerca să se simtă confortabil în hainele care îl strângeau. Aerul cald de afară îi aducea aminte de vremurile în care avea cu vreo 20 de kilograme mai puțin şi pantalonii îi cădeau bine pe fund şi pe picioare. O vibrație a inimii îi tăie pentru o fracțiune de secundă respirația şi gândurile, dar îşi reveni repede tuşind de câteva ori. Sigur e o problemă gastrică, îşi tot spunea. Alice îşi cuibări mâna mica în buzunarul lui Tudor. Zăpada scârțâia înghețată încă sub piciorele lor.

— Auzi, îl luă Alice, mai ții minte ce spuneai aseară?

— Ce spuneam?

— După ce ne-a povestit Dănuț despre mătuşa lui care s-a căsătorit la 64 de ani cu prima ei iubire din tinerețe, tu ai spus că iubirea asta e ridicolă.

— Nu, eu am spus că exprimarea iubirii în public la vârsta asta devine ridicolă. Adică să vezi o babă de 60 de ani luându-şi limba în gură pe băncile din parc primăvara mi se pare o chestie ridicolă şi de prost-gust.

— Ei, asta-i bună, spuse Alice uşor enervată. Dacă aşa îți vine, e normal să te săruți cu cine vrei, unde vrei şi la

orice vârstă. Nu e nimic ridicol în asta. Iubirea nu e ridicolă niciodată, cum poți să spui asta?

— Adică, dacă tu vezi acum în parcul ăsta o babă care stă în brațele unui moş şi se sărută cu pasiune la vedere pentru mai mult timp, ți se pare OK?

— Da, mi se pare OK.

— Şi dacă sunt doi *gays*? schimbă Tudor placa.

— Ce treabă are?

— Nu are, dar şi homosexualii se iubesc.

— Aşa, şi?

— Deci, dacă vezi doi *gays* bătrâni, de peste 60 de ani, că se sărută în public cu pasiune şi insistent pentru mai mult timp, nu ți se pare ridicol şi scârbos?

— Ba da. Dar e altceva, bătu în retragere Alice.

— Deci eşti discriminatorie, izbucni Tudor. Homosexualii bătrâni ți se par scârboşi, în timp ce o babă de 64 de ani care îşi ia limba în gură cu noul ei iubit de 65 ți se pare ceva perfect normal, conchise el.

— Nu. Tot ce cred e că iubirea e frumoasă, spuse Alice, şi că uneori nu te mai gândeşti dacă e ridicol ce faci. Aşa e iubirea. Ai uitat cum e când eşti îndrăgostit? Nu ştii când ți se poate întâmpla, spuse Alice, scuturând visătoare creanga unui copac încărcat de zăpadă.

— Băi, ştiu cum e, dar, sincer, nu cred că o să mă mai îndrăgostesc vreodată. Adică îmi e greu să mă văd luând lucrurile de la început. Întâlniri, prieteni, necunoscuți, părinți. Cred că prefer să fiu singur şi să am relații pasagere decât să mă mai îndrăgostesc la vârsta asta. Adică nu mă văd cu o femeie umblând prin parcuri şi alergând la întâlniri cu flori şi chestii.

Câteva clipe de tăcere se scurseră ca nişte păsări mari care cu greu reuşesc să învingă forța gravitației şi să decoleze spre înaltul cerului.

— Auzi, dar noi unde mergem? întrebă Tudor la intersecția dintre Calea Victoriei şi Dacia.

— Păi, nu ştiu, spuse Alice căzută pe gânduri.

— Vrei la Rue du Pain, în Floreasca? Sau la French Bakery? S-a deschis unul nou pe Victoriei. Stăm la geam. Luăm un croasant.

— Nu, că nu e bună cafeaua la French Bakery, spuse Alice alintându-se.

— Dar unde vrei? Vrei la o cafenea din Ploieşti, nu? Şi să facem o plimbare până acolo pe jos, o îngână Tudor.

Alice începu să râdă şi dădu din cap afirmativ, imitând un copil cu retard mintal.

Intrară până la urmă într-o cafenea cu nume franțuzesc şi geamuri mari, aflată la intersecția dintre

Câmpineanu şi Academiei. Ţurţuri lungi atârnau de firma luminoasă. Se topeau încet şi se ascuţeau în lumina soarelui. Înăuntru nu era foarte aglomerat, ceea ce îi plăcu lui Tudor. Cine o fi prost să iasă pe vremea asta la cafele în oraş? gândi împingând uşa de la intrare. Dădu cu ochii de vitrina cu prăjituri şi produse de patiserie care împrăştiau un miros plăcut de unt şi vanilie.

— Asta e cafenea sau e brutărie? întrebă Tudor.

— Şi, şi, spuse Alice. Ocupă şi tu o masă mai în spate, îi făcu semn lui Tudor.

Prin geamurile mari, de sus până jos, lumina soarelui de iarnă intra ţipătoare, dar într-un mod plăcut, voia parcă să trezească din somn tot ce stătea în calea sa. Cafeneaua era în formă de L, cu cea mai lungă latură a L-ului plină de scaune şi mese la care se aflau câteva cupluri. Toţi erau cuprinşi în lumina soarelui de ianuarie care trecea printre blocurile din faţa localului şi inunda cu aur cald micul dejun, cafelele, ţigările din scrumiere şi conversaţiile leneşe. Pe latura mică a L-ului se aflau intrarea şi vitrina cu produse de patiserie strălucitoare. Alice era în faţa ei, nehotărâtă ce să-şi ia. Tudor privea de la masa lui o femeie blondă cu părul strâns la spate într-un coc elegant cum trăgea liniştită dintr-o ţigară cu ochii mijiţi, nemişcată, lăsându-se învăluită de norul de fum şi

lumina aurie a soarelui. În profilul ei se citea un calm care ascundea multe gânduri. N-a dormit acasă, se gândi Tudor, privind spre nasul arcuit frumos în sus. Femeia stinse țigara pe jumătate fumată şi îşi verifică o unghie. Alice se întoarse la masă cu un croasant pe o farfurie.

— Tu voiai ceva? îl întrebă.

— Voiam, normal, răspunse Tudor şi făcu un semn spre ospătăriță.

O omletă şi un capuccino fără cofeină. Oricum nimeni nu ştie să facă o omletă cum trebuie în oraşul ăsta, se gândi privind la croasantul din care ciugulea Alice cu ochii în soare. Un miros proaspăt de săpun venea dinspre Alice şi se amesteca plăcut cu fumul de tutun. Blonda îşi aprinse încă o țigară şi trase adânc în piept, eliberând un nor de fum care ajunse încet-încet până la masa lor. Particule care circulaseră preț de câteva momente prin interstițiile plămânilor blondei stăteau acum la masă cu ei.

— Ştii cine e? spuse Tudor arătând spre blondă.

— Cine e? întrebă Alice, alungând cu mâna norul de fum care venea dinspre ea.

— E prima femeie care a apărut în *Playboy* la noi.

— Mai există *Playboy*? se miră Alice, culegând câteva firimituri din jurul croasantului.

— Nu mai există.

— Nu cred că am deschis vreodată un *Playboy*, spuse Alice. Dar câți ani avea când a apărut în revistă? 18?

— Nu ştiu. Dar eu eram în anul I de facultate. Deci aveam 19 ani. Probabil că ea avea cu câțiva ani mai mult, spuse Tudor. Oricum, avea nişte țâțe cam nasoale.

— Uau, dar te-a marcat, spuse Alice, sorbind din cafea.

— Cum adică m-a marcat? întrebă Tudor, umblând pe telefon.

— Adică îți aduci aminte câți ani aveai când a apărut primul număr din *Playboy*. E ceva, nu?

— Da, nu ştiu. Țin minte pentru că eram în primul an de facultate şi s-au întâmplat multe lucruri în anul ăla. Asta cu revista o țin minte pentru că erau toți băieții din grupă cu câte o revistă la ei şi, na, pentru un viitor jurnalist asta era un eveniment editorial. Apăreau articole semnate de tot felul de oameni din presă şi toată lumea voia să citească revista.

— Da, clar, erau numai analize de profunzime şi antropologie în *Playboy*, spuse Alice, uitându-se pe sub sprâncene, cu un zâmbet care ieşea din ceaşca de cafea.

— Adevărul e că nu îmi aduc aminte niciun articol. De țâțele ei îmi aduc aminte totuşi, zâmbi Tudor. Uite că are

şi pagină de Wikipedia. E născută în ‘70. Deci a apărut la 29 de ani în *Playboy*.

— Cam bătrânică, spuse Alice, dar mi se pare incredibil că are pagină de Wikipedia. Auzi, dar ce articole ai citit în *Playboy*? Zi-mi cel mai celebru articol pe care l-ai citit în revistă sau de care îți aduci aminte.

— Ei, asta e. Nu ți-am spus că nu îmi aduc aminte niciun articol? se apără Tudor.

— Deci îți aduci aminte doar țâțele, nu? spuse cu un zâmbet răutăcios Alice.

— Dar spune-mi tu ce îți aduci aminte din *Dilema* sau o altă revistă fără femei dezbrăcate, o revistă serioasă, o privi Tudor în ochi, tranşând omleta pe mijloc cu o mişcare lungă de cuțit.

— Nu ştiu, îmi aduc aminte nişte articole mai proaste de ale lui Pleşu, care m-au enervat. Îmi aduc aminte un articol al lui Vintilă Mihăilescu despre dezvoltarea personală, îşi dădu capul pe spate Alice cu cafeaua în mână, încercând să-şi amintească cât mai multe detalii.

— Îți aduci aminte vreun articol de acum cinşpe ani? întrebă Tudor, pregătindu-se să înghită un sfert din omleta din farfurie.

— Momentan nu, dar, dacă mă gândesc, poate îmi aduc, spuse Alice. E şi o chestie de context, de obicei îmi

aduc aminte lucruri pe care le-am citit în relație cu lucruri care mi se întâmplă. Uite, spre exemplu, îmi aduc aminte acum de un articol din *The New Yorker* despre Umberto Eco şi croasante pentru că am croasantul ăsta în față.

— Aşa, şi ce zicea articolul? Are cinşpe ani vechime? spuse Tudor terminând omleta.

— Nu. Cred că l-am citit acum vreo doi ani, dar îmi aduc aminte de el pentru că mă uit la croasantul din fața mea şi mintea face nişte legături, spuse Alice. Uite, croasantul ăsta e curbat, vezi?

— Şi ce dacă e curbat? se uită Tudor spre croasant.

— Păi, asta îmi aduce aminte de articol. În articol se vorbea despre declinul civilizației printr-o trimitere la croasante şi evoluția acestui produs de patiserie. Croasantul clasic franțuzesc este curbat în formă de semilună, dar CEO-ul de la Tesco a decis să le producă drepte, pentru ca oamenii să poată întinde mai bine untul şi dulceața pe ele.

— Numai englezii se puteau gândi la ceva de felul ăsta, spuse Tudor. Dar care e legătura cu Umberto Eco?

— Nu mai ştiu, începu să râdă Alice şi muşcă din croasant.

Soarele intră în spatele blocurilor. O umbră rece se instală peste local. Lumina deveni gri de parcă soarele şi-

ar fi pus pe el o blană de şobolan. Rotocoalele de fum de ţigară nu se mai vedeau desenând forme în aer. Blonda căuta ceva pe telefon. Discuţiile se stingeau uşor. Toată lumea părea să regrete ieşirea din scenă a soarelui. Mulţi rămăseseră privind pe geam absenţi. La o masă, un cuplu mai în vârstă se ridică să plece. Bărbatul, un tip cu o chelie care strălucise până atunci ca un glob de Crăciun, lovi cu rucsacul una din ceştile de cafea, care se făcu ţăndări pe pardoseala rece. Toată lumea se întoarse o fracţiune spre el. Bărbatul puse rucsacul pe scaun şi oftă privind spre cioburile de pe jos, apoi căută cu privirea un ospătar. Tudor îi atinse mâna lui Alice. Locul era cald. Alice îşi retrase mâna.

— Te-a apucat romantismul după omletă? îl înţepă Alice, amuzată de gestul lui.

Tudor îşi înghiţi vorbele şi ar fi înghiţit şi mâna lui dacă ar fi putut, privind-o cum rămăsese inertă, întinsă pe masă între ceaşca de cafea şi farfuriuţa cu croasantul mâncat pe jumătate. Brusc a simţit un fior de frig. Şi-a tras fermoarul hanoracului până în gât.

În faţa mesei lor se termina barul în formă de L. Partea de jos a barului era făcută din două foi de plexiglas transparent. Spaţiul dintre cele două foi era umplut cu paste de diverse culori, care formau un model decorativ.

Tudor cântări cu privirea pastele din geamul de plexiglas. Erau câteva kilograme probabil, poate vreo 10.

— Cât timp crezi că am putea să supraviețuim dacă am rămâne blocați aici? spuse Tudor, privind spre vitrina cu paste colorate.

— Cum adică să rămânem blocați? întrebă Alice, căutând ceva pe telefon.

— Adică să nu mai putem ieşi de aici. Să zicem că ne-ar prinde un cutremur aici şi am rămâne blocați sub dărâmături, spuse Tudor.

— Prefer să mor imediat decât să fiu prinsă sub nişte dărâmături, spuse Alice cu ochii în telefon.

— Înțeleg, nu vrei să facem un cutremur împreună, îi zâmbi Tudor.

— Sper că n-o s-o iei iar personal, se uită Alice la Tudor.

— Cum adică personal? întrebă Tudor.

— Ca atunci când te mai apucă să vrei copii, răspunse Alice.

— Dar să zicem că nu ar fi un cutremur, ci pur şi simplu nimeni nu ar mai putea să iasă de aici. Uşile nu ar putea fi deschise, geamurile nu ar putea fi sparte. O forță supremă ne-ar încuia în cafeneaua asta, sau ce-o fi ea.

— Da' ce-ți veni? spuse Alice. E ceva din povestirile tale?

— Nu, n-are legătură. Ziceam aşa, ca un exerciţiu de imaginație. Cât crezi că am reuşi să supraviețuim închişi aici?

— Nu ştiu. E greu de spus. Când o să realizeze lumea, o să fie panică, isterie. Probabil că unii vor decide să se sinucidă mai devreme sau mai târziu. Nu cred că e uşor de suportat izolarea, spuse Alice uitându-se în jurul său la oamenii de la mese, la geamurile mari.

— Să zicem că am rămâne doar noi doi. Cât timp crezi că am rezista aici, doar cu mâncarea care este aici? spuse Tudor, arătând spre bar.

— Aa, tu tot la mâncare te gândeai, izbucni Alice în râs. Şi eu care credeam că te referi la ceva mai palpitant.

Tudor tăcu şi începu să culeagă cu degetele câteva firimituri de pe fața de masa. Făcu un morman, apoi îl mătură de pe suprafața mesei cu o mişcare scurtă, ca şi cum grămăjoara de firimituri ar fi fost propriile sale gânduri de care voia să scape. Avea mâinile reci şi i se părea că se făcuse şi mai frig în local. Blonda se uita în continuare în gol şi fuma ostenită. Îi sună telefonul. Răspunse veselă şi dădu o privire roată în jurul ei. Nu era tristă şi singură, îşi spuse Tudor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alice, punând telefonul pe masă.

— Nimic. Mi-e frig, spuse Tudor, frecându-şi palmele. Hai să mergem. Nu mai am chef.

— Nu pot să cred că iar te-ai supărat, îşi dădu ochii peste cap Alice.

— Nu m-am supărat. M-am enervat, spuse Tudor sec.

Era puțin trecut de ora 11 dimineața. Soarele intrase în nişte nori cenuşii, joşi, care apăsau cu palme invizibile inima lui Tudor. Ieşi afară şi simți palpitații. O transpirație rece i se prelinse pe şira spinării. Se gândi că ar fi culmea să facă un atac de cord în fața cafenelei, dar nimic nu era imposibil. S-au văzut multe cazuri de oameni care au făcut infarct sau atac cerebral de la diferențele de temperatură. Stătea nemişcat, cu o mână la gât, luându-şi pulsul. În fața lui, în zăpada înghețată, cineva scrisese MUIE. O înțepătură în piept îl făcu să se mişte câțiva paşi mai la dreapta, unde zăpada era curată. Un gras mort de inimă în zăpadă e mai demn decât un gras mort de inimă şi prăbuşit în zăpada în care cineva a scris cu jetul de pişat cuvântul MUIE, gândi. Râse. Alice ieşi şi se opri în fața lui cu o mină serioasă.

— Ce e aşa de amuzant?

— Nimic, răspunse Tudor cu o urmă de zâmbet pe față.

Femeia se întoarse cu spatele şi rămase nemişcată, străină de el. Nu ştia încotro trebuie să o apuce.

— Eu vreau să merg acasă. Nu mă simt prea bine, spuse bărbatul cu o voce joasă.

— Bine, eu nu vreau să merg acasă, replică rece Alice.

— Şi unde mergi? întrebă Tudor.

— Să mă plimb, spuse şi porni cu paşi mici spre celălalt trotuar.

Trecu prin faţa unei farmacii care clipea verzui din firma luminoasă. Tudor făcu doi paşi în direcţia ei. Se opri şi o urmări până dispăru pe după colţ. Sufla greu. Se simţea rău. Mâinile îi îngheţaseră. Se întoarse pe călcâie şi porni încet spre casă. Frigul şi cearta cu Alice îl extenuaseră.

Traversă Calea Victoriei. O luă pe lângă zidul Palatului Regal. Zăpada nu fusese curăţată şi îngheţase troienită, făcând mersul pe jos şi mai greu. În intersecţia de la Hilton, două maşini se claxonau isteric. Unul din şoferi se dădu jos congestionat de furie la faţă. Vacanţa se termina. Oraşul urma să se umple iar de maşini. Un pescăruş scormonea în pungile de gunoi care nu mai avuseseră loc în tomberoane şi aşteptau pe jos în faţa scărilor de bloc. Sticle goale, pahare sparte, resturi de mâncare, coji de portocale pline de scrum de ţigară, scutece de bebeluşi

revărsate din pungi reci. Probabil dinainte de Anul Nou. Gunoierii erau şi ei în vacanță. Pescăruşul se sperie de Tudor. Dădu din aripi, dar nu reuşi să-şi ia zborul. Penele îi erau murdare. Se opri o clipă şi se uită la bărbat. Bărbatul se uită la pasăre. Un val de căldură îi trecu pe sub piele. O parte din pescăruşul ăla trăia în el şi, oricât ar fi încercat, nu reuşise niciodată să-l ajute să-şi ia zborul. Stătea acolo în el, ghemuit pe un morman de gunoi rece, şi se zvârcolea. Scoase telefonul şi o sună îndelung pe Alice. Niciun răspuns.

Ajunse acasă. Îşi scoase hainele şi se lăsă într-un fotoliu. Durerile din piept dispăruseră. Îşi trecu o mână prin păr şi pe față. Obrajii erau reci. Îi venea să se ia în brațe ca să păstreze binele pe care îl simțea acum în el. Se învioră puțin şi o sună iar pe Alice. Nu răspunse. Îi scrise că îi pare rău. În bucătărie găsi mopul rupt de dimineață şi ieşi cu el pe balcon să dea jos sloiul, dar țurțurele imens dispăruse. Era ca o măsea uriaşă care fusese extrasă din cerul gurii balconului. Chiar dacă imaginea era mai luminoasă acum, lucrurile erau mult mai vulnerabile pe balcon. Dispăruse gheața care dădea senzația de bârlog şi rămăseseră frigul, cerul gri, vântul, gresia rece, borcanele de zacuscă acoperite de zăpadă şi rahat de porumbel, o elice de la aparatul de aer condiționat care semăna cu un

palmier acoperit de zăpadă. Stătea cu mopul într-o mână, privind zăpada albă de pe elice, cu gândul la Coreea de Sud, unde fusese produs aparatul de aer condiționat. Albul zăpezii i se topea în ochi şi îl durea. Două lacrimi i se prelinseră încet de dragul Japoniei, pe care plănuise de atâtea ori să o vadă cu Alice. Sau era de la frig? Sau era de dragul lui. Îşi plângea de milă? Se scutură de lacrimile reci şi intră în casă.

Se auzi soneria. Din doi paşi ajunse la uşă şi o deschise. În fața lui stăteau doi bărbați. Îşi şterse repede obrajii şi întrebă dacă poate să-i ajute cu ceva. Unul din bărbați scoase o legitimație de polițist şi i-o arătă. *Alice*, fu primul gând care îi fulgeră prin fața ochilor văzând legitimația şi strânse tare de clanța uşii, aşteptând ca polițiştii să vorbească.

— Dumneavoastră sunteți domnul Tudor Ibrăileanu, proprietarul apartamentului 19 din strada Sfinții Voievozi numărul 52? întrebă polițistul, citind informațiile de pe o foaie de hârtie.

— Da, răspunse cu un nod în gât.

— Ne dați voie să intrăm?

— Sigur că da. Ce s-a întâmplat?

— A avut loc un accident. O doamnă a murit lovită de o bucată de gheață care a căzut de pe bloc, spuse celălalt polițist, scuturându-şi ghetele pe covorul de la intrare.

— A murit? întrebă Tudor, încercând să facă nişte legături.

Gândurile îi înghețaseră. O văzu pe Alice căzută la pământ plină de sânge.

— Din păcate a murit în drum spre spital, adăugă polițistul şi Tudor o văzu acum pe Alice într-o ambulanță cu doctori în jurul ei încercând să o resuciteze. Avea hainele desfăcute şi îi făceau masaj cardiac.

— Cum ajungem pe balcon? continuă polițistul.

— Ce balcon? spuse Tudor, uitându-se la polițist şi, cu o mişcare scurtă din cap, alungă gândurile cu Alice şi le înlocui cu imaginea sloiului de gheață din balconul său.

Inima i se linişti pentru o fracțiune de secundă, dar o luă din nou la goană, ca şi când s-ar fi aruncat în gol după gândul care se repeta la nesfârşit: o doamnă a murit, o doamnă a murit, o doamnă a murit.

Merseră pe balcon. Jos, în zăpadă, se vedea o pată mică roşie. O doamnă a murit. Doamna Vasilescu de la etajul I.

— leşise cu cățelul în spatele blocului, spuse unul din polițişti.

— Aveați autorizație de construcție pentru acoperişul balconului? întrebă celălalt polițist, inspectând acoperişul.

— Nu ştiu să vă spun, răspunse Tudor, privind spre cei doi bărbați care păreau să caute ceva. Aşa l-am cumpărat. Acoperişul a fost construit ca să nu curgă apa de pe streaşina blocului în balcon. O să-l întreb pe proprietarul de dinaintea mea, dacă o mai fi în viață. Era foarte bolnav când mi-a vândut casa.

Unul din polițişti ridică mopul rupt din zăpada de pe balcon.

— E mopul dumneavoastră, nu? Trebuie să ne însoțiți până la secție să dați o declarație, spuse polițistul, privind metalul ruginit care ieşea prin plasticul mopului.

Puse haina pe el repede. Simțea iar cum îl cuprinde frigul. Încuie. Uitase telefonul. O doamnă a murit. Săraca, îşi spuse şi-şi băgă adânc mâinile în buzunarul hainei. Căptuşeala era moale şi caldă. Tot ce îşi dorea era o mână care să-l mângâie pe ceafă şi să-l bată încet pe umăr ca şi când totul ar fi fost OK.

Bastards & Sons

Stătea inert pe un scaun cu spătar în mijlocul camerei, predându-se luminii care îi explodase în față ca o bombă

atomică. Într-o mână ținea o mască de sudură, în cealaltă o țigară care se fuma singură. Capul îl avea uşor dat pe spate. Zâmbea ironic în fața luminii. De o parte şi de alta a feței, două lacrimi i se scurgeau uriaşe şi aurii în barba grizonantă. Avea un sentiment bun, singurătatea i se cicatriza în lumina orbitoare. Forma ferestrei i se topea în fața ochilor, silueta unui copac din aur lichid scânteia în mijlocul camerei, orbindu-l şi mai tare. Închise ochii şi aşteptă. Sângele din pleoape înroşi imaginea luminoasă pentru o fracțiune de secundă, apoi dispăru. În câteva minute, soarele se va ascunde în spatele blocului de peste drum. Sau, mai bine spus, blocul se va pune în fața soarelui de peste drum, îşi spuse. La 18:03, Pământul se rotise suficient în jurul axei sale, şuvoiul de lumină se împuținase, iar camera era împărțită în două, o jumătate întunecoasă şi gri, cu un relief bogat, format din diverse statui puse pe jos, pe lângă perete, pe masa mare şi scorojită, plină de ipsos şi silicon întărit, pe pardoseala de lemn şi în jurul copacului care strălucea argintiu, şi o jumătate care strălucea topită în lumina galbenă de septembrie. Bărbatul se ridică şi trase un fum, apoi stinse țigara pe umărul unui bust diform de pe masa de lucru. Îşi şterse pleoapele cu degetul mare al mâinii drepte, dar se umplu de praf şi înjură de câteva ori. Se opri surprins

de propria-i voce şi realiză că nu schimbase cu nimeni nicio vorbă toată ziua. În spatele său, o mulțime de capete sculptate îl priveau atente. Andrei Grossman nu mai era la prima tinerețe, la 46 de ani făcuse o mică cocoaşă, iar burta îi devenise insuportabilă. Mâinile-i erau mari ca nişte lopeți, puternice, iar chipul său uşor ridat era încadrat de o barbă neagră cu accente argintii şi un păr rar, dat pe spate. Avea un aer de mujic rus blazat. În colțul camerei rămăsese o ultimă rază de soare; îşi aprinse o altă țigară şi se întoarse spre statuia la care lucra de câteva săptămâni. Pe un piedestal de piatră stătea silueta din lut a unui preot în sutană care avea o erecție. Andrei suflă fumul de țigară în fața statuii. Era nemulțumit. Organul era supradimensionat. O erecție nu s-ar fi putut vedea niciodată de sub o sutană. Nimeni nu ar putea avea ceva atât de mare între picioare. Luă o gură de bere şi se prăbuşi oftând pe scaunul în care mai devreme se lăsase copleşit de lumina soarelui. Fusese o zi proastă şi puțin productivă. Ideile lui veneau mai repede decât reuşea să lucreze. De unde stătea, putea să vadă câteva etaje din blocul de vizavi, multe aparate de aer condiționat şi din loc în loc câte un banner pe care scria DE VÂNZARE, iar sub text un număr de telefon. Majoritatea erau scrise cu roşu. La etajul doi, pe colț, apăru o fată. Cu o țigară într-o

mână, se chinuia să agațe un banner de grilajul balconului. Fata era îmbrăcată într-un halat alb de baie. Avea părul prins la spate într-un coc. O mişcare greşită o făcu să scape bannerul din mână. Se aplecă să-l prindă, dar prea târziu. Dădu din mâini a lehamite şi se frecă la ochi. Părea abia trezită din somn. Intră în apartament şi ieşi cu o cană de cafea. Fuma cu brațele încrucişate pe piept, privind în gol. Un bărbat masiv apăru după un timp lângă ea pe balcon. Bărbatul era nervos, adusese din stradă bannerul şi îi explica ceva fetei. Îl întinse peste buza balconului şi îi făcu semn să țină de capătul unei sfori. În câteva minute, materialul publicitar era agățat pe marginea balconului. Pe el se putea citi: TAO MASSAGE şi un număr de telefon. Andrei se ridică şi se apropie de fereastra atelierului său. Femeia în halat se uită la el o clipă, apoi aruncă țigara în stradă şi intră în casă enervată. Un pescăruş trecu razant printre blocuri şi scoase câteva țipete lungi şi triste. Ziua se scurtase. Nu mai putea să lucreze nimic astăzi.

Se auzi interfonul ca o alarmă de incendiu. Gândurile îi fugiră care-ncotro. Era Bunescu, un prieten galerist despre care se vorbea că se apucase de pictură de la o vreme încoace. Nimeni nu ştia ce pictează. Umblau zvonuri. Lumea vorbea prin oraş că unele lucrări apărute

în ultimele expoziții organizate de Bunescu i-ar fi aparținut şi că nu avea curaj să se arate cunoscătorilor.

Bunescu intră şi puse câteva beri pe masa de lucru a lui Andrei. Dădu un ocol copacului poleit cu argint din mijlocul încăperii, atingându-l cu un deget. Avea un zâmbet pe față care îl scotea din minți pe Andrei. Zâmbetul ăla de exterior care nu ştia dacă e detaşare, superioritate, ironie, înțelegere sau pur şi simplu amuzament, dar pe care Bunescu îl afişa mereu când viziona lucrări.

— Mişto, spuse Bunescu cu mâna pe copacul de argint. Copacul vieții, nu?

— Îl folosesc pentru futut, spuse Andrei, luând o bere de pe masă. Îmi place să le agăț în copac cu nişte chingi. Îți arăt dacă vrei.

Bunescu râse şi desfăcu şi el o bere.

— Ce mai faci, Andrei? întrebă, aşezându-se pe marginea pervazului.

— Păi, ce vezi, răspunse Andrei.

— Eşti bine? Sănătos? întrebă Bunescu.

— Sunt OK, spuse Andrei. Lucrez, beau, fumez, nu mă plâng. Peste drum s-a deschis un salon de Tao. Masaj Tao.

— Masaj Tao? Trebuie să fie ceva care se termină cu bine chiar şi atunci când pleci cu o boală venerică de acolo, spuse Bunescu.

— Poate nu e masaj erotic, spuse Andrei, deşi am văzut o domnişoară mai devreme fumând o ţigară pe balconul de la salon.

— E clar, spuse Bunescu.

— Nu e nimic clar, îi replică Andrei.

— Poate, dar nici nu cred că e un maseur orb pe nume Tao care te relaxează, spuse Bunescu.

— Vrei să afli adevărul? spuse Andrei. N-ai decât să dai un telefon. Numărul îl găseşti în spatele tău.

Bunescu se contorsionă privind la numărul de telefon al salonului şi afişă iar zâmbetul ăla care îl enerva pe Grossman.

— Asta îmi aduce aminte de o întâmplare din facultate, continuă Andrei Grossman, luând un gât de bere. Eram la mare cu trei prieteni. Eram cu Dacia lu' tata şi mergeam de la Constanţa spre Vamă, când, undeva pe la Eforie Nord, am dat peste o maşină roşie decapotabilă. Toată lumea claxona. Am trecut şi noi pe lângă ea. Mergea cu treizeci la oră. La volan era un tip blond, iar în dreapta lui stătea o fată brunetă foarte frumoasă şi foarte slabă, care arăta muie tuturor şoferilor care claxonau. Îi durea în

pulă. Erau relaxați şi fericiți. Ascultau muzică la maxim. Nişte străini excentrici, plini de bani, ne-am gândit noi. Pe urmă, seara, la terasa la care beam noi în Vama Veche, au apărut ăştia doi. Ea într-o rochie roşie, cu trandafiri în păr, el la costum. Am stat şi am băut cu ei. Erau francezi, frați. Stăteau la o mătuşă care avea o casă de vacanță în Neptun. Ea vroia să facă sex. Avea 19 ani. A doua zi de dimineață au luat-o cu Salvarea de la mine din cort. Am aflat de la fra-su că avea un cancer terminal. La sfârşitul verii am primit un telefon de la el, fata murise. Deci nimic nu e neapărat clar, chiar dacă de la distanță poți să-ți faci o impresie rapidă asupra unor lucruri.

— Mda, făcu Bunescu, strivind cutia de bere. Ceva mai amuzant nu ai să-mi spui?

— Am auzit că te-ai apucat de pictură, spuse Andrei, imitând zâmbetul superior al lui Bunescu.

— Dacă vrei, poți să treci pe la mine să-ți arăt ce lucrez, spuse Bunescu. Văd că nu mai e un secret pentru nimeni.

— Te-am luat ca din oală, râse Andrei. Dar de asta ai venit, să mă inviți la tine să-mi arăți ce pictezi?

— Asta şi faptul că ştiu că ai o serie de lucrări noi şi poate vrei să expui la mine la galerie, spuse Bunescu, rulându-şi o țigară.

Andrei îşi frecă palmele de genunchi.

— Păi, vrei să te compromiți cu un artist despre care lumea bună zice că nu are nimic original? spuse Andrei. Un artist care are doar idei venite la beție, dar nu şi o estetică personală? Artă de împrumut, cum spunea cineva la MNAC acum o vreme.

— Eu văd altfel lucrurile, spuse Bunescu. Plus că nu ți-am spus unde e noua mea galerie.

— Unde e? întrebă Andrei.

— E în Berlin, spuse sec Bunescu.

— Ne-am dat dracu', replică Andrei.

— De fapt, vreau să expunem împreună, spuse Bunescu, trăgând adânc din țigară. Vreau, dacă eşti de acord, să-mi fac debutul la expoziția ta.

— Deci asta era, mă Bunescule, spuse Andrei râzând.

— Băi, recunosc, mi-e teamă să expun în România, spuse Bunescu. Lumea o să aibă tendința să mă calce în picioare. Sunt mulți hateri care abia aşteaptă să mă fută pe partea asta şi vreau o şansă reală, iar tu eşti consacrat şi mai ales controversat. Ai valoare, lumea o să vină să te vadă. Ştii cum e la noi, vrei să debutezi şi lumea se pişă pe tine. Nu prea avem mare artă, dar toată lumea ştie să critice puțin, iar în afară se acordă mai mult credit. Sunt mai multe şanse şi m-am gândit la tine, că ştiu că şi tu

eşti sătul de critica românească de artă, iar să-mi organizez eu o expoziție doar pentru mine ar fi fost destul de aiurea, ştii ce zic?

Andrei Grossman îl privea cu o sprânceană ridicată pe galeristul transformat în pictor care părea atât de fragil dintr-odată. Avea ceva feminin, matern în felul în care vorbea despre lucrările lui. Îi era teamă pentru nou-născutul pe care îl ținea în palmele lui aspre, ca şi când l-ar fi născut împotriva voinței lumii.

— Parcă ai fi în *Game of Thrones*, spuse Andrei amuzat.

— Nu înțeleg, făcu Bunescu inocent.

— Vorbeşti despre tablourile tale de parcă ai vorbi despre un bastard, spuse Andrei. Un fiu ilegitim, un copil din flori.

— Mda, nu m-am gândit, spuse Bunescu, dar cred că da, mulți m-ar putea trece la categoria curve din cauză că am început să pictez.

— Deşi tu încerci să faci lucrul invers, spuse Andrei, să devii din curvă femeie cinstită.

Râdeau amândoi. Berile se terminaseră. Fumau şi se uitau pe fereastră la bannerul pe care scria TAO MASSAGE.

— Băi, dar să ştii că nu am foarte multe lucrări. Nu a fost o perioadă prea bună pentru mine, spuse Andrei Grossman, frecându-şi tâmplele cu podul palmelor.

— Facem la primăvară expoziția. Nu e grabă, spuse Bunescu şi îl bătu pe umăr. Berlinul primăvara este bestial. Poate te îndrăgosteşti. Chiar, cu cine mai eşti?

— Am o muscă din când în când, spuse Andrei serios. Intră în atelier, mă bâzâie şi pleacă. Nu e o relație stabilă. De la astea am învățat să nu mai pun suflet. Nu trăiesc prea mult, săracele.

Bunescu se uită la el circumspect. Nu mai insistă. Se lăsa seara. Ar fi trebuit să plece, dar îi plăcea priveliştea de la geamul lui Grossman.

După câteva zile, Bunescu îl sună pe Andrei Grossman şi îl invită pe la el să-i arate picturile. Era în jurul prânzului. Andrei îşi bea cafeaua la fereastră. Nu mai ieşise din atelier de două zile. Vizavi, două fete de la salon fumau şi se hlizeau privind din când în când spre el.

— Băi, nu te supăra, dar n-o să vin, spuse Andrei, dacă facem chestia asta, vreau să văd lucrările chiar înainte de expoziție, când o să fiu şi eu gata. Nu vreau să fiu dezamăgit. Mă înțelegi?

Se lăsă liniştea în telefon.

— Nu te supăra, repetă Andrei. E o chestie de principiu. Mai bine să fiu dezamăgit atunci decât acum.

— Da, bine, spuse Bunescu după încă o pauză. M-am gândit la ce mi-ai spus cu copiii ilegitimi. E o chestie aici. Un concept interesant. Mă gândeam că poate aşa numim şi expoziția: *Bastards*. Ştii ce zic?

— Da, ne mai gândim, spuse Andrei sec.

Închise şi rămase cu telefonul în mână, uitându-se la cele două fete care discutau pe balcon. Era mahmur. În ultima vreme nu îi mai pria berea. Poate era momentul să treacă pe vin, îşi spuse. Simți prin pantaloni o gâdilătură plăcută privind la cele două fete. Când lucra, nu făcea sex, îi lua din energie, mai ales dacă era într-o relație. Din cauza asta fugiseră toate femeile din viața lui. Fugiseră sau îşi găsiseră alinarea în alte paturi. Dar nu regreta. Erau puține femei care nu îl plictisiseră cu adevărat. Gâdilătura se transformă într-un zvâcnet. Se uită la numărul de telefon de pe banner, apoi la telefonul din mâna sa. Formă cu emoție, ca şi când ar fi deschis sutienul fetelor de pe balcon. Ar fi trebuit să fie relaxat, dar îşi simțea pulsul în gât. Nu fusese niciodată la curve sau la saloane de masaj erotic, dar îşi imagina femeile astea în diverse poziții, făcând diverse lucruri pe care majoritatea femeilor nu erau în stare să le facă. Avea

nevoie de ceva care să-i distragă atenția, munca în atelier oricum nu prea mergea cum îşi propusese. Poate lucrările erau prost alese, îşi spunea. Poate criticii aveau dreptate şi ar fi trebuit să se concentreze pe ceva mai personal şi pe o estetică autentică. Era epuizat. O voce veselă îl întrebă brusc în telefon cu ce poate să-l ajute. Nu se aşteptase la vocea asta. Atâta optimism? Se trezi spunând că vrea un masaj.

— Cu finalizare e 300 de lei. Dacă vreți doar masajul, e 150 de lei ora, spuse fata, de parcă dădea cele mai bune veşti din viața ei.

— Şi când să vin? întrebă Andrei.

— Oricând doriți, spuse fata chicotind.

— Pot şi acum? spuse Andrei.

— Sigur că da, răspunse fata bucuroasă. Vă aşteptăm.

Rămase câteva clipe privind pe fereastră cu telefonul la ureche. Pe balcon apăruse fata care scăpase bannerul în stradă data trecută. Stătea deoparte. Nu râdea cu colegele ei. Fuma cu brațele încrucişate pe piept şi privea peste balustrada balconului. Nu-şi dădea seama dacă se uită la el sau la acoperişul clădirii. Făcu un duş, era tot ce putea face ca să fie o prezență mai agreabilă, şi porni spre salon în aceleaşi haine de ieri, o pereche de pantaloni scurți de reiat, largi şi confortabili, şi o cămaşă în carouri la fel de

largă. În lift descoperi nişte ipsos întărit în barba încâlcită. Nu era o prezență foarte sexy.

În salonul de masaj era un miros dulceag de scorțişoară şi vanilie. Miroase a masaj, îşi spuse Andrei. Domnişoara veselă de la telefon îl conduse printr-un hol spre o cameră care părea să fie recepția. Camera nu avea lumină naturală, era întunecoasă. Pereții erau vopsiți într-un negru care bătea în verde. Nişte draperii grele, roşii mascau o altă intrare în salonul de recepție. Andrei se împiedică de un ghiveci de flori şi îl răsturnă. Îşi ceru scuze şi se aşeză într-un fotoliu de piele grena. Începu să se joace cu bobița de ipsos din barbă.

— O cafea, ceva de băut? întrebă fata cu voce veselă.

— Nişte apă, răspunse Andrei, numărând cafelele pe care le băuse până la ora aia.

— Dumneavoastră ați sunat mai devreme? spuse fata.

— Da, eu, spuse Andrei.

— Pentru masaj deci, spuse fata după o pauză. Mă duc să chem fetele.

Fetele intrară pe sub draperiile roşii. Primele intrară cele două care chicotiseră toată dimineața la cafele pe balcon, urmă o femeie care părea destul de trecută, cu riduri şi o coafură care îi dădea un aer de femeie de serviciu. Fata cu bannerul intră ultima, era îmbrăcată

într-un halat alb de satin şi avea părul ud, de parcă abia făcuse baie. Părea prost dispusă. Andrei Grossman se uită la ele fugar, scană toată scena şi arătă spre halatul alb. Fata se întoarse plictisită şi dispăru printre draperii. Recepționera îi făcu semn lui Andrei să o urmeze.

În cameră era şi mai întuneric. Fata îl conduse până la pat şi îi întinse două prosoape.

— Dacă vroiai doar masaj, trebuia să o alegi pe doamna Aurelia, e instructor de masaj, spuse fata plictisită. Dezbracă-te şi întinde-te pe burtă pe prosoapele astea, continuă şi îi dădu prosoapele.

Fata dispăru în altă cameră. Andrei îşi dădu pantalonii şi cămaşa jos şi le aşeză pe un scaun de lângă pat. Se întinse. La capul patului, pe o măsuță, stăteau câteva cutii cu prezervative Durex şi o boxă din care se auzea o muzică ambientală cu accente chinezeşti. Închise ochii. Aproape că îl luă somnul.

— Fără chiloți, spuse fata şi trase uşa după ea.

Lăsă pe marginea patului nişte sticluțe cu ulei de masaj care se ciocniră cu nişte sunete mici şi îşi scoase halatul alb de satin cu mişcări moi, uitându-se la Andrei.

— Întoarce-te pe burtă, spuse fata, frecându-şi palmele cu ulei.

Sânii tari cu sfârcuri roz, strălucind în lumina lămpilor, i se mişcau îmbietori. Avea burtică, dar nu era grasă, era albă ca laptele. Din cocul dezordonat strâns la spate îi curgeau fire de păr subțiri pe gâtul lung şi frumos. Asta îi plăcea cel mai mult, gâtul lung înconjurat de firele rebele care nu voiau să stea în coc.

— Cum te cheamă? întrebă Andrei înainte să se întoarcă.

— Melinda, răspunse fata şi îşi frecă palmele de sâni, înlăturând excesul de ulei de masaj.

— E numele tău adevărat? insistă Andrei.

— Da, spuse sec fata.

— Am pus pariu cu un prieten că aici nu se face masaj erotic, spuse Andrei. Adică el zicea că se face cu finalizare, iar eu spuneam că se face doar masaj.

— Păi, se face şi doar masaj, spuse fata.

— Da, dar eu am crezut că nu se face cu finalizare, spuse Andrei.

— De ce? întrebă Melinda.

— Pentru că se numeşte Tao Massage, spuse Andrei. Tao e o gândire, o filozofie.

— Şi credeai că facem masaj filozofic, spuse fata şi se apăsă cu toată greutatea pe şalele bărbatului, făcându-l să geamă.

— Masajul e un mod de a cunoaşte corpul uman, spuse Andrei printre gemete. Adică exact ce spune gândirea taoistă.

— Şi dacă îți fac cu finalizare nu mai e masaj filozofic, nu? spuse fata, lipindu-se cu sânii de spatele bărbatului.

— Ba cred că e, până la urmă, spuse Andrei, pentru că şi sexul e un mod de a experimenta în viață şi de cunoaştere, deşi are la bază o nevoie primară.

— Întoarce-te, făcu fata.

Andrei se întoarse. Nu era pregătit, dar se întoarse. Fata îi acoperi erecția cu un prosop şi începu să-i maseze brațele.

— Şi dacă eram cu doamna Aurelia şi voiam cu finalizare, ce făcea? spuse Andrei, urmărind mişcarea sânilor fetei.

— Vrei cu finalizare acu'? spuse Melinda.

— Nu ştiu, tu ce zici, vreau? zâmbi Andrei.

Fata îi zâmbi.

— Eşti studentă? Câți ani ai? întrebă Andrei.

— Nu sunt studentă, spuse fata.

— Dar câți ani? insistă Andrei.

— 24, spuse Melinda. Zi, vrei cu finalizare?

— O să fiu sincer, începu Andrei. Mi-e frică de boli.

— Am analizele la zi, spuse fata imperturbabilă, şi oricum e cu prezervativ. Eşti căsătorit?

Andrei se gândi puțin: cum adică dacă sunt căsătorit? Ce legătură avea?

— Nu sunt căsătorit, răspunse nedumerit.

— Ți-a spus Cami cum e cu banii, da?

— Cum e cu banii?

— Adică 300 cu finalizare, 150 doar masaj, spuse Melinda, luând o cutie de prezervative de la capul patului.

— Da, da, spuse Andrei urmărind-o cum rupe cu dinții ambalajul unui prezervativ.

Nu i s-a părut că era o maestră a erotismului. Din contra, a avut senzația că e foarte începătoare. Toate lucrurile pe care şi le imaginase despre prostituate nu aveau nicio legătură cu platitudinea actului de care avusese parte şi care se termină fără prea multe variațiuni. Cu toate astea, stângăcia fetei i se păruse seducătoare.

Ieşi din baie şi îşi puse pantalonii. Se simțea bine. Masajul chiar a meritat. Melinda dispăruse, probabil pe balcon, la o țigară. Ieşi din cameră şi realiză că nu avea portofelul la el. Imediat se gândi că fata îi săltase portofelul cât fusese el la baie. Dar dacă totuşi îl uitase acasă? Nu îşi aducea aminte dacă îl luase sau nu cu el.

Oricum, situația era jenantă. Ceru să vorbească cu Melinda. Melinda apăru în halatul ei alb. Făcuse baie.

— Cred că mi-am uitat portofelul acasă, spuse Andrei.

— Şi eu ce să fac? spuse fata nedumerită.

— Păi, poate vii cu mine până acasă şi îți dau banii, spuse Andrei. Stau vizavi.

— Da, ştiu, eşti zugravu' ăla care stă toată ziua la geam, spuse fata.

Andrei râse şi cinci minute mai târziu îi deschise uşa atelierului şi o invită să ia un loc. Fata se duse direct la fereastră şi le făcu cu mâna colegelor care stăteau pe balcon.

— O să creadă astea că, gata, mă mărit cu primul client care vine la salon, spuse fata.

— Sunt primul client? întrebă Andrei, căutându-se de bani.

— Da, nu prea a auzit lumea de *Tao Massage*, spuse fata.

Andrei îi întinse banii.

— Să-mi aduci cartea aia cu filozofia Tao data viitoare când vii la salon, spuse fata zâmbind.

— Dacă îmi spui numele tău adevărat, spuse Andrei din pragul uşii, dar fata dispăru în lift fără să-i spună nimic.

*

Cartea cu Tao nu se dovedi un succes editorial pentru Melinda. Citise câteva pagini, dar nu părea foarte entuziasmată. I-o dădu doamnei Aurelia. Andrei Grossman mergea o dată pe săptămână la salon. Doar la Melinda. După câteva săptămâni află că pe Melinda o chema de fapt Ruxandra, avea 20 de ani şi era studentă la Academia de Studii Economice din Bucureşti, la Facultatea de Business şi Turism. Era din Brăila şi după ce a intrat la facultate a cunoscut-o pe Cami, care tocmai termina Marketingul. Cami îşi deschidea un salon de masaj şi făcea recrutări. În afară de doamna Aurelia, care avea 34 de ani, toate celelalte fete erau studente la diverse facultăți din Bucureşti. Se câştiga bine. Singurul stres erau bărbații care uneori veneau beți şi miroseau urât.

— Ce-ți doreşti cel mai mult în viața asta, Ruxandra? o întrebă într-una din vizite Andrei.

— Îmi doresc să văd o floare de vanilie, spuse Ruxandra fără ezitare.

— Cum adică? făcu Andrei.

— Când eram mică, mama lucra la o cofetărie în Brăila, spuse Ruxandra. Pe pliculețele de zahăr vanilat erau poze cu florile de vanilie şi mama îmi povestea mereu de Madagascar, de unde venea vanilia, şi era curioasă cum

sunt florile astea în realitate şi ce miros au. Ştii că în Madagascar miroase numai a vanilie când mergi pe stradă? E parfumul meu favorit.

*

Atelierul lui Andrei Grossman era într-o clădire veche din centrul Bucureştiului, pe Calea Victoriei. Grossman moştenise clădirea de la un unchi, un fost industriaş evreu care emigrase după război în Israel. O recondiționase pe ici, pe colo, dar nu se chinuise prea tare cu ea. Avea două etaje unde îşi făcuse atelierul şi un fel de galerie dezordonată. La parter era turnătoria. Clădirea fusese înainte o hală în care funcționase o mică fabrică de tricotaje. Camera care dădea spre blocul cu salonul de masaj era camera în care îi plăcea cel mai mult să lucreze. Tavanul înalt şi ferestrele largi îi dădeau posibilitatea să realizeze lucrări sau mulaje destul de mari acolo şi nu trebuia să se chinuie să le dezmembreze. Din când în când, o maşină cu un braț de macara se oprea şi bloca un sens de mers pe Calea Victoriei. Statuile erau ancorate, coborâte şi transportate la galeria unde avea loc expoziția. Puține se întorceau în camera în care fuseseră concepute. Copacul de argint, spre exemplu, se întorsese. Copacul cu

băieții veseli, cum îi spunea Grossman. Era un proiect cu temă LGBT. Copiii Evei şi ai lui Adam mâncau mere sub copacul cunoaşterii. Păcatul originar reinterpretat. Greşeala părinților repetată, dar în alt context. Din nefericire, copacul căzuse peste un copil în spațiul în care fusese expusă lucrarea. Copilul a fost rănit uşor, iar comunitatea ortodoxă din România s-a inflamat şi a început un scandal monstru. Atunci au apărut cei mai mulți critici. Toată lumea avea o părere. Lucrarea a fost spartă în două. Copacul s-a întors în atelierul lui Grossman, iar Cain şi Abel au ajuns în grădina unui bancher *gay* din Austria. Faptul că cele mai multe critici i-au venit pe filiera creştin-ortodoxă l-a enervat pe Grossman şi a decis să abordeze şi mai multe teme religioase controversate. Făcea multe reinterpretări şi intervenții. Pornea de la lucrări consacrate sau o situație şi le punea în alt context, modifica ceva, dând un alt sens. Obținea un alt adevăr, cum spunea Grossman.

Înainte de Crăciun l-a sunat pe Bunescu şi l-a chemat la el în atelier. Până atunci, doar Bunescu îl căutase pe el. Ba îl suna, ba îl vizita inopinat. Îl cam sâcâise în ultima lună, pentru că stabilise pentru aprilie data vernisajului la Berlin. Bunescu miza pe atenția criticilor înaintea Bienalei de la Veneția, când lumea era mai relaxată, minții mai

limpezi şi în felul ăsta spera să atragă păreri bune şi pentru picturile sale.

Bunescu avea la el o şampanie Moët & Chandon şi două pahare. Deborda de voie bună. Andrei îl aştepta fumând în faţa copacului de argint care era împodobit cu nişte beteală şi câteva globuleţe.

— Ai slăbit! începu Bunescu.

— Arta, Bunescule, spuse Andrei, mi se împuţinează trupul atunci când sunt în prezenţa artei.

— Îmi arăţi ceva? întrebă nerăbdător Bunescu.

— Îţi arăt, că nu mai scap de tine, spuse Andrei.

— Băi, mi se pare mie sau tu ai început să ai ceva din Brâncuşi? spuse Bunescu, uitându-se la hainele lui Andrei.

— Sau poate din Moş Crăciun? spuse Andrei.

Andrei Grossman era îmbrăcat cu o cămaşă albă şi o vestă din tweed. Nu mai avea burta din vară. Pantalonii groşi de stofă cădeau foarte bine pe el. Părea pregătit pentru o ieşire în oraş. Coborâră la etajul I şi se opriră în faţa unei uşi închise cu un lacăt.

— Ţi-l imaginezi pe Brâncuşi îmbrăcat în Moş Crăciun? întrebă Bunescu.

— Mai degrabă într-un Irod, spuse Andrei, zornăind cheile. Nici nu cred că exista Moş Crăciun pe vremea aia.

— Lucrurile se schimbă, domnule, spuse Bunescu.

— Se transformă, adăugă Andrei.

— Da' şi apar tot felul de anomalii, spuse Bunescu. Citisem un articol despre nişte maimuțe din Japonia, macacii de zăpadă, care stau în miezul iernii în nişte iazuri cu apă termală. Mă rog, acum muntele pe care stau maimuțele astea e rezervație şi un fel de grădină zoologică, vin turiştii şi fac poze cu maimuța, dar e interesant că au descoperit că maimuțele astea nu mai erau pure, nu mai erau maimuțele care credeau ei că sunt, se împerecheaseră cu alte maimuțe care ajunseseră p-acolo. Şi oamenii de ştiință japonezi, de frică să nu strice rasa, le-au împuşcat p-alea impure. Deci cum se numeşte asta?

— Postmaimuțărism, spuse Andrei.

— Păi, hai să-l împuşcăm şi noi pe Moş Crăciun, spuse Bunescu.

Andrei deschise uşile metalice şi intrară în hală: 200 de metri pătrați de întuneric. Aprinse luminile. Nişte neoane lungi pâlpâiră de câteva ori ca nişte molii filiforme, uriaşe, şi încremeniră albe pe tavanul înalt al încăperii. Lumina se concentra mai ales în mijlocul halei, unde stăteau cuminți în nemişcare ultimele lucrări ale lui Andrei Grossman.

— Wow, ce e, frate, aici? Soldații de teracotă? murmură Bunescu cu ochii cât cepele la statuile şi obiectele răspândite în hală.

Ajunseră în mijlocul încăperii. Într-un cerc de douăzeci şi cinci de metri pătrați stăteau şase statui asemănătoare. *Gânditorul* lui Rodin în şase exemplare: un obez, un transgender cu sâni, un somalez cu corp scheletic, un arab cu o vestă plină de explozibili, un papă şi un clovn de la McDonald's. Stăteau pe gânduri. Bunescu se opri în fața unei pietà negre de metal, care înfățişa o madonă de culoare cu buze groase, foarte slabă, ținând un copil mort în brațe. Zâmbetul galeristului era distant, pierit aproape. Formele erau neverosimile, vii şi tăcute, ca nişte martori ai luminii care se scurgea din neoanele reci. Lângă pietà era un Iron Man făcut din tabla unor cutii de Campbell's Soup. Robotul stătea întins pe jos cu o mână sprijinită de colacul unei toalete, ca şi când i-ar fi fost rău.

— Wow, făcu Bunescu în fața statuii. Ai stat ceva aici.

— Un an jumate cred că a durat cu totul, spuse Grossman. Două sute de cutii de supă.

— A fost bună supa măcar? întrebă Bunescu.

— O mizerie, spuse Andrei. Am aruncat-o la veceu. M-am gândit să o dau la săraci, dar cred că e plină de

conservanți. De fapt, cred că se mai poate citi eticheta cu ingredientele pe undeva pe lucrare.

— Băi, ce bine e Iron Manu ăsta, spuse Bunescu, lăsându-se pe vine în fața statuii.

— E o chestie cu inteligența artificială care poate fi dusă mai departe, spuse Andrei. Roboții şi arta vor fi o pâine de mâncat pe viitor. Cum ar fi un robot de prost-gust? Înțelegi?

— Da, da, da, făcu Bunescu, zâmbind prosteşte. Şi totuşi, cum faci să ajungi aici? Adică ai o idee peste care ai suprapus o altă idee a lui Warhol. De ce nu ai luat-o de la zero? Nu ştiu. Ți-o zic cu drag.

— Nu ştiu, asta iese din mine, spuse Andrei. Context. Văd lucruri pe care le conectez cu alte lucruri. Pentru mine, arta înseamnă idee în momentul ăsta, nu e stilistică. Ce stilistică aş putea să propun? Ideea e totul. Dacă aş putea să torn în metal sau piatră ideile astea din cap chiar atunci când îmi vin, cred că singura mea problemă ar fi materialul. Cred că ăsta o să fie şi viitorul până la urmă, maşini la care te conectezi şi îți preiau viziunea din minte şi o transformă în obiect. Pentru că acum până termin o lucrare durează luni de zile, ani uneori, şi multe din gândurile mele se estompează ca un dialog pe care îl aud în fugă trecând cu bicicleta pe lângă

nişte pietoni interesanți. Până ajung acasă, am uitat jumătate din cuvinte. Am perioade în care ideile astea se nasc abundent şi încep să lucrez la una din ele.

— Şi ce faci? Le notezi? spuse Bunescu.

— Da, dar majoritatea, după câteva săptămâni, luni, nu îmi mai spun nimic. Parcă le-ar fi scris sau gândit un străin. Fac schițe şi când le revăd nu mai recunosc nimic, nu-mi mai spun nimic.

— Din ce în ce mai valabilă mi se pare ideea cu bastarzii, spuse Bunescu, aşezându-se pe un scaun.

— Mi se pare că am omorât atâtea gânduri şi idei până acum şi că de fapt sunt un artist neputincios, spuse Grossman privind în gol. Mi se pare uneori că am ales cele mai proaste idei din alea pe care le-am avut. Aş prefera să am mai puține idei, dar fixe. Uite, fata asta de la salonul de masaj are o singură idee, să ajungă în Madagascar ca să vadă o floare de vanilie.

Bunescu râdea în hohote şi începu să desfacă şampania. Râsul se spărgea cu ecou de pereții halei şi se întorcea rece spre ei.

— Deci ai ales calea Tao? întrebă Bunescu.

— Mai mult de curiozitate, să văd cum se vede atelierul din balconul salonului, spuse zâmbind Andrei.

— Aha, şi stai cu fetele pe balcon la cafele şi ele îți povestesc despre Madagascar şi filozofia Tao, nu? spuse Bunescu pocnind dopul de la şampanie.

Grossman nu avea chef să vorbească despre salonul de masaj şi Ruxandra, dar îşi dădu seama că îi spunea Ruxandra în gândurile sale. Luă un pahar de şampanie şi ciocni cu Bunescu. Se simțea bine.

*

Andrei Grossman nu mai avea prieteni de mulți ani. Adică avea, dar majoritatea erau familişti şi lucrau la program în diverse corporații. Nu mai ştia nimic de ei. Orele la care putea el să iasă în oraş la o bere sau la un restaurant nu se nimereau niciodată în acelaşi timp cu orele prietenilor săi. Toți cei cu care îşi petrecuse tinerețea prin cârciumi, făcând şi desfăcând lumea, erau acum oameni serioşi, nişte bărcuțe dichisite care pluteau în jurul său, mai departe sau mai aproape. El era pe pluta lui dezordonată, plină de statui şi sculpturi contorsionate şi hidoase. Nu reuşea să se tragă aproape de niciuna din bărcile astea şi nici nu vedea un mal la care să ancoreze. Era singur, iar pietrele şi fiarele la care lucra nu făceau decât să-l tragă la fund uneori, într-o singurătate albăstrie

şi rece. Bunescu devenise, în condiţiile astea, noul său prieten. Mai văzuse lucrul ăsta întâmplându-se cu un prieten din facultate. Fuseseră nedespărţiţi câţiva ani, dar la un moment dat prietenul său a trecut printr-o depresie şi s-a retras foarte mult în el. După ce a trecut de perioada gri, şi-a făcut o formaţie de muzică rock, iar în lumea lui cei mai importanţi deveniseră membrii formaţiei. La vremuri noi, prieteni noi, spunea. Aşa că Bunescu era omul său nou acum. Nu fuseseră niciodată tovarăşi la cataramă, dar acum lucrurile se legau altfel, plus că discuţiile despre artă şi lume îi plăceau foarte mult. Entuziasmul lui Bunescu şi verva pe care o avea tot timpul îl distrau. Ieşeau la restaurant uneori sau se îmbătau în atelier printre sculpturi. Galeristul cheltuia sume enorme când intra în restaurante. Uneori apăreau din senin şi se aşezau la masa lor diverse personaje pe care Bunescu le ştia din tot felul de contexte. Bărbaţi sau femei dintr-o lume pe care Grossman nu o frecventa, o lume plină de bani şi de discuţii care se învârteau în jurul banilor. Bunescu îi ştia pe toţi. Le vânduse multora cel puţin un tablou pe care să-l pună în casele lor scumpe şi pline de sclipici, dar în felul ăsta crease o piaţă de artă în Bucureşti. Îi cultiva pe mulţi dintre ei. Avea un fel irezistibil de a le povesti despre lucrări şi de a-i convinge

să scoată din buzunar mii de euro. Din cauza asta, mulți galerişti şi artişti români îl disprețuiau sau se fereau de el. Era prea alunecos. Discursul elitist, de absolvent de Filozofie şi Istoria Artei, nu se potrivea cu cluburile de fițe din Bucureşti şi nici cu barurile stângiste unde se întâlnea la dezbateri cu alți artişti şi ideologi ai momentului. Asculta manele, recita poezie contemporană română cu toți poeții beţivi şi trăgea cocaină de pe tot felul de perechi de silicoane. Asta îl distra pe Andrei şi chiar începuse să fie curios în legătură cu picturile lui. Eclectismul din viața lui Bunescu nu putea fi decât un semn bun pentru posibila lui artă.

*

— Ştii ce e ăla un bastard? întrebă Andrei cu voce moale, trăgând dintr-o țigară.

— Un bastard? Un ticălos, nu? spuse Ruxandra, strângând sticluțele cu ulei de masaj împrăştiate pe jos. Un nenorocit.

— Nu chiar, spuse Bunescu, bastard înseamnă copil din flori, fiu ilegitim. Poate în engleză a căpătat sensul ăsta de ticălos.

— Păi, da, cred că la sensul din engleză m-am referit şi eu, spuse Ruxandra. M-am uitat la prea multe filme, cred. Da' de unde o fi venit expresia asta cu copil din flori totuşi? Am avut o colegă la facultate care a rămas însărcinată şi zicea că face un copil din flori. Înțeleg ce înseamnă, dar nu înțeleg cum s-a ajuns la expresia asta.

— Bănuiesc că are legătură cu faptul că e ca şi când mama se trezeşte cu un copil în brațe, singură, în mijlocul unui câmp plin de flori, spuse Andrei.

— Păi, şi de ce nu le spune *copii de câmp* sau *copii de pădure*? spuse Ruxandra. Adică are mai mult sens să-i spui *copil de pădure*, nu? În pădure e mai probabil să dai peste un copil abandonat la rădăcina unui copac.

— Câmpul de flori e o chestie legată de ideea de puritate, de înflorire, spuse Andrei, ridicându-se în capul oaselor pe marginea patului.

Stinse țigara încet şi continuă:

— Floarea e simbolul mamei, e pură, ea nu are nevoie de altă floare ca să înflorească, iar bărbatul e ca o albină care o polenizează şi apoi o părăseşte.

— Mda, bastard ar trebui să însemne şi ticălos la urma urmei, spuse Ruxandra, trăgându-şi halatul pe ea. Are legătură cu tatăl.

Andrei se ridică, scoase trei bancnote din portofel şi le întinse fetei care îl privea serioasă.

— Ştii, mulți clienți nu vin şi a doua oară la mine, spuse fata. Cami îmi spune că se plâng că nu ştiu să fac sex. Tu de ce vii de atâtea luni doar la mine?

Grossman se uită la ea cu o privire blajină, îi zâmbi şi îi îndesă banii în palmă.

*

Berlinul a fost un succes. *Bastards & Sons* a atras critici bune şi mulți colecționari. Galeria lui Bunescu era în cartierul Mitte, într-o clădire numită Tacheles Kunsthaus. Clădirea fusese construită într-un fost cartier evreiesc, iar pe timpul naziştilor devenise închisoare. Imediat după căderea zidului, mai mulți artişti s-au mutat acolo şi au transformat-o într-un loc frecventat de tot felul de personaje. Spațiile largi şi simple puteau suporta orice. Andrei mai fusese la Tacheles în urmă cu vreo 20 de ani, cunoscuse o nemțoaică acolo şi de la ea aflase că în idiş Tacheles însemna „vorbire limpede”, ceea ce îl amuzase, pentru că tocmai trecutul locului părea să fie ascuns vizitatorilor. Dăduse peste nişte artişti acolo care se zbăteau într-o artă gestuală sau comercială. Nu fusese

prea impresionat. Dar lucrurile se schimbaseră. Acum erau mai multe galerii organizate pe cele patru niveluri. Bunescu se ocupase bine de spațiul închiriat şi amenajase o sală foarte mare pentru sculpturi la parter. Andrei a stat toată luna mai la Berlin. I s-au părut interesante chiar şi picturile lui Bunescu. Erau nişte variațiuni pe teme de fizică cuantică. Quarcii care trăiau în universuri paralele sau ilustrări ale anulării timpului cu personaje desprinse din cluburile de fițe pe care le frecventa, plasate în context preistoric sau de război. Se potriveau cu sculpturile şi asta îl bucurase cel mai mult. Stătea mai tot timpul în barul de la ultimul etaj al clădirii, care arăta foarte industrial, dar în acelaşi timp avea un aer cald, misterios. Era printre puținele locuri din Berlin unde se mai putea fuma la orice oră. Aici s-a întâlnit şi cu cei câțiva colecționari care au cumpărat sculpturile una câte una, aici a dormit cu Bunescu într-o noapte după ce au băut de bucurie pentru că acesta primise o ofertă pentru două dintre tablourile sale. Erau chiar să se şi bată după ce Andrei a glumit spunându-i că el crede că de fapt şi-a înscenat cumpărarea tablourilor.

Într-o seară de la finele lui mai, Andrei Grossman stătea într-un restaurant thailandez de peste drum de galerie. Mâncase o supă foarte aromată cu fructe de mare,

în care se simțea puternic ghimbirul şi *lemon grass*-ul. Aveau ceva din mirosul pe care îl simțise de multe ori la salonul de masaj şi devenise uşor melancolic. Peste drum, Bunescu se pregătea de *party*. Vânduse două tablouri cu câteva sute de euro şi luase de toți banii vin şi bere. Nu avea chef de încă o beție. Se săturase de atâta socializare şi alcool turnat în neştire. Îşi dorea linişstea din atelierul lui, soarele orbitor, singurătatea de dimineață, un masaj. Bunescu îl suna disperat. Îl vedea pe geam. Ieşise în fața clădirii Tacheles cu telefonul la ureche şi părea foarte agitat. Andrei zâmbi şi atinse cu degetul ecranul telefonului.

— Hai, frate, unde ai dispărut? începu Bunescu cu un potop de entuziasm. Au venit nişte artizde. Sunt singur aici. Unde eşti?

— Uită-te peste drum, îi spuse Andrei şi îi făcu un semn cu mâna din spatele geamului imens.

Urmă încă o noapte de beție. A doua zi de dimineață, Andrei se sui în primul avion spre Bucureşti. Rămase câteva zile în apartamentul lui din nordul oraşului. Se simțea obosit şi epuizat de atâta artă. Cu anii realizase că partea cu expozițiile îi displăcea cel mai mult şi ar fi vrut să scape cât mai repede cu câteva aplauze sau înjurături şi să nu trebuiască să dea ochii cu diverşi colecționari sau

amatori cărora să le dea explicații. Totul devenise în jurul lui o discuție legată de lucrările sale. Rămase câteva zile în casă. Fumă multe țigări, revizuind ideile pe care şi le notase de-a lungul timpului. Erau departe de el toate. Seara stătea ore în şir pe balcon şi se uita la luminițele maşinilor filtrate prin coroana teiului din fața blocului. Se strecurau ca nişte licurici care agitau şi mai tare parfumul florilor din copac şi îl încălzeau insuportabil. În câteva săptămâni urma să fie ziua lui, 47 de ani. Ar fi putut să o invite pe Ruxandra în oraş, se gândi de câteva ori, dar i se părea insuportabil. O relație cu o studentă care făcea masaj erotic i se părea mai greu de explicat decât lucrările sale. Cum ar putea să o scoată din context pe fata de la salon? Era expert în a băga în context lucruri, nu şi în a inventa unele noi.

Într-o după-amiază sună Bunescu. Îl căutase la studio şi nu îl găsise. Atunci îşi dădu seama că Bunescu nu fusese niciodată la el acasă, că practic nimeni nu mai fusese la el acasă de ani de zile. Dacă ar fi murit în somn, l-ar fi găsit poate doar vecinii din bloc cu Poliția după mirosul de cadavru. Îl umflă râsul şi îi spuse galeristului să-l aştepte, că e pe drum. Făcu un duş şi îşi puse nişte haine curate. Ajunse după vreo oră la studio. Bunescu nu era de găsit. Urcă la etaj. Copacul de argint nu mai

strălucea ca de obicei. Un strat de praf îl făcea să pară şters şi mai întunecat, de parcă se uscase. Se apropie de fereastra mare şi privi spre balconul salonului de masaj. Era gol. Bannerul cu TAO MASSAGE fusese înlocuit cu o casetă luminoasă. Îl sună pe Bunescu.

— Am ajuns, spuse Andrei. Ai plecat?

— Nu, vin imediat, spuse Bunescu.

— Scuză-mă că a durat atâta, spuse Andrei. Mă adaptez cam greu la Bucureşti. Era ceva urgent?

— Nu, vin imediat, spuse Bunescu.

— Eşti la vreo terasă? întrebă Andrei. Vrei să vin eu? Spune-mi unde eşti şi vin.

— Nu e nevoie, spuse Bunescu şi apăru în balconul salonului de masaj, făcându-i cu mâna.

Izbucni într-un hohot de râs. În urma lui apăru Melinda, râzând şi ea.

— Hai, frate, că au intrat banii, spuse Bunescu râzând isteric. Te aştept la salon.

Soarele ieşi din spatele blocului şi invadă fațada studioului cu o mişcare lentă în hohotele de râs ale lui Bunescu.

*

De ziua lui, Andrei Grossman îşi puse o cămaşă albă şi nişte pantaloni de stofă gri, se bărbieri şi se prezentă la salonul de masaj fără să-şi facă programare. Melinda era ocupată. Aşteptă pe un fotoliu din recepția salonului. Nişte beţişoare parfumate împrăştiau un miros de levănțică înecăcios. După vreo douăzeci de minute, un tip cu chelie şi ochelari, uscățiv, cu un rucsac pe umăr, ieşi şi o salută discret pe Cami, care urmărea ceva pe telefonul mobil. Melinda apăru şi ea după vreun sfert de oră şi nu-l recunoscu de prima dată pe Andrei.

— Ce schimbat eşti! spuse fata.

— Sper să te ajute şi să te bucuri, spuse Andrei şi îi puse în mână un plic în care se aflau câteva mii de euro şi un bilet dus-întors spre Antananarivo.

Se întoarse şi dispăru printre draperii.

Capul de girafă

Mă trezisem cu un gol în stomac. Ăsta e golul în care peste vreo câteva luni aveam să simt din nou fluturii cum se zbat. Eram optimist. Ca pe vremuri, frate. Mai aveam de dat totuşi nişte kilişoare jos: burta, curul şi țâțele. Da,

aveam țâțe. Cel mai probabil apăruseră din cauza gravitației şi a statului la birou. Dacă aş fi lucrat pe o stație spațială, lucrurile ar fi stat cu totul altfel şi, în orice caz, probabil că şi ei i-ar fi fost mai greu să mă înşele. Sau poate că m-ar fi înşelat oricum şi pe stația orbitală. Cine ştie? Bănuiesc că şi acolo, din când în când, trebuie să mai vină cineva care să aducă mâncare cosmonauților – salate, fructe, lucruri care nu cresc în spațiu. La un moment dat, sigur aş fi prins-o cu cracii în sus peste vreun astronaut rus. Sau sub el. Cine poate spune care este susul şi josul în spațiu? În orice caz, aş fi avut mai multă satisfacție să o dau afară din casă pe uşa cu vedere spre lună şi să-i arunc hainele pe hublou, să plutească prin vid înghețate, fără drum de întoarcere. În ceea ce mă priveşte, țesutul adipos ar fi fost dispus uniform pe toată suprafața corpului şi nu aş mai fi avut țâțe din cauza gravitației. Dacă stau bine să mă gândesc, gravitația era vinovată pentru multe probleme din viața mea. Erau şi câteva lucruri bune totuşi în legătură cu gravitația. Spre exemplu, cățărarea. Cățărarea mergea de minune în condiții de gravitație pământeană, nu era nevoie de prea mult efort sau scule speciale şi era favorizată la maxim de faptul că fusesem părăsit de iubita mea după 14 ani de relație.

Acum puteam să mă cac oricând cu uşa de la baie deschisă.

Aşa că stăteam pe tron cu uşa deschisă. Televizorul era dat la maxim pe VH1 Classic. Făcusem deja cele 40 de flotări zilnice şi mă rugam ca după ce termin treaba pe care o începusem în baie să am cu două kilograme mai puțin când mă voi sui pe cântar. Mă mângâiam cu o mână pe burta revărsată şi mă întrebam unde citisem prima oară despre scamele care se adună în buricul graşilor. Cam în acel moment din difuzoarele televizorului a început să se audă otrăvitor un cântec: era Madonna de acum 20 de ani. Am rămas visând cu ochii pironiți în girafa pe care Laura o pictase pe faianța din baie acum câțiva ani. Laura era o artistă care voia să transforme totul în jurul ei. Lucrurile normale erau banale, plictisitoare. Aşa ca baia, iar noi nu voiam o baie în care să ne plictisim atunci când ne căcam, nu, Laura? Pictase şi nişte şoricei care urcau pe cada de la baie, iar deasupra cuierului pentru prosoape pictase nişte vrăbiuțe. Girafa însă ocupa aproape tot peretele, părea naivă şi mă privea cu nişte ochi mari, la fel cum mă privise şi Laura când mi-a spus că trebuie să ne despărțim.

Când Madonna a ajuns la a doua strofă, gândurile mele pendulau între două lucruri. Primul era figura unui tip din

tinerețe care publicase un volum de poezii cu o poză a artistei pe copertă. Cu tipul ăsta am avut odată o conversație la o terasă. El voia să mă convingă să mă apuc de scris, iar eu eram curios să aflu ce muzică ascultă şi dacă are o iubită. N-am ajuns prea departe cu conversația. Eu aveam chef de băut bere, iar el se săturase de întrebările mele. După vreo câțiva ani l-am revăzut într-un autobuz pe la Universitate, era îmbrăcat în haine de călugăr şi am aflat ulterior că renunțase la visul lui de prozator. Ca şi mine, care mă îndrăgostisem în cele din urmă de o fată care merita toată atenția: Laura.

Al doilea lucru era girafa de pe perete care se uita direct în ochii mei şi care avea ceva din duioşia Laurei. Mi-am dat seama dintr-odată că girafele nu erau nişte creaturi urâte. Le văzusem mereu ca pe nişte animale amuzante cu gâtul lor lung, dar atunci, acolo, în baie, cu melodia Madonnei în urechi, am realizat cât de elegante erau animalele astea.

Am tras apa şi am ieşit nostalgic din baie. Doamne, cât de mult iubea Laura girafele! m-am gândit. Le desena peste tot, îşi cumpărase haine cu girafe, polonic cu girafă, căni cu girafe, pernă în formă de girafă. Şi chiar am fost până în Kenya într-un safari să vedem girafe sălbatice. Țin minte că s-a supărat foarte tare când bucătarul a întrebat-

o dacă i-a plăcut supa de girafă pe care tocmai ne-o servise. A spart câteva pahare şi apoi a luat-o la picior prin savană, să nu mai vadă oameni. Zicea că vrea să doarmă cu girafele. Noroc cu şeful expediției, care a pus mâna pe o puşcă şi a tras două focuri în sus, spre lună. Laura s-a speriat atât de tare, încât s-a prăbuşit la pământ şi a început să se pipăie ca să fie sigură că nu a fost atinsă de vreun glonț. A doua zi ne-am întors acasă.

Mi-am făcut o cafea şi am dat un *search* pe YouTube să mai ascult piesa o dată. Am căutat versurile şi m-am oprit la refren:

All by myself
I don't need anyone at all
I know I'll survive
I know I'll stay alive
All on my own
I don't need anyone this time
It will be mine
No one can take it from me
You'll see

Cum adică „It will be mine"? Am mai căutat pe Google şi am dat peste un articol întreg pe Wikipedia despre melodia Madonnei. *Madonna was asked whether the track was about revenge to which she replied „No, it's about empowering yourself"*, a-ha, o pulă *empowering*. Când eşti

lăsat cu 30 de kile în plus pe tine şi casa plină de girafe, nu prea îți mai arde de *empowering*, nene. De ce să-ți fie ruşine să recunoşti că vrei să te răzbuni? De ce să sufăr doar eu şi ei să-i fie bine? Probabil că acum îşi caută vopsele să picteze girafe în alte case, nu? Şi în momentul ăla mi-a venit ideea. Cum de nu mă gândisem mai demult?

Arta trebuia răsplătită cu artă, aşa că am sunat direct la Andrei Poenaru, un vechi amic de şprițuri şi scandal, care se credea mare sculptor. Nu reuşise să vândă nicio sculptură niciodată. Singurele sculpturi pe care le vânduse erau nişte bănci turnate în ciment pe care îți îngheța curul în față la Cărtureşti. Era mult spus că le vânduse, pentru că în realitate banii pe care i-a primit i-a băut în câteva seri pe terasa din spatele librăriei.

— Salutare, domnul Branchiuzi! Cum merge treaba cu arta? l-am întrebat.

— Oooo, ce mai face domnul jurnalist de investigație sportivă? mi-a întors-o.

— Uite, o ard celibatar, am dat-o eu relaxat.

— Cum, mă? Te-ai despărțit de Laura?

— Da, *boss*, mi-a cântat marşu' acum vreo două săptămâni. Adică şi-a cântat singură marşul, că s-a mutat de la mine. În fine, te-am sunat că vreau să te rog ceva. Să

nu râzi de mine, dar chiar vreau să-i fac un cadou de despărțire, aşa, să-şi aducă aminte de mine, şi m-am gândit că poate tu poți să mă ajuți.

— Da, mă, ia zi, din ipsos se poate orice.

— Ştii că ei îi plăceau mult girafele.

— Aha, îmi aduc aminte.

— Băi, deci vreau să-mi faci o sculptură. Un cap de girafă în mărime naturală.

— Aha, da, se poate.

— Şi vreau capul girafei să aibă gura deschisă şi din gură să-i iasă o pulă lungă în loc de limbă şi să-i atârne într-o parte.

— Băi, ce tâmpit eşti! O să se supere, mă.

— Dă-o, mă, în pula mea. Şi stai aşa, vreau să-i bagi într-una din urechi inelul ei de logodnă, ca şi când ar fi un cercel pe care îl poartă girafa.

— Mamă, da' te-a supărat rău de tot.

— Păi, s-a trezit la 38 de ani să alerge după bărbați, mă?

— Poate îşi revine, mă. Ai mai vorbit cu ea?

— Ce să-şi revină, frate? Şi-a pus palma în cur şi a trântit uşa după ea.

— Băi, dar fii atent, că eu nu fac girafe anatomice. La mine girafele sunt reinterpretări. Ştii doar ce sculptez eu de obicei.

— Da, mă, ştiu. Nu e nicio probelmă. Să fie în mărime naturală şi pula aia în gură contează cel mai mult să se vadă.

— Uite, dacă vrei ceva corect anatomic, am o fostă colegă de facultate care are un proiect cu mulaje după animale moarte din grădinile zoologice din Europa. Am văzut tot felul de pinguini, zebre, antilope cărora le-a făcut mulaje. Vrea să tragă un semnal de alarmă pentru speciile pe cale de dispariție.

— Păi, ce, mă, şi zebrele sunt pe cale de dispariție? Mai dă-le-n pula mea, că sunt nişte cai. Doar nu au vânat şi zebrele din Africa.

— Nu ştiu, frate, e foame mare în Africa şi plus că se taie pădurea ecuatorială, savanele devin deşerturi. Probleme.

— Şi crezi că tipa asta are şi un cap de girafă?

— Eu zic că poți s-o-ntrebi.

— Şi poate să-mi pună şi o pulă în loc de limbă în gura girafei?

— Cred că asta pot eu să te rezolv dacă faci rost de mulaj. Că de fapt mie mi-e silă, frate, să fac mulajul şi să

stau să calculez anatomii pentru girafe. Tu vezi dacă are tipa mulaj de girafă şi mai departe mă ocup eu şi ți-o fac cum vrei tu.

— Arată bine tipa asta?

— Gina? E activistă d-asta cu o sută de câini acasă, salvează planeta. Nu cred că vrei să te legi la cap. Să nu-i spui la ce-ți trebuie mulajul, că se supără.

— Bine, mă. Păi, trimite-mi numărul şi eu o sun şi pe urmă îți spun ce am rezolvat.

Pe Gina Popescu o ştiam de fapt. Doar că atunci când am cunoscut-o eu, toată lumea îi spunea Bella, că aşa o botezaseră la New York, unde făcuse un master în artă plastică. Se întorsese de acolo vegană şi cu o iubire imensă pentru câinii vagabonzi. Laura o invitase la ziua ei pentru că se ştiau din facultate, iar Bella era în vogă. Făcuse nişte statui cu câini vagabonzi morți pe care le împrăştiase prin oraş, iar pe piedestalul din Piața Presei pusese o lucrare cu o babă care ținea în lesă un căcat de câine supradimensionat. Era un protest față de stăpânii de câini care nu strângeau rahatul după potăile lor, apăruse şi la televizor statuia şi autoarei i se luaseră interviuri. Era în vogă, ce să mai. Țin minte că la petrecerea Laurei a lăudat foarte mult tarta Tatin pe care o făcusem, că îi aducea aminte de o tartă pe care o mâncase

într-un restaurant din SoHo. Mi-a făcut capul calendar cu SoHo şi cu comunitatea bucătarilor *gay* din New York, dar îmi făcea plăcere să o ascult, pentru că de câte ori îmi explica ceva gesticula frumos, iar sânii ei se mişcau vizibil sub bluza de mătase pe care o purta. Oricum, am aflat pe urmă de la Laura că era lesbiană şi că singurii bărbaţi cu care putea să interacţioneze erau graşii cu simţul umorului sau homosexualii.

Evident că nu-i plăcea să-i spun Gina şi asta a iritat-o din prima secundă.

— Mă scuzaţi, am numărul dumneavoastră de la Andrei Poenaru.

— Andrei Poponaru, acest *gay* trist al sculpturii româneşti de căcat. Lumea cumsecade îmi spune Bella Popescu. Lumea care mă cunoaşte, nu toţi labagiii din Bucureşti.

— Cred că ne-am şi cunoscut la ziua prietenei mele, Laura Georgescu, zic eu, aducându-mi aminte tot contextul.

— Aaa, Laura, da. Ce mai face? întrebă mai vioaie dintr-odată.

— E bine. Se pregăteşte de o nouă expoziţie. Tot cu girafe, am minţit eu relaxat.

— Da, ce drăguțe sunt girafele ei pictate! exclamă din ce în ce mai prietenoasă.

— De asta v-am şi sunat, că vreau să-i fac o surpriză. Vreau să-i ofer un cap de girafă sculptat şi Andrei mi-a spus că dumneavoastră aveți un proiect foarte interesant cu mulaje după animale sălbatice, am început eu să mă bâlbâi.

— Ce drăguț, da, dar hai să nu ne mai domnim atâta, că încep să mă simt de 60 de ani. Deci cu ce pot să te ajut? puse ea accentul pe TE.

— Vreau să-i fac cadou Laurei o sculptură frumoasă cu un cap de girafă şi mă întrebam dacă poți să mă ajuți, fac eu un rezumat.

— Dragul meu, în seria mea de mulaje nu am nicio girafă deocamdată, dar ai mare noroc, pentru că săptămâna viitoare urmează să fie eutanasiată o girafă foarte bolnavă de la Grădina Zoologică Băneasa. Dacă îți doreşti aşa de tare mulajul, te invit să vii cu mine şi să mă ajuți să imortalizez biata creatură, îmi spuse cu tristețe în glas.

— Sigur că da. Doar să îmi spuneți în ce zi şi vin să vă ajut cu cea mai mare plăcere, spun eu, nevenindu-mi să cred în ce mă bag şi gândindu-mă că totul se va întampla

foarte de dimineață şi că va trebui să mă trezesc devreme, ca la tăiatul porcului.

Dar o făceam pentru mine. Era doar pentru mine.

M-a sunat într-o seară după ora 9 şi mi-a spus că miercuri urma să vină veterinarul care va face eutanasia, deci miercuri dimineață la ora 6 să fiu în fața intrării de la Zoo Băneasa. Am vrut s-o-ntreb de ce pula mea omorau ăia o girafă cu noaptea în cap, că doar nu se apucau să o facă jumări şi pastramă, dar mi-a închis rapid, spunându-mi să-i transmit salutări Laurei.

Miercuri la 5 jumate dimineața mă suiam într-un taxi. Eram încă beat. Marți fusese ziua unui coleg de la ziar şi băusem până pe la 3 dimineața, aşa că mi-a luat ceva să înțeleg de ce m-a întrebat taximetristul dacă au mai adus animale noi la Grădina Zoologică în ultima vreme şi am izbucnit în râs abia după vreo zece minute de tăcere.

— S-a întamplat ceva? mă întrebă din retrovizoare şoferul.

— Nu, dar cred că m-ați confundat cu cineva de la Grădina Zoologică, i-am răspuns, calmându-mă.

— Nu v-am confundat cu nimeni. Am crezut că lucrați la Zoo dacă mergeți aşa devreme acolo, răspunse taximetristul.

— Şi dacă eram îmbrăcat în preot şi mergeam la Zoo ce ați fi zis? am încercat o glumă.

Taximetristul se uită la mine prin retrovizoare o clipă şi zâmbi.

— Aş fi zis că cineva a futut un cal în pizdă, răspunse.

— Interesant. Popa înseamnă necaz? am întrebat, încercând să-mi dau seama ce vrea să zică.

— Păi, ai mai văzut matale pe cineva să cheme de plăcere un popă la Grădina Zoologică, miercurea, pe la 6 dimineața? răspunse bărbatul imperturbabil.

— Corect. Adevărul e că azi o girafă o să fută un cal în pizdă, am răspuns gânditor.

Bella mă aştepta în fața intrării. Când m-am dat jos, am simțit toată mahmureala cum mi se adună în sânge şi creierul cum se izbeşte de cutia craniană în timp ce calc pe asfalt. Bella arăta la fel de bine ca atunci când ne cunoscuserăm la ziua Laurei. Eu eram mai gras cu vreo 15 kilograme şi simțeam că o să leşin dacă nu beau nişte apă. Şi toate astea numai din cauza curvei ăleia iubitoare de girafe.

Ne-am salutat. Bella nu era foarte prietenoasă şi m-a rugat să o ajut cu materialele. Ne-am suit în maşina ei şi am intrat în curtea Grădinii Zoologice. Ne-am oprit în fața unei clădiri din care au ieşit câțiva oameni. Unul din ei şi-

a făcut loc pe bancheta din spate şi ne-a ghidat. Era medicul veterinar. Am trecut pe lângă ţarcurile cu feline şi zebre şi mi-am adus aminte de ce discutasem cu Poenaru.

— Zebrele sunt animale pe cale de dispariţie? am întrebat preocupat.

— Aproape toate animalele sălbatice sunt în acest moment pe cale de dispariţie, îmi răspunse medicul din spate.

— Şi ce animale sălbatice nu sunt pe cale de dispariţie? Bănuiesc că sunt câteva specii totuşi care o duc bine, am spus eu uşor contrariat.

— Da, probabil că ciorile şi porumbeii care se cacă pe sculpturile mele sunt nişte specii de animale sălbatice în afara oricărui pericol, răspunse acră Bella.

Pe interiorul încheieturii mâinii i se vedea ştampila unui club în care probabil că se distrase până târziu după dispoziţia pe care o avea.

— Şi girafa ce problemă are? am întrebat, verificându-mi pulsul.

— Girafa e giraf de fapt, a răspuns repede veterinarul. Este singurul mascul pe care îl avem aici şi a îmbătrânit. Din cauza asta cred că a făcut un accident vascular şi are o pareză pe picioarele din spate. Cel mai bine pentru el e să fie eutanasiat, să nu se mai chinuie.

Am ajuns şi la locul faptei. Un staul înalt făcut din ţevi de metal adăpostea girafa bătrână şi câteva antilope. În momentul în care am intrat, antilopele au început să se agite şi să alerge de colo colo. Un îngrijitor le-a eliberat într-un ţarc mai mare şi am rămas singuri cu girafa care părea şi ea destul de speriată, dar nu avea deloc mobilitate. Picioarele din spate îi atârnau ţepene spre pământ. Gravitaţia îşi făcea treaba încă o dată.

— Are un nume? am întrebat veterinarul cu ochii ţintă la girafa care se târa foarte greu într-un colţ al staulului.

— Sile, spuse veterinarul în timp ce încărca pe ţeava unei puşti speciale doza de tranchilizant.

— Ce romantic, Sile! mormăi Bella.

— Da, Sile, ca pe îngrijitorul pe care l-a omorât acum câţiva ani cu o lovitură de copită direct în frunte, lămuri veterinarul.

— Sile, se pare că ai fost condamnat la moarte, începu Bella, apropiindu-se de girafă. Dumnezeul girafelor să te aibă în pază.

— Doamnă, eu vă recomand să aşteptaţi să-l adormim şi pe urmă să vă apropiaţi de Sile, spuse veterinarul plictisit şi ţinti pulpa din spate a girafei.

Trase şi săgeata se înfipse în muşchii fără simţire, dar zgomotul produs de cartuş sperie animalul. Girafa se

ridică pentru o secundă pe picioarele din spate într-un spasm şi apoi ateriză pe membrele din faţă. Câteva momente rămase în picioare, sprijinindu-se pe toate cele patru membre. Fusese o girafă simpatică şi impunătoare la un moment dat. Acum urma să-şi dea obştescul sfârşit, aşa că după două minute de echilibristică leşină şi se întinse cât era de lungă pe pământ, nu înainte s-o lovească pe Bella cu capul în cădere. Bella ateriză într-un morman de rahat de girafă, spre satisfacţia doctorului veterinar, care spuse sec un *V-am zis!* şi se întoarse cu spatele.

Am ajutat-o pe Bella să se ridice. Înjura girafa defunctă de mama focului, probabil că îşi dăduse seama că nu era un giraf *gay*. Am dus-o la maşină, unde a început să-şi dea jos de pe ea hainele murdare de rahat. Sile trecea în lumea celor mai drepte girafe făcând o nouă victimă, iar victima icnea scârbită şi stătea în chiloţi şi sutien, uitându-se plină de furie spre îngrijitorii care admirau spectacolul. Am crezut pentru un moment că o să rămână în chiloţi şi o să-i ia mulajul girafei aşa, dar din portbagaj a scos o salopetă pe care a tras-o repede pe ea.

Sile murise până am terminat de amestecat materialele pentru mulaj.

— Vă deranjează dacă îi scoatem limba afară din gură aşa, într-o parte, ca să se înțeleagă mai bine că este moartă girafa? întreb eu, deschizând gura girafei şi scoțându-i limba uşor într-o parte pentru exemplificare.

— Mă doare în pulă, fu singurul comentariu pe care l-am auzit venind dinspre Bella.

Capul de girafă era destul de greu şi ne-am chinuit ceva să-l ridicăm de la pământ ca să-i luăm mulajul. Tehnica era destul de complicată. Iar după câteva încercări de a-i imobiliza capul, Bella a cedat nervos.

— Trebuie să-i tăiem capul, că nu pot să-l manevrez şi stric materialul aiurea, spuse către veterinar.

— Faceți cum ştiți, nu e treaba mea. Eu doar am adormit animalul, spuse medicul, împachetându-şi sculele.

— Păi, şi mă poate ajuta cineva cu un cuțit şi un fierăstrău, că nu pot să-i tai capul cu mâna goală, se enervă Bella.

Unul din îngrijitori scoase un cuțit şi un topor dintr-o sacoşă şi i le dădu Bellei, care începu să-i taie gâtul girafei. Când ajunse la coloana vertebrală a animalului, se opri şi îşi aprinse o țigară, obosită de efort.

— Domnule Panait, vă doriți foarte tare o sculptură cu cap de girafă? întrebă Bella, privind spre gâtul ciopârțit al animalului.

— Da, am bâiguit eu.

— Atunci puneți mâna pe topor şi folosiți forța dumneavoastră superioară ca să terminăm dreacu' o dată circul ăsta, spuse Bella.

Am luat toporul şi am început să dau, imaginându-mi girafa din baie cum se face țăndări. Terapie, mânca-ți-aş, îmi spuneam. Din patru lovituri, capul girafei cu vreo 60 de centimetri de gât se rostogoli la picioarele mele. Satisfacție maximă. Mi-aş fi făcut nişte selfie-uri ca să i le trimit Laurei.

Treaba a mai durat vreo două ore, timp în care mahmureala pusese stăpânire pe mine cum trebuie, aşa că la un moment dat am vomitat lângă un țarc în care se aflau nişte vulturi obosiți.

— Vai, ce sensibil eşti! exclamă Bella spre mine în timp ce mă ştergeam la gură. Chiar iubeşti animalele astea. Îmi închipui că nu ți-a fost uşor să tai capul unei girafe.

Prin gard, vulturii ciuguleau din voma mea.

Am ajutat-o să-şi strângă materialele şi să le bage în maşină, după care s-a oferit să mă ducă acasă. Am refuzat-o politicos şi i-am spus că mai aveam nişte treabă

în zonă. A plecat zâmbind, iar eu m-am întors lângă cadavrul girafei. Îngrijitorii au adus un tractor şi au legat girafa cu un cablu de picioarele din spate. Mi-au zis că urmează să o tranşeze ca să o dea la tigri.

— Şi cu capul ce faceți? am întrebat gânditor.

— Păi, capul îl ardem, că nu putem să-l dăm la animale, că se joacă cu el şi se sperie copiii, mi-a răspuns un îngrijitor bătrân.

— Nu mi-l dați mie? am întrebat cu o sclipire în ochi.

— Păi, ce să faceți cu el? se sperie puțin bătrânul.

— Îl împăiez, am minţit eu.

— Cred că trebuie aprobare. Ştiți cum e. Animalele astea sunt pă inventar. Vorbiți cu şefu' dacă e, mormăi bătrânul.

Cu 150 de lei am obținut aprobarea şefului, un sac de plastic şi o sacoşă de rafie imensă din care capul de girafă ieşea puțin în afară. Mi-am dat jos geaca şi l-am acoperit. Şoferul de taxi se uita la mine în retrovizoare uşor speriat. Aveam sânge de girafă uscat pe față şi un rânjet tâmp. Oare Sile ajunsese deja în Raiul girafelor sau era la judecată? După câte îndurase în viața asta, probabil că stătea la dreapta tatălui girafelor şi privea de sus cum toată lumea se pregătea de Valentine's Day.

Poezie pentru poeți de peste 50 de ani

E 11 iunie. Mircea Cărtăreanu are o seară plăcută, ca în fiecare an de ziua lui, se pregăteşte să citească prietenilor câteva din ultimele poeme scrise de el anul acesta. A devenit o tradiție de vreo zece ani încoace, Mircea îşi citeşte cele mai bune poezii de peste an de ziua lui. Un nou an, un nou volum, îi place să zică de fiecare dată şi explică, mai în glumă, mai în serios, despre ce urmează să citească în timp ce soarbe din paharul de vin. Toată treaba a început înainte să facă Mircea 38 de ani, când încă îl chema Mircea Cărtărescu şi lucra în publicitate, copywriter. Reîncepuse să scrie poezie la modul serios după o pauză de 18 ani, spunea că simte că ăsta e destinul lui, să fie poet. A terminat un volum consistent de poezie în care se regăseau toate crizele existențiale şi problemele lui, mai ales problemele cardiace, şi l-a trimis către mai multe edituri, dar niciuna nu a dorit să-l publice. A primit multe motive de refuz, dar cel pe care îl auzea cel mai des a fost că nu poate exista decât un singur Cărtărescu în literatura română, Mircea Cărtărescu, celebrul poet contemporan român. A mai trimis o dată volumul, semnându-se, ca o glumă artistică, Mircea Cărtărescu II, dar editorii şi redactorii i-au zâmbit

politicos la sfârşitul e-mail-urilor în care le părea rău că nu pot să publice volumul. A fost dezamăgit o perioadă. Pe urmă, un prieten, autor de proză, i-a recomandat să-şi schimbe numele şi să mai încerce, să nu se lase păgubaş, că e loc pentru toți poeții în rafturile librăriilor. În următorul an, Mircea a început procedurile pentru schimbarea numelui din Cărtărescu în Cărtăreanu. Nu voia să piardă definitiv legătura cu poezia pe care simțea că numele lui o avea şi a păstrat rădăcina „cărtă”. Nu şi-a imaginat însă calvarul prin care avea să treacă şi drumurile pe care a trebuit să le facă între diversele autorități ale statului responsabile cu evidența populației, la care s-au adăugat certurile cu soția că de ce nu publică sub pseudonim, de ce are nevoie să-şi schimbe numele legal, că nu se gândeşte şi la ea, că riscă să piardă legătura cu familia lui pentru un moft. Dar Mircea se blocase în ideea aceasta, voia neapărat să-şi schimbe numele. Credea în destinul lui de poet şi i se părea prea puțin un pseudonim, legase, practic, aşa cum se întâmplă în cazurile absurde ale vieții care le pune oamenilor bețe în roate, succesul său ca autor de succesul operațiunii de schimbare a numelui. După multe luni de agitație şi stres, Mircea Cărtărescu a primit un buletin în care se numea Mircea Cărtăreanu. Un scurt moment de victorie pe calea

spre succes. Ca orice schimbare din sistem, asta evident că a creat o confuzie majoră în rândul autorităților care nu înțelegeau de ce numitul Cărtărescu nu-şi mai plătea impoziele sau de ce noul domn Cărtăreanu apărea în evidența Casei Naționale de Asigurări de Sănătate cu două asigurări. Totul a culminat şi a dus problema poetică a numelui într-un plan cât se poate de real cu momentul în care distribuitorii de gaze şi electricitate au suspendat contractul pe numele fostului domn Cărtărescu până la clarificarea situației. Soția şi-a făcut bagajele şi a părăsit domiciliul conjugal, iar Mircea îl înjura din ce în ce mai des şi cu dinții din ce în ce mai strânşi pe adevăratul Mircea Cărtărescu, pentru că nu mai lăsa loc pentru nimeni în urma sa. A vrut să revină la numele său, dar un avocat i-a spus că ar face şi mai mare degringoladă la evidența populației şi că mai bine să încerce să clarifice situația noului Mircea Cărtăreanu şi să continue viața aşa. A divorțat şi a rămas pe veci Mircea Cărtăreanu, continuând să scrie în tot acest timp. A trimis un nou volum cu noul nume, dar nici aşa nu a avut succes. Mircea totuşi simțea că poezia lui e bună, avea încredere în ea. Mai mulți prieteni, mari consumatori de poezie, îi spuneau că poezia lui avea viață. Asta îl făcea să continue să scrie. Tot timpul liber pe care îl avea şi-l petrecea

scriind. Aşa a reuşit să mai termine un volum de poezie. De data asta tema centrală era încălzirea globală. Numele volumului: *Prognoza meteo*. L-a trimis şi pe ăsta la edituri şi iar i l-au refuzat. Literatura nu ar trebui să înceapă cu starea vremii, îi spuneau editorii, aşa că Mircea s-a enervat şi a plătit din banii lui tipărirea acestui volum de poezii la tipografia unei prietene şi de ziua lui şi-a făcut debutul într-un bar de pe strada Mihai Eminescu, din Bucureşti. Dar nu s-a simțit niciodată poet plin. Nimeni nu scria nimic despre poeziile lui, chiar dacă volumele ajungeau an de an în Cărtureşti. Le ducea el. Pur şi simplu era trecut cu vederea. Un infarct miocardic uşor l-a făcut nu se mai ia aşa în serios. Nu putea să moară ca prostul din cauza poeziei. Dar a continuat să scrie. Pentru prieteni, spunea el. În fiecare an, de ziua lui, apărea un volum nou. Măcar că avea despre ce să râdă cu amicii la petrecere şi tot era mulțumit.

Acum e trecut de ora 9 seara. Priveşte pierdut pe gânduri la paharul de vin roşu plin de amprente. În fundal se aude The Cure. E o piesă de pe albumul *Disintegration* în care plouă mult, dar nu reuşeşte să-şi aducă aminte exact numele. Fosta lui soție asculta piesa asta mult, era obsedată de ea. Scrisese şi despre asta o poezie. Poate din cauza asta divorțaseră? îşi spune şi aprinde o țigară,

privind spre noua lui soție, care se încruntă la el pentru că el nu are voie să fumeze. Trage adânc în piept. Doar de ziua lui mai fumează. Problemele cardiace de care a tot făcut uz în poeziile lui au devenit mai serioase în ultimii ani şi doctorul i-a interzis să mai fumeze, dar azi poate să facă o concesie. Pe masă se află noul volum peste care îşi trece mâna. Vrea să simtă lăcuirea selectivă. Pe copertă este o imagine alb-negru cu inima lui de la ultima coronarografie pe care a făcut-o la Fundeni. Se văd arterele coronare, nişte dâre albicioase în jurul unui nor diafan. Pe una din ele, substanța de contrast se subțiază dramatic la un moment dat. Este cea în care are pus un stent acum. Lăcuirea selectivă urmăreşte aceste artere. La tipografie i-au spus că nu se poate face o lăcuire selectivă exactă, mai ales acolo unde artera se îngustează foarte mult, pentru că nu permite maşina, şi acum încearcă să ghicească pipăind coperta dacă îşi mângâie artera cu probleme sau nu. În josul coperții se poate citi cu roşu aprins titlul, *Să nu mori, Mircea!* Este un volum autobiografic care, deşi l-a luat în glumă la început, i se pare că e cel mai închegat dintre toate, cel mai cu zvâc. Este despre relația lui cu poezia, frântă de adevăratul Mircea Cărtărescu.

Se ridică şi îşi drege glasul. Trage un fum din ţigară şi se uită la mese. Muzica este acoperită pe alocuri de sunetul de farfurii şi pahare care se lovesc aleatoriu în agitaţia din bar. El se află într-o cameră adiacentă barului. El şi cei opt prieteni care au venit să bea un pahar de vin de ziua lui. Stau cu toţii la o masă lungă plină de sticle de vin, hamburgeri, pizza şi salate. Lumina e scăzută în încăpere, dar Mircea are lângă el, pe masă, o lampă micuţă cu abajur.

— Gata? Nu e cazul să vă îngrijoraţi, începu Mircea cu vocea lui baritonală, nu sunt pe moarte. Nu e despre mine titlul, aşa cum aţi putea crede.

Face o pauză. Râde şi mai bea o gură de vin – un Corcova roşu. Închide uşa camerei din spatele său, ca să nu se mai audă zumzetul barului. Îi place suspansul.

— Citesc şi pe urmă discutăm ce a vrut să spună poetul, OK?

Dechide cartea şi începe:

„*Omnia Poetica*
Pe drumul dinspre intersecţia Tunari cu Eminescu
Spre librăria Humanitas de lângă Cişmigiu,
Unde îşi lansa Mircea Cărtărescu *Omnia Poetica*
Am trecut pe lângă casa
În care a trăit şi a scris Petru Comarnescu, pe o stradă,
Pe urmă, pe lângă casa
În care a trăit şi a scris Ion Băieşu, pe altă stradă,

Şi cine ştie pe lângă câte alte case am trecut,
În care au trăit şi au scris alți oameni
Şi mă simțeam mergând pe lângă aceste case
ca un om pe care l-am văzut aşteptând
de cealaltă parte a trecerii de pietoni de la Calderon
Într-un tricou, ținând un nou-născut în brațe,
În frigul de afară.
Ne-am intersectat la jumătatea trecerii de pietoni
Probabil cam în acelaşi timp în care
Mircea Cărtărescu a intrat în biroul lui Liiceanu spunând
Haideți, domnul Liiceanu, să mergem, că mă
aşteaptă lumea la lansare,
Dar Liiceanu nici că s-a mişcat,
Şi-a mai aprins o țigară Dunhill alb şi a zis blajin
Lasă-i, Mircea, să aştepte,
Că poate mai cumpără şi alte cărți din librărie cât se învârt pe acolo,
Ştii şi tu cum e cu cumpărăturile astea de impuls,
Vii pentru o chestie şi vezi o altă chestie pe care ai tot căutat-o
Sau de care ai auzit
Şi o cumperi. Marketing.
Mda, spuse Mircea Cărtărescu,
Mă tot gândeam că tocmai din cauza asta ar trebui să ne grăbim,
Că v-am şi spus că mi se pare cam scumpă cartea asta nouă
Şi ştiți cum sunt oamenii când au timp,
Se uită, răsfoiesc, compară şi pe urmă aleg ceva ce li se pare puțin mai ieftin.
Mircea, ştii şi tu că lumea vine pentru tine,
Iar cine alege ieftin simte ieftin,
I-a replicat Gabriel Liiceanu cu vocea lui blajină.
Şi la asta m-am gândit, să ştiți, spuse Cărtărescu,
Când am văzut că imaginea pe care ați pus-o pe copertă

E luată de pe dreamstime.com.
Putea să fie ceva mai autentic, nu?
Sau măcar simbolic?
Sau pur şi simplu o poză cu mine din armată.
Ştii doar ce scumpe sunt imaginile originale
şi cât măresc preţul tirajului,
am discutat doar de atâtea ori, spuse blajinul Liiceanu.
Mda, haideţi, măcar să ne grăbim, încheie Mircea Cărtărescu,
În timp ce omul cu copilul în braţe se îndepărta,
Mergând spre supermarketul de unde
Probabil că va lua
mulţi pempărşi
pe care îi va arunca cu timpul la gunoi".

Din boxa atârnată într-un colţ al camerei se scurge ca o miere subţire peste invitaţi şi peste lucrurile din încăpere vocea solistei de la Nouvelle Vague, care interpretează un *cover* după melodia *In a Manner of Speaking*. Mircea se opreşte o secundă şi ascultă muzica. Priveşte fumul ţigării din scrumieră cum se ridică drept înspre tavan şi simte cum chiar în timpul acestei melodii, chiar acum, după ce terminase de citit noua lui poezie, împlineşte cei cincizeci de ani pe care îi serba. Nu mai simţise niciodată asta. Nici nu ar fi avut cum, îşi spune. Închide cartea şi se aşază pe scaun, expirând aerul pe care îl ţinea în el de câteva secunde privind în gol. Costi, cu care se ştie din facultate, îl aplaudă încet. Apoi toţi ceilalţi.

— Foarte mişto, Mirceo, spune Costi. Foarte tare. Pe bune, nu fac mişto.

Soția lui, Cristina, îl prinde de mână pe Mircea şi îl întreabă la ureche dacă se simte bine. Îi pare cam palid cum stă aşa şi priveşte în gol, deşi lumina din încăpere nu este cea mai bună pentru o observație de acest gen. El dă din cap că e OK şi nu se poate mobiliza să treacă peste gândul care creşte în el cu fiecare clipă. Nu-i vine să creadă că nu s-a gândit la asta până acum, în toți anii ăştia de când trăieşte în umbra lui Cărtărescu niciodată nu a îndrăznit să-l caute şi să-i ceară o părere asupra poeziilor sale. E cel mai îndreptățit om de pe pământ să facă lucrul ăsta. Trebuie să se întâlnească cu Mircea Cărtărescu.

Seara a continuat mai departe plăcută. Au râs, au discutat despre carte, Mircea a mai citit încă două poezii, au terminat vinul şi într-un final au pornit-o spre casă.

Drumul spre casă e o plăcere pentru poet. Se simte uşor, parcă pluteşte. E amețit. Merge pe stradă ținând-o pe Cristina cu o mână pe după umeri şi simte o furnicătură care îi coboară din stomac până între picioare, ca o excitație. Nu are neapărat chef de sex. Ştie ce are chef să facă, dar nu se grăbeşte, îi place noaptea asta de iunie, vrea să meargă pe jos şi să adulmece parfumul teilor din

oraş. Sunt ultimele zvâcuri ale acestor copaci, care oricum înfloresc mai devreme parcă în fiecare an din cauza încălzirii. A scris şi despre asta. Obsesia încălzirii globale revine în fiecare volum al său de poezii într-un fel sau altul.

— Uite, vezi statuia aia? îi spune Cristinei, arătându-i o statuie mare de granit, care înfăţişează un compozitor celebru român, înalt de câţiva metri şi răsturnat pe fotoliul său de granit.

Compozitorul pare stors de efortul creaţiei muzicale.

— Da, cine e? spune Cristina.

— Nu ştiu, sincer să fiu, spune Mircea râzând, dar în spatele acestei statui am făcut sex de ziua mea acum 25 de ani. Cam pe la ora asta.

Cristina pufneşte în râs şi râsul ei se împrăştie în noapte cu ecou. Ea e mai tânără cu nouă ani ca el. Îl prinde de mână şi îl trage spre statuia de granit din parc. E un parc de pe bulevardul Dacia. În spatele statuii sunt câteva băncuţe în întuneric. E un miros pătrunzător de pământ umed, amestecat cu tei. El se aşază pe o bancă şi scapă pungile cu cadouri pe care le primise de la prieteni, Cristina se pune în poala lui şi îl sărută arzătoare, prea arzătoare pentru ritmul lui. Mircea îi bagă o mână pe sub bluză şi îi prinde un sân cu mâna. E cald. Îl simte elastic,

dar el totuşi nu are chef. Haide, haide, îi şopteşte în ureche cu respirația fierbinte Cristina şi se lasă în genunchi. Din întuneric se aude ceva. Mircea îi ia capul Cristinei în palme şi o ridică. Cristina se urcă pe el gâfâind agitată. Mircea îi pune mâna la gură.

— Ce? Ce s-a întâmplat? spune Cristina.

— E cineva, şopteşte Mircea. E cineva aici, lângă noi, ascultă.

Fac amândoi linişte câteva clipe. Din întuneric se aude un zgomot ca un mârâit.

— E un câine, spune Cristina.

— Nu, zice Mircea zâmbind, e cineva care doarme.

Din întuneric se aude sforăitul cuiva. Mircea se ridică şi pleacă agale spre lumină cu ochii sclipind şi hainele în dezordine. Se întoarce spre Cristina, care vine spre el despletită, şi râde cu palma la gură. Sforăitul se aude mai tare, clar. Pare că statuia însăşi sforăie.

— ...*şi erau steluțe în genele ei*, recită Mircea, strângând-o la piept pe Cristina şi pleacă.

El are în minte doar bucăți de fraze, cuvinte, începuturi de mesaje pe care trebuie să le pună cap la cap. Le tot combină, le schimbă, sare de la una la alta, vrea mesajul perfect, vrea să nu insiste cu detalii şi să trimită exact cuvintele care îl vor face pe Cărtărescu să înțeleagă

situația la milimetru. Şi să-i ceară o părere. El ce crede despre situația asta?

Acasă se aşază în fața calculatorului şi desface o bere. Cristina doarme. E târziu. A trecut ziua lui. Mâine, la birou, o să aibă iar multă treabă. O să fie mahmur, se gândeşte şi ia încă o gură de bere. Deschide profilul de Facebook al lui Mircea Cărtărescu şi citeşte ultimele postări. Nimic interesant. Se uită prin pozele lui şi dă *click* pe butonul de mesagerie din Facebook. Se deschide o fereastră în josul paginii. Începe sec cu „Salut, Mircea!" şi apasă *Enter* din reflex. Mesajul se trimite.

— *Fuck!* spune Mircea.

A început prost. Dar la ora asta îşi spune că probabil Mircea Cărtărescu doarme alături de soția lui. Continuă. Începe să formuleze o scurtă prezentare fără să mai dea *Enter*. Îşi prezintă scuzele că îl abordează aşa, dar nu are de ales, simte că asta trebuia să facă şi, la un moment dat, în josul ferestruicii de *chat* vede trei puncte de suspensie animate, care îi dau de înțeles că destinatarul, Mircea Cărtărescu, e, de fapt, în fața calculatorului. Îi îngheață mâinile pe tastatură. Nu e pregătit pentru o discuție.

„Salut, Mircea", îi răspunde Mircea Cărtărescu.

Mircea Cărtăreanu şterge tot ce a scris până atunci. I se pare inutil. Punctele de suspensie apar iar.

„Pot să te ajut cu ceva?”, revine Mircea Cărtărescu amabil.

„Vreau să mă întâlnesc cu tine de 25 de ani, dar nu mi-am dat seama decât în seara asta. În seara asta am împlinit 50 de ani”, scrie Mircea, fără să se gândească prea mult.

„Ooo, la mulți ani! :)”, îi răspunde Cărtărescu.

„Ştii, şi eu sunt poet, dar nu am publicat cu adevărat niciodată”, spune Mircea.

„Îmi pare rău”, spune Cărtărescu.

„Şi e doar din cauza ta”, spune Mircea.

„Aoleo! Ce-am făcut?”, întreabă Cărtărescu.

„Mă rog, e vina numelui. Şi pe mine mă cheamă tot Mircea Cărtărescu, de fapt. Şi nicio editură nu a vrut să-mi publice volumele pentru că mi-au zis că nu pot exista doi Cărtărescu pe lumea asta”, scrie Mircea.

„Păi, mie îmi apare că te numeşti Mircea Cărtăreanu”, spune Cărtărescu.

„Mi-am schimbat numele, dar tot degeaba. Cred că mă urmăreşte umbra ta peste tot :)”, spune Mircea.

„Nu ştiu cum aş putea să te ajut”, scrie Cărtărescu.

„Vreau să ne întâlnim, dacă se poate. Să îți arunci un ochi peste poeziile pe care le-am scris toți anii ăştia şi să-mi spui ce părere ai”, spune Mircea.

„Am putea să ne întâlnim, dar nu e o garanție că o să le publici undeva”, răspunde Cărtărescu.

„Şi oricum, să ştii că nu am mai scris de mult timp poezie”, adaugă Cărtărescu.

„Ultimul volum ar putea chiar să ți se pară interesant :), e despre tine şi despre mine, evident”, spune Mircea şi mai ia o gură de bere. Ar fuma o țigară. Are emoții.

„Ar trebui să mă îngrijorez?”, întreabă Cărtărescu.

„Aaa, nu-nu, nu sunt stalker. Nu îți face griji. Nu vreau să te omor :)))”, scrie Mircea râzând.

„Din contra, volumul se numeşte *Să nu mori, Mircea!* adică tu. Adevărul e că m-ai inspirat şi mi-ai schimbat viața într-un fel. Mi s-a părut o glumă bună pe care aş putea să o fac pe seama mea. E un fel de *ars poetica* ironică la adresa mea. Nu ştiu cum să-ți explic. Dacă vrei, îți trimit volumul pe mail să-l citeşti şi ne întâlnim pe urmă, ca să nu crezi că sunt vreun psihopat. M-am resemnat cu ideea de poet de mâna a doua, dar ultimul volum chiar mi se pare că ar putea să prindă mai multă atenție dacă ți se pare şi ție interesant. E ca un experiment”, scrie Mircea, privind în fereastra de

Facebook, şi i se pare că totuşi e cam prea amabil cu marele Cărtărescu din cauza căruia a pierdut o soție şi nişte bani cu avocații.

„Îmi imaginez că ar putea fi chiar o ştire de ziar faptul că există un poet de 50 de ani care se numeşte tot Mircea Cărtărescu şi, după ani de stat în umbra adevăratului poet Cărtărescu, scoate un volum de poezii despre o relație imaginară între cei doi", continuă Mircea.

„Înțelegi?", scrie Mircea cu sufletul la gură.

Se uită la ceas. E ora trei dimineața. În fereastra de *chat* nu se mai întâmplă nimic. Pufăie dezamăgit şi îşi dă jos cămaşa. Se mângâie pe burtă, gândindu-se că nu ar fi trebuit să-i spună lui Cărtărescu despre ultimul volum. E ca şi când i-ar fi arătat asul din mânecă. Ar fi fost mai bine să discute despre poezia lui de dinainte şi să-i ceară o părere, iar abia după ce o să-i spună ce crede despre ea să-i arate noul volum, care, evident, ar avea un impact direct şi mult mai emoțional asupra marelui poet.

„Mircea, mai eşti?", tastează Mircea Cărtăreanu.

După o scurtă pauză apar punctele de suspensie. Mircea Cărtărescu nu a plecat să se culce şi nici nu i-a dat *block*, aşa cum se temea Mircea Cărtăreanu.

„Mă gândeam", scrie Cărtărescu.

„Mi se pare interesant. Trimite-mi”, adaugă imediat Cărtărescu.

Mircea Cărtăreanu se ridică brusc în picioare. Îi vine să strige de bucurie.

„Da, sigur. Îți trimit aici sau pe mail?”, scrie Cărtăreanu din picioare.

„Trimite-mi la *mircea.cartarescuu@gmail.com*”, îi răspunde Cărtărescu.

„Îți scriu după ce termin de citit. E târziu acum, trebuie să închid. Încă o dată la mulți ani!”, îi scrie Cărtărescu.

Mircea îi mai mulțumeşte de câteva ori lui Cărtărescu şi îi spune cât înseamnă pentru el lucrul ăsta, e ca o şansă pe care o primeşte şi crede că niciodată nu a primit o şansă cu adevărat şi că e dispus să urmeze orice sfat, că înțelege că e cam bătrân pentru un debut adevărat, dar s-au mai văzut debuturi târzii, *late bloomerşi.*

Cărtărescu îi spune să nu-i mulțumească încă, pentru că poate nu va avea veşti bune la final, şi dispare în întunericul albastru al dimineții în care punctele de suspensie nu vor mai apărea dansând în bara de dialog a mesageriei.

Mircea Cărtăreanu îşi aprinde o țigară şi trage adânc. Fumul îl zgârie pe gât şi în umărul stâng angina îi dă o înțepătură, dar o ignoră. E fericit. Simte iarăşi gâdilătura

cum îi coboară din cerul gurii până între picioare. Îşi aduce aminte că a uitat pungile cu cadouri pe banca din parc. Primise un *single malt* vechi de 18 ani de la Costi, ar fi mers acum un păhărel. O să-l bea altcineva. Termină berea şi îşi deschide contul de Gmail, să-i trimită lui Cărtărescu manuscrisul volumului *Să nu mori, Mircea!* Primele raze ale dimineții luminau deja la orizont siluetele blocurilor.

Două săptămâni mai târziu, Mircea Cărtărescu îl invită pe Mircea Cărtăreanu la o cafea pentru o discuție pe marginea manuscrisului. Mircea Cărtăreanu porneşte pe jos de acasă spre grădina de pe Calea Victoriei unde au stabilit întâlnirea. E cald afară, la ştiri au anunțat că urmează să se instaleze canicula, dar lui i se pare că s-a instalat deja. Disconfortul termic îl face să simtă iarăşi durerea ascuțită din umărul stâng, dar o ignoră. Îi e ciudă că nu este în formă, că nu e mai tânăr. Discuția asta ar fi trebuit să o aibă acum mai mulți ani cu Mircea Cărtărescu, poate chiar înainte de a lua decizia să-şi schimbe numele. Poate că nu ar mai fi trebuit să divorțeze şi lucrurile ar fi arătat mai bine pentru el, nu s-ar mai fi îngrăşat, dar cine ar putea spune dacă asta ar fi fost situația? Se opreşte la trecerea de pietoni lângă Academia

Română. Peste drum se află o clădire veche, în paragină, în care, imediat după revoluție, a fost un cazino. A şi intrat acolo o singură dată cu fosta lui soție, erau tineri, chiar cu câteva zile înainte să se căsătorească, ea era fericită şi a vrut într-un gest copilăros să-i demonstreze că cine are noroc în dragoste nu are noroc la cărți. Au intrat şi au jucat Black Jack. Întâi ea, zâmbindu-i fericită cu fiecare mână pe care o pierdea, apoi el, care a pierdut până la un punct când a decis să se retragă şi să meargă cu restul de bani să ia o cină romantică. Nu a mai intrat altă dată acolo, dar cu anii clădirea a fost abandonată. Ferestrele au fost obturate cu placaje mari cenuşii, uşa de acces a fost sudată, iar în spatele clădirii o pădure de oțetari a început să se înalțe. A aflat la un moment dat povestea clădirii. De drept, clădirea ar fi aparținut Ambasadei Germaniei la Bucureşti, dar acolo în anii războiului fusese cartierul general al Reichului la Bucureşti în timpul ocupației. Acum, pentru că Germania nu mai dorea ca acest simbol al nazismului şi războiului mondial să fie folosit în vreun fel de oameni, lăsase clădirea în paragină. An de an, mai ales în primăvară, stucaturile de pe fațadă şi treptele de la intrare îşi pierdeau formele şi se fărâmițau ca nişte bucăți de pâine umflate de ape care încep să se destrame. Era o clădire frumoasă altfel, cu geamuri largi, cu o intrare

maiestuoasă, dar care, ca şi el, trăia în umbra unui nume prea mare şi asta o afecta. Acum, după atâția ani de paragină, el se întorcea la sursa paraginii sale, Reichul său personal. Se pomeni gândindu-se că Mircea Cărtărescu ar merita o palmă peste față la prima întâlnire şi apoi o îmbrățişare, pentru că, în definitiv, el a decis să-şi îmbrățişeze destinul de poet şi într-un fel sau altul marele poet Mircea Cărtărescu era parte din destinul acesta. Se şi vedea cum l-ar fi pocnit. O palmă peste față sau un pumn în burtă? Nu, un pumn ar fi fost prea mult. Doar un bădăran ar fi făcut asta, nu un poet. O palmă, în schimb, era ceva elegant, ca o acceptare a măreției celuilalt. O palmă şi apoi un sărut depus pe mâna unui Cărtărescu uluit. Cu siguranță ar fi fost uluit, se gândi. Oare ar chema Poliția? Cum ar fi? Intră în curtea terasei Green Hours. Era umbroasă şi răcoroasă. Ştia prea bine această terasă. Atâția ani băuse sute de cafele, poate mii, şi fumase neîntrerupt ore întregi atâtea dimineți, aşteptând momentul să plece la serviciu, scriind versuri în minte, gândindu-se la următorul volum, la teme, comparând idei poetice, căutând cuvinte şi imagini care să-l mulțumească şi să-l facă să-şi continue ziua plin de energie, pentru că reuşise să găsească încă un lucru care putea fi considerat poezie. Nenumărate carnete au fost

umplute cu însemnări cu cerneală de diferite culori. Avea mereu la el ceva de scris, toți prietenii lui ştiau asta, că doar nu există poet fără carnet de însemnări şi fără stilou, îi spuneau şi el zâmbea. Era poet chiar şi prin acest mic lucru. Apoi carnetul şi stiloul au fost înlocuite de telefonul mobil pe care putea uşor să-şi noteze toate gândurile şi poeziile. Era mai practic. Existau atâtea aplicații de scris pe lumea asta, iar asta nu făcea decât să-i confirme că erau mulți cei care simțeau nevoia să scrie. Îl caută din ochi pe Mircea Cărtărescu. Curtea e aproape goală, un cuplu stă la o masă retrasă lângă zidul curții interioare, un tânăr vorbeşte la telefon la o altă masă în partea opusă a terasei, aşa că Mircea Cărtăreanu îşi caută acum o masă undeva între aceste două posibile poluri de indiscreție. Are nevoie de intimitate pentru discuția cu Cărtărescu, orice i-ar spune poetul. Se aşază şi îşi comandă o cafea privind spre cuplul de lângă perete – sunt tăcuți şi încărcați de greutatea unei discuții care a produs nemulțumiri în amândoi. Simte şi el întristarea celor doi. La fel a fost ultima lui întâlnire cu fosta soție, tot aici, la Green Hours. Au stat ore întregi privind în jos, vorbind puțin şi la final s-au ridicat şi au plecat fiecare pe drumuri separate.

E prea cald. Câțiva porumbei stau pe streaşina clădirii în care funcționează câteva ONG-uri şi o revistă culturală

pe care nu a citit-o aproape niciodată în formatul ei tipărit, mai mult online şi mai ales autori care exprimau opinii politice. În legătură cu partea culturală, îl plictiseau repede cronicile sau analizele pompoase şi detaliate, prefera articolele concrete, în care se explicau diverse aspecte ale lumii în care trăia, ca încălzirea globală sau comportamentele speciilor şi animalelor. Spre exemplu, porumbeii din Bucureşti. Îşi aducea aminte că în timpul facultății singurii porumbei pe care îi puteai găsi în oraş erau cei de la fântâna de lângă Universitate. Acum erau porumbei în fiecare parc, în fiecare pod părăsit din oraş. Porumbeii suferă şi ei din cauza poluării, a încălzirii globale, şi ei mor din cauza cancerelor de tot felul, iar acum stau nemişcați şi se uită la el de pe streaşina clădirii. Oare şi ei îl aşteaptă pe Cărtărescu? se gândeşte. Dar, iată, poetul intră în curtea de la Green Hours şi Mircea Cărtăreanu se ridică cu un zâmbet larg pe față, a uitat de palmele pe care voia să i le administreze, a uitat cum s-a despărțit de soția lui chiar pe această terasă din cauza problemelor de nume. S-a transformat într-o gazdă care îşi primeşte oaspetele de seamă în cea mai spațioasă sufragerie pe care o poate pune la dispoziție. Îşi simte inima cum o ia uşor la goană de emoție, ochii îi sclipesc,

simte că o nouă şansă se iveşte undeva, la orizontul întunecat al destinului său poetic.

— Vă salut, domnule Cărtărescu, spune Mircea Cărtăreanu.

— Salut, scuze că am întârziat, dar a fost un accident şi am asistat la o scenă incredibilă, spune Cărtărescu, aşezându-se pe un scaun în faţa lui Cărtăreanu, un tip grobian, o bestie îmbrăcată într-un tricou alb mulat, a încercat să bată o femeie pentru că nu i-a dat prioritate.

— Oraşul e o bestie pe căldurile astea şi scoate ce-i mai rău din oameni, spune Cărtăreanu, sorbind ultima picătură de cafea.

— Da, problema e că am impresia că l-am mai văzut pe individ şi astă primăvară, înainte de Paşte, într-o situaţie similară. Eram pe strada Mihai Eminescu, parcă, şi două maşini se ciocniseră uşor, spune Cărtărescu. Nimic grav, dar unul din şoferi, era ăsta cu muşchi şi burtă, îmbrăcat în alb şi cu un lanţ de aur la gât, nu voia să tragă maşina din mijlocul drumului şi a blocat circulaţia. În faţa mea, o doamnă a claxonat de câteva ori lung la cei doi bărbaţi care se certau. A deschis geamul şi, când a dat să spună ceva, cel cu lanţul de aur a scuipat-o. A scuipat-o şi nimeni n-a făcut nimic. Am încremenit. Dar de data asta am chemat Poliţia.

Mircea Cărtărescu oftează şi îşi şterge broboanele de transpiraţie de la tâmple. Cărtăreanu se uită atent la el. E prima oară când îl vede atât de aproape pe cel din cauza căruia viaţa sa era cum era. I se pare atât de normal şi tangibil, vizibil îmbătrânit şi ridat pe faţă, cu totul altul decât cel din pozele de pe net sau din apariţiile TV. Doar mustaţa pare să fie aceeaşi cu ce îşi imaginase.

— Efectiv o maimuţă, repetă Cărtărescu.

— Sunt ca porumbeii ăştia, înainte nu vedeai atâţia oameni cu lanţuri de aur la gât pe străzi şi nici atâtea maşini, spune Cărtăreanu.

— Sunt ca nişte găuri negre, tot bunul-simţ care ar gravita în jurul lor este înghiţit fără urmă, spune Cărtărescu.

— Nu vă mai enervaţi, spune Cărtăreanu, făcând un semn către ospătar.

— Da, desigur, dar hai totuşi să ne tutuim, că suntem de aproximativ aceeaşi vârstă, nu? spune Cărtărescu.

— În regulă, vrei să comanzi ceva? spune Cărtăreanu cu mâna ridicată în aer spre chelner.

— O cafea, spune Cărtărescu.

— O cafea, te rog, şi o apă pentru mine, şi încă o cafea, spune Cărtăreanu vioi.

Cărtărescu scoate o cutie de tutun şi îşi rulează o ţigară pe care o aprinde. Sosesc cafelele.

— Te deranjează dacă îți cer o țigară? spune Cărtăreanu.

— Nu, cum să mă deranjeze? Vrei să ți-o rulez eu? spune Cărtărescu.

— Da, răspunde Cărtăreanu după o mică pauză, gândindu-se că ăsta e un gest clar de confirmare a unei viitoare prietenii.

— Încerc să mă las, spune Cărtărescu, dând cu salivă pe marginea foiței şi rulând țigara pentru Mircea Cărtăreanu.

— Da, şi eu, de vreo treizeci de ani, spune Cărtăreanu.

Râd amândoi şi fumează. Cărtăreanu ia cutia de tutun şi o miroase.

— Mmm, ce miros! spune Cărtăreanu. Şi ce culoare aurie! Nu am mai văzut.

— E un tutun englezesc, spune Cărtărescu. Destul de scump, dar fumez rar, aşa că meritã.

Beau din cafele. Căldura coboară de pe acoperişul fierbinte în fâşii spre masa lor, iar adierile vântului seamănă cu răsuflările unui dragon care are febră. Nimeni nu spune nimic de câteva secunde, e o tăcere incomodă, inima lui Mircea Cărtăreanu galopează de emoție şi ar vrea

să sară afară din piept pe masă, să spună o glumă la care Cărtărescu să râdă şi apoi să treacă la subiect, Cărtărescu vorbind despre poezia lui Cărtăreanu, că a citit şi i-a plăcut şi că chiar crede că poate fi un proiect interesant, cel puțin amuzant. Dar lucrurile se precipită, a doua cafea a fost parcă mai tare, se gândeşte Mircea Cărtăreanu, ducându-şi mâna în dreptul inimii şi apăsând cu degetele, încercând să potolească înțepăturile care insistă să-l deranjeaze în mijlocul acestei întâlniri cruciale. Nu sunt doar nişte înțepături, e o arsură care îi trece prin umărul stâng şi apoi îi desenează ceva pe piept, ca şi când ar avea un model care îl arde pe sub cămaşă. Întinde mâna spre sticla de apă, dar e grea. Arsura îl paralizează şi îl doboară la pământ. Dă să se ridice într-un gest de recompunere a posturii, de evitare a răului care se produce în interiorul său, dar nu poate respira, ca şi cum căldura a evaporat şi ultimele particule de oxigen din aer. O transpirație rece se instalează în palmele sale cu care încearcă să se agațe de masă înainte să cadă pe piatra cubică din Green Hours. Granitul pe care a trăit şi a scris atâția ani. E prăbuşit şi Mircea Cărtărescu e deasupra sa. Mâinile îi miros a tutun. Apăsarea din piept a devenit mai blândă. Nu poate ține ochii deschişi ca să-şi ceară scuze măcar din priviri. A fost o prostie, nu ar fi trebuit să bea cafeaua, nu ar fi trebuit

să-i scrie, nu ar fi trebuit să scrie. Să nu mori, Mircea! Ce prostii pot să-i treacă prin minte uneori, ca porumbeii ăştia murdari din Bucureşti care fac atacuri de cord în zbor din cauza poluării sau a căldurii excesive. Simte gustul de tutun englezesc încă o dată şi îi vine să vomite, sunt buzele calde ale lui Mircea Cărtărescu, care îl sărută ca un frate poet pe gură. E sărutul morții cu o mustață de un negru infinit şi înțepător. De ce nu poate să-şi deschidă ochii?

Mircea Cărtărescu e transpirat leoarcă. Îşi şterge mustața de picăturile de transpirație sărate şi se apleacă încă o dată deasupra lui Cărtăreanu. Cu o mână îl ține de nas şi cu cealaltă de bărbie. Trage adânc aer în piept şi îl expiră în gura deschisă a bărbatului căzut la pământ. Ospătarul începe din nou masajul cardiac.

În ambulanță, Mircea Cărtărescu zâmbeşte în lacrimi spre Mircea Cărtăreanu. Îl ustură ochii de la transpirația sărată care nu conteneşte să-i curgă de pe frunte. Geamurile maşinii sunt deschise larg, dar este prea cald. Sirena urlă.

— Îmi pare rău, spune Cărtăreanu în şoaptă.

— Nu-ți fă griji, zâmbeşte Cărtărescu.

— Am visat că m-ai sărutat pe gură, spune Cărtăreanu.

— Am fost obligat, îi zâmbeşte Mircea Cărtărescu şi îl mângâie pe creştet.

— Ştiu despre ce va fi următorul volum, şopteşte Cărtăreanu. Asta dacă ți-a plăcut volumul pe care ți l-am trimis. Ți-a plăcut?

Cărtărescu dă încet din cap şi îi zâmbeşte. Transpirația i se scurge pe brațul bărbatului întins în ambulanță şi o şterge cu mâna. Cărtăreanu îl prinde de mână pe Cărtărescu. Îl strânge moale, râzând cu ochii închişi. Ambulanța se opreşte. Sirena moare şi uşile se deschid. O mare de lumină inundă întreaga scenă.

Mulțumiri

Aş vrea să le mulțumesc următorilor oameni care, într-un fel sau altul, au avut încredere în ce fac şi m-au susținut: Luiza Vasiliu, Marin Mălaicu-Hondrari, Andrei Pungovschi, Cristi Luca, Irina Georgescu, Radu Iftode, Silviu Jureschi, Marius Chivu, Florin Iaru, Mihaela Marin, Mădălina.